

# Giới thiệu Cô Vợ Ăn Xin

Truyện Cô Vợ Ăn Xin của tác giả Tổng Vũ Đồng nói về một chàng trai bị bắt buộc phải kết hôn với một cô gái vừa tròn vừa đen không khác nào một ăn xin, nói quá thì có thể hơn.

Nhưng cô gái này lại mang cho anh hàng tá phiền phức, lúc nào anh cũng là người chạy theo cô mà dọn dẹp bãi chiến trường mà chính cô tạo ra đó, tự ngược mà. Không phải anh đã chuẩn bị sẵn đơn xin ly hôn rồi hay sao, anh phải bỏ cô gái này, cô gái phiền phức. Nhưng liệu rằng ông trời có chiều lòng anh hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1: Mở đầu

Đây là một thành phố nằm ở vị trí không có Thiên sứ cũng không có Ác long canh giữ.

Nằm ở đảo Mạc Nhi dòng sông phân cách tòa thành ra riêng lẻ, giống Prague cho nên gọi là vùng Prague. Bất kể đặt mình vào nơi nào của tòa thành, phong cách Prague cũng phảng phất có mặt khắp nơi, nó không chỉ là công trình kiến trúc đứng vững vàng trên núi cao, mà còn là một mô hình thu nhỏ thành phố Prague treo trên cao.

Trên vách núi đá cao là cung điện, thành tường, nhà thờ lớn thánh Witt, làm cho nơi này thần bí giống như một đôi mắt cao ngạo, hung ác, ưu thương, đi quanh bầu trời Prague, đến tại vị trí đỉnh vách núi, một tòa lâu đài cổ đã trải qua mấy trăm năm, càng giống như ảo mộng, vào lúc hoàng hôn sắp kết thúc đỉnh tháp nhọn kiêu ngạo như có thể vươn thẳng lên mây, tan biến trên trần thế. Tựa như mộng tựa như thật, cổ堡 giống như vẫn tồn tại, lại thỉnh thoảng giống như chỉ là do Tinh Linh bướng bỉnh đi tới nhân gian biến thành, chỉ trong nháy mắt đã có vẻ đẹp thiên biến vạn hóa, trên thế nhân.

Có người nói trong tòa lâu đài cổ này có bốn hồn ma, ban ngày biến thành hình dạng con người, ban đêm lại không thấy bóng dáng; có người lại nói lâu đài cổ này bị trúng ma chủ, người tới cũng có thể hỏi hồn ma để biết trước tương lai, nhưng là phải trả ra cái giá tương đối cao. Lâu đài rất nổi tiếng trong số các cung điện quý tộc, các doanh nhân giàu có đang lúc miệng tai tương truyền, ai cũng nhao nhao muốn thử, dùng hết biện pháp muốn vào ở để tìm tòi trong đó đến tận cùng có gì. . . . .

Gần hai năm nó đột nhiên chuyển thành nơi mọi người dừng chân khách sạn——mộng ảo cổ堡. Nghe nói, mộng ảo cổ堡 chỉ có năm gian phòng có thể cung cấp khách dừng chân, mỗi gian phòng có diện tích trăm bình, một buổi tối sáu ngàn Đô-la, chỉ lấy tiền mặt, không thu thẻ tín dụng, không thu chi phiếu, chỉ tiếp nhận đặt phòng qua internet, nếu không đặt phòng trước khách căn bản không vào ở được. Có người nói, mộng ảo cổ堡 chồng của chủ nhân Lạc Lôi là một hồn ma, tới vô ảnh đi vô tung, đột nhiên xuất hiện ở góc tòa lâu đài lại đột nhiên biến mất, đem nhất cử nhất động của bạn nhìn ở đây mắt, không có ai có thể tránh được pháp nhãn của hắn. . . . .

Nghe nói, đầu bếp trong mộng ảo cổ堡 có đẳng thế giới, không chỉ có thể một tay làm ra món ăn tuyệt vời khiến người ta thèm nhỏ dãi, bản thân anh ta còn là một mỹ nam đẳng cấp thế giới. Còn có người nói, những phục vụ Mạc Nhi trong mộng ảo cổ堡 có nụ cười ngọt ngào nhất trên thế giới, một đôi mắt đẹp phảng phất có thể nhìn thấu lòng của bạn, cũng có thể đoán trước những nhu cầu của khách làm hài lòng khách, trừ công việc cần thiết, ngoài ra các cô rất ít nói chuyện, thường làm cho người ta tưởng lầm là câm.

Có người nói, mộng ảo cổ堡 có một vị họa sĩ xinh đẹp sống ở đây, tất cả những du khách mộng đã dừng chân ở lâu đài lúc rời đi sẽ được cô tặng miễn phí một bức họa, mà trong cảnh tượng trong bức tranh là một phần trong tương lai một ngày nào đó sẽ trở thành sự thật. . . . .

Mộng ảo cổ堡, chân thật và mộng cảnh quán quít nhau tạo ra khách sạn thần bí, hôm nay, lúc mặt trời chiều ngã về tây, thời khắc màn đêm gần, khách sạn nghênh đón vị khách đầu tiên không đặt phòng trước khi đến, vị khách thần bí——một trong tứ đại doanh nhân người Mỹ gốc Hoa, đứng đầu ngành hàng không Phạm Trắc Lâm con độc nhất của Phạm Tích.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2: Chương 1

Tầng bốn cổ堡 mộng ảo luôn luôn là một cấm địa, đây rõ ràng là phạm vi người có hẹn trước cũng không chắc được vào thẳng lầu bốn kia, thân phận người kia thật làm cho người ta không thể không tò mò.

Nói là cấm địa, thật ra thì tầng bốn với các tầng kia không có gì khác biệt, ngoại trừ bên ngoài phòng lớn dành cho khách dừng chân, chẳng qua chỉ là có

một chút quanh co khúc khuỷu ở hành lang so với các phòng khách tạo sự thuận lợi, phải chăng vì là cấm địa, trời mới biết kiểu kia là vì cái gì?

Đôi mắt xinh đẹp của Ái Ní Ty dõi theo bóng dáng cao lớn của Mạc Nhi đi lên lầu, khoe môi nhàn nhạt đầy mê hoặc khẽ nhếch lên, “Anh ta rốt cuộc là ai chứ?”

Với thân thủ của cô, chạy lên cấm địa tầng bốn đi dạo một vòng mà thần không biết quỷ không hay là chuyện không thành vấn đề gì, nhưng trên miệng lại không thể nói, tựa như Homan, cô tin rằng anh ta nhất định cũng đi lên dạo qua, chuyện đó là điều đương nhiên, biết rõ hai chữ cấm địa sẽ càng làm cho họ thêm hiếu kỳ, nếu như trong lòng họ có tật thâm căn cố đế vì hai chữ này mà chùn bước, thì lúc trước họ cũng sẽ không phải lưu lạc tới hoàn cảnh bị anh ta thu lưu.

Homan không nói gì, cảm nhô ra mắt nhìn chăm chăm vào máy tính đang chạy ra hệ thống hình ảnh cơ sở dữ liệu ——

Phạm Tích, năm nay ba mươi tuổi, thạc sỹ quản lý doanh nghiệp Đại học Washington ở Mỹ, là con trai độc nhất của Tổng giám đốc hãng hàng không lớn nhất nước Mỹ Công ty Hàng không Trác Lâm.

Chức vụ hiện nay: Phó Tổng giám đốc Hãng hàng không Trác Lâm, chủ yếu phụ trách hãng hàng không yac Lâm ở HongKong, Singapore, Malaysia, khu vực Trung Đông và chi nhánh công ty Mỹ ở bảy châu lục.

Sở trường: đàm phán hợp đồng, nói được bốn ngôn ngữ Trung Anh Pháp Nhật.

Sở thích: bay, có đủ chứng chỉ bay.

Giới thiệu vắn tắt hãng hàng không Trác Lâm ——

Thành lập năm 1970, bên ngoài Hãng hàng không Trác Lâm là một công ty hàng không dân dụng, nhưng phạm vi kinh doanh lại bao hàm cả lĩnh vực hàng không quân sự. . . . .

Màn hình máy tính đột nhiên hiện ra, màn ảnh trắng, Homan nheo mắt lại, nhanh chóng gõ bàn phím ra những mật mã số, nhưng vẫn không có cách nào lấy hồ sơ tài liệu tiếp được, không những thế, trên màn hình cứ mười giây lại có một dòng trắng băng, bỗng lạch cạch một tiếng, rồi ngay cả máy chủ cũng bị cháy.

“Chết tiệt!” Anh khẽ nguyền rủa, đưa tay đập mạnh lên trên bàn phím, bàn phím ngay lập tức vỡ thành hai mảnh. Ái Ní Ty có chút giật mình nhìn Hoắc Mạn, không hiểu làm sao anh ta lại tức giận đến mức như vậy, từ khi cô biết anh ta đến nay, lần đầu tiên nhìn thấy anh ta phá hỏng máy tính vì tức giận. “Này, anh có ổn không?” Mặc dù rất muốn giễu cợt anh ta một chút, nhưng mà cổ liếc thấy khuôn mặt anh ta xanh mét, suy nghĩ lại một chút vẫn nên thôi.

“Mất cô mùi rồi à? Không nhìn ra tôi có ổn hay không sao?” Thật là đáng ghét! Lại dám phá hỏng vật bảo bối của anh, máy tính này vậy mà đã theo anh chạy trốn thật nhiều năm rồi!

Anh ta nói mất cô mùi?

Hừ! Tức chết cô. Cẩn rằng, Ái Ní Ty sít sít hàm răng xinh đẹp, “Nhìn anh chơi đùa vui vẻ với quỷ khắp nơi như vậy, tôi có thể không tính toán thái độ thất lễ của anh đối với một thực nữ, nhưng mà chỉ một lần này thôi, lần sau không chiều theo lệ này nữa đâu đấy.”

“Việc này. . . . .”

“Im miệng ! Không thấy bốn tiểu thư đang nói chuyện sao? Chĩa miệng vào làm gì.” Ái Ní Ty tràn đầy lửa giận, tay không cần thận vung lên, khua tới một khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Đau!” Cartier che khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ kêu đau.

“Gi vậy. . . . .” Tay vung đến vật thể không rõ, lại nghe tiếng kêu đau, Ái Ní Ty lúc này mới để ý thấy tay mình vừa vịn đánh đúng người nào đó.

Người? Bên cạnh cô có ai vậy?

Ái Ní Ty xoay người, quả thật nhìn thấy một cô bé ăn mặc giống như ăn xin đứng trước mặt cô, không để cho người kia trả lời cô nhướn cao mày, “Trời! Sao cô lại ở chỗ này?”

Vừa nãy quá chú tâm vào trên người Phạm Tích, cho nên cô cũng sớm không để ý có người bước vào cô bảo, bây giờ đang tò về đáng thương hỏi nơi này có thể thuê một cô gái nhỏ không.

“À. . . . . Tôi muốn hỏi một chút, nơi này của mọi người có thuê người làm không? Cái gì tôi cũng có thể làm, chỉ cần mọi người cho tôi bữa cơm chỗ ở, van xin chị, tiểu thư xinh đẹp.”

Ái Ní Ty tự dưng tự đắc nhấc lông mày hỏi, “Cô chỉ yêu cầu cô bảo mộng ảo này cho ba bữa ăn và chỗ ở? Tiền lương của cô cũng có cách để cao một chút!”

“Gi cơ?” Cartier sùng sốt, có chút không rõ nguyên do vì sao.

“Cỏ bảo mộng ảo tiền thuê một ngày là sáu ngàn Đô-la, cô có thể làm gì để trả tiền chứ?”

“Cái gì. . . . .” Thật là một hắc điểm a! Cartier khẽ cúi đầu âm thầm lè lưỡi một cái.

Ái Ny Ti không để lại dấu vết đến gần nàng, cười hỏi: “Cô bán không?”

“Bán? Bán cái gì?” Nếu như cô có đồ bán, cần gì phải đến tìm việc.

“Chính là bán thân thể của cô. . . . .”

“Ái Ny Ti, đừng đùa nữa!” Homan nghe không vô, dứt khoát đi tới, trực tiếp chắn ở giữa Ái Ny Ti và tên ăn mày nhỏ kia, nói: “Nơi này của chúng tôi đã đủ người, không cần thêm người hầu, mời về cho.”

Cartier ngăn người nhìn người đàn ông cao lớn xuất hiện ở trước mắt, Anh ta là đàn ông phải không? Bây giờ cô không dám khẳng định, bởi vì lông mi của anh ta so với con gái còn dài hơn, da so với con gái không chút tỳ vết, ánh mắt kia sáng ngời có thần, khóe môi gợi cảm làm cho người ta muốn hôn một cái, anh ta thật quá đẹp, so với con gái còn xinh đẹp hơn, chỉ tiếc là, nếu như con gái mà có vóc người cao lớn như anh ta thì thật đáng buồn.

Bùn đất đen kịt che lấp khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn anh, cặp mắt tròn to chớp chớp, nếu không phải là trên người cô có mùi thúi rất thúi, anh có thể kiên nhẫn với cô nhiều hơn một chút nữa, tiếc là rất khó, thật rất khó, tiểu cô nương này như mới bò từ trong bãi phân chó ra ngoài, thối quá đi mất!

“Cô đi nhanh đi.” Homan sớm thành thói quen khi thấy con gái vừa chuyên chú vừa ngây ngốc nhìn anh như vậy, khi ấy anh giống như là động vật quý hiếm trưng bày trong viện bảo tàng.

Tại sao? Đáng đáp xinh đẹp, phạm pháp sao? Không giải thích được!

“Cái đó. . . . .” “Cái gì?” Homan bỗng quay đầu lại hét lên.

Không giả bộ hung một chút được sao? Anh cũng không muốn trêu hoa ghẹo nguyệt, càng không muốn ngay cả một kẻ ăn xin ngoài đường cũng cho vào trong cỏ bảo !

Cartier bị tiếng quát kia dọa cho sợ đến co rúm người lại, lập tức giọng nói cũng nhỏ đi rất nhiều, đầu cũng cúi xuống thấp theo, “Tôi. . . . . Có thể xin một chút đồ ăn được không? Nếu như anh không tiện thì cũng không sao, bây giờ tôi đi ngay lập tức, lập tức. . . . .” Vừa nói, bóng dáng nho nhỏ bước đến cửa lớn.

“Chờ một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Chương 1 (Tiếp)

“Chờ một chút.”

Huh? Kathi Nhã dừng lại, tai dựng thẳng đứng.

“Đem những cái này cầm đi ăn đi.” Thuận tay liền đem món salad trái cây mới nghiên cứu được trên quầy đưa tới, Homan cau mày, lại lấy một trăm Đô-la trong túi ra đưa cho cô, “Đi tìm một chỗ tắm rửa đi, còn nữa mua quần áo tử tế mà mặc, cái bộ dáng này của cô không tìm được việc làm đâu.”

“Cảm ơn. . . . . Cảm ơn.” ? Mũi bắt chợt ê ẩm, hốc mắt cũng nóng nóng, món salad này làm từ ớt sao? Nếu không làm sao lại đem cô muốn sắp khóc thế này?

Nhỏ! Khóc cái gì? Cô là nữ nhân kiên cường độc lập nhất trên đời, thế đi một mình đại giang nam bắc, như vậy bây giờ liền nửa đường bỏ cuộc sao?

Không, dĩ nhiên không!

“Không cần khách khí, đi thôi, tôi sắp bị mùi trên người cô giết chết đây.” Quay lưng lại, Homan không muốn nhìn cặp mắt bi thương đến động lòng người kia.

“Tôi sẽ trả lại cho anh cả vốn lẫn lãi, anh đẹp trai.”

Anh đẹp trai? Thật ghê tởm. Homan không nhìn được liếc mắt, “Không cần.”

“Nhất định vậy.” Anh mặc dù không phải là người đầu tiên lấy tiền bố thí cho cô, nhưng là người đầu tiên mà cô không đưa tay ra xin lại chủ động cho cô nhiều tiền như vậy.

Không phải nói hảo tâm có hảo báo sao? Hảo tâm của anh nhất định phải báo đáp. Kathi nhả thầm nghĩ.

“Tôi nói không cần là không cần!” Cái cô bé này thật là muốn nôn.

“Nhưng mà. . . . .”

“Cút! Nếu không tôi đem cô ném ra ngoài.” Cũng biết không thể lương tâm phát hiện từng cái, đáng chết! Cô gái này không phải là muốn làm phiền anh đến chết chứ?

“Biết rồi, thật xin lỗi.” Kathi Nhả đáng thương nhìn anh ta rồi cúi đầu, chậm rãi kéo bước chân đi ra cửa mộng ảo cổ bảo.

Người đã đi rồi, nhưng mùi trên người cô vẫn còn quanh quẩn ở bên trong đại sảnh thật lâu không tiêu tan. . . . .

“Anh có lòng tốt như vậy, tại sao không dứt khoát an bài một phòng cho cô ấy ở? Dù sao trong cổ bảo vẫn còn nhiều phòng mà, cũng chỉ có năm phòng dự định cho thuê thôi, vẫn còn dư lại phòng, cũng thật lãng phí quá đi.”

Vật lấy hiếm là quý, cho nên lúc ban đầu mộng ảo cổ bảo mở cửa dùng năm căn phòng này để cho khách thuê, để cho mọi người phải chen chúc nhau cũng muốn chui vào, cái này gọi là thủ đoạn buôn bán.

“Cô muốn cho toàn bộ mấy tên ăn xin tràn vào mộng ảo cổ bảo sao? Tôi cũng không phải là thằng ngốc!” Có một thì có hai, anh lấy tiền cho cô bé ăn xin đó đã mở ra tiền lệ, nếu như để cho cô ta ở, tin tức truyền đi, trong một đêm, mộng ảo cổ bảo có thể từ khách sạn một cao cấp biến thành trung tâm cứu tế mấy tên ăn xin sao, tựa như thiếu nữ cao không thể chạm vào đột nhiên trong một đêm biến thành kỹ nữ.

“Thì ra anh vẫn còn có lý trí lắm, không tệ, không có bị sắc đẹp của người talamcho đầu óc bị đàn độn.” Ái Ny Ti chỉ cười lạnh.

“Sắc đẹp?” Homan không thể tin được nhìn cô, lòng mày xinh đẹp khẽ nhếch , giống như là ở tìm tòi nghiên cứu cái gì, “Cái loại vừa dơ vừa thối đó, cô nói có sắc đẹp? Sách, tôi thật phục cô, Ái Ny Ti, hôm nay cô không được bình thường à?”

Nói rõ tìm anh tra sao! Chỉ cần người có mắt, có mũi đều biết con nhỏ ăn xin vừa rồi trừ ánh mắt lờ lờ động lòng người ra, thì tất cả chỗ khác không phải là thối chính là bẩn, căn bản hoàn toàn không thể nhìn, hoàn toàn không thể khen nổi, ngay cả tiêu chuẩn người bình thường cũng không thể đạt được, huống chi là hai chữ sắc đẹp? Dùng ở trên người cô ta thật sự là lãng phí!

“Tôi có sao?”

“Lão công Schuch của cô đâu? Anh ta bao lâu rồi không có lên giường của cô?”

Mặt Ái Ny Ti đỏ lên, nổi giận mắt nhìn chằm chằm anh, “Anh nói gì! Còn nói hưu nói vượn nữa, tôi sẽ trực tiếp cầm một thanh đao chém chết anh!”

“Quả nhiên hỏa khí rất lớn nha.” Homan lắc đầu, làm bộ thờ dài một cái, “Hôm nào gặp Schuch, tôi sẽ nhắc nhở anh ta phải tận lực thực hiện nghĩa vụ của một lão công mới được, tránh cho tôi có cuộc sống không tốt.”

“Homan!” Không nhìn được, thật là không nhìn được nữa, Ái Ny Ti không chút nghĩ ngợi vung ra một quyền, trực tiếp hướng về phía khuôn mặt so nữ nhân còn xinh đẹp hơn kia đánh tới.

Hưu ——

Nguy hiểm thật! Thoáng qua .

Lại một quyền đánh tới, uy vũ sinh gió. . . . .

Thật không biết Thượng Đế làm thế nào tạo người, để cho một người phụ nữ rõ ràng rất đẹp, rất khéo gọi đi làm sát thủ, bình thường động một chút là vũ đạo lộng thương, thân thủ có thể so sánh với nam nhân.

Bất quá ngoài anh ra, thân thủ của cô đối với anh, tựa như con cọp nhỏ giương nanh múa vuốt trước mặt, một chút cũng không làm nên chuyện gì.

Pằng một tiếng, Ái Ny Ti đánh quá ác quá nhanh, Homan chợt lóe, làm cho đôi bàn tay thon dài trắng nõn của cô trực tiếp vung lên khung sắt phía sau anh.

Đau a. . . . .

Nước mắt cô cũng tuôn nhanh như bão tố, nhưng trước khi nước mắt tràn ra, máu trên tay lại chảy ra trước, lập tức đem cánh tay tuyết trắng của cô dính một mảnh hồng.

“Cô——” Homan đang muốn giữu cột công phu của cô lại nhìn thấy tay cô bị thương, gương mặt tuấn tú ngưng tụ, cất bước tiến lên, bắt lấy cánh tay nhỏ bé đang bị thương của cô, kéo cô vào phòng bếp, chỉ chốc lát, bông băng, vải băng, thuốc khử trùng đều dùng tới, hai ba lần vết thương liền cầm máu

cũng được băng bó, từ đầu tới cuối chưa tới ba phút.

“Cám ơn.” Ái Nỵ Ti nhìn cái đầu đang cúi xuống sửa sang lại hộp cấp cứu của Homan, nhàn nhạt mở miệng.

Homan tay bỗng dừng lại, ngửa lên hé ra khuôn mặt tươi cười, “Trời ạ, muốn hạ Hồng Vũ sao?”

“Homan. . . . . Thật ra thì, có một vấn đề, tôi vẫn rất muốn hỏi anh. . . . .”

“Đừng hỏi, trừ phi cái vấn đề này đối với cô rất trọng yếu, sống còn.” Theo bản năng, Homan biết cô muốn hỏi cái gì.

Cô muốn hỏi: Anh yêu tôi, phải không?

Cô muốn hỏi, là bởi vì cô muốn biết đáp án, nhưng biết đáp án thì như thế nào đây? An ủi anh ta, giễu cợt anh ta, hay là tự mình vinh dự một phen ư?

Anh ấy nói không sai, cô đừng hỏi thì hơn, chẳng qua là. . . . .

Nếu như anh thật thích cô, như vậy, cô thực sự xin lỗi, rất xin lỗi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Án Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4: Chương 1 (tiếp theo)

Một đôi chân thon dài thẳng tắp gác lên trên ghế dựa, Phạm Tích cả người thả mình thoải mái trên ghế sa lon đặc biệt lớn, hưởng thụ sự nhàn nhã tự tại khó được có này.

Nói nhàn nhã, là bởi vì anh đang đợi mọi người còn chưa tới, hơn nữa hiện tại đầu anh trống trơn, không chính xác là bị một đồng chuyện đáng ghét làm cho nổ tung, đứt khoát cái gì cũng không muốn nghĩ, nên dĩ nhiên là trống trơn.

Thật đúng là trống trơn sao? Sai, mười phần là sai!

Nghĩ tới, Phạm Tích nhắm mắt không có mở ra, đuổi tay ra tùy ý vớt lấy cái nệm che lên mặt.

Buồn chết mình mất! Nếu như vậy có thể giải quyết để anh cả đời đau khổ. . . .

Nói anh tiểu nhân cũng được, đời này anh vốn đã định trước là không thể làm được chánh nhân quân tử, dù sao anh tới mộng ảo cổ bảo là một trăm phần trăm có mục đích, thậm chí lần này bốn người bọn họ phải tới đây thiếu chút nữa bị anh điện thoại của tên Vu Hoài Lý kia làm cho chết, anh cũng không vì thế mà thay đổi, ai bảo anh là chủ tịch chứ? Anh muốn mở hội nghị ở đâu thì mở, trừ khi mấy tên tiểu tử kia với tên Vu Hoài Lý này có lá gan không tới, nếu không, nắng thì nắng, anh chờ một chút thì họ vẫn phải xuất hiện ở nơi này thôi.

“Phạm tiên sinh, ba gian phòng khác tôi đã sửa sang lại rồi, còn có phòng họp ngài yêu cầu tôi cũng đã thay các vị chuẩn bị tốt nước trà, điểm tâm và nước trái cây, đợi lát nữa người vừa đến, các người có thể lập tức bắt đầu hội nghị, tôi phục vụ trước cửa nếu như còn việc gì cần, ngài có thể gọi điện thoại đến quầy hoặc là. . . . .”

“Còn tên gì?” Phạm Tích lấy cái gối trên mặt ra, đôi mắt kiểmkheo lại nhìn cô gái ngọt ngào trước mặt.

Phải nói cô ta là quỷ chứ, anh có thể cũng phải tin tưởng, trong truyền thuyết mộng ảo cổ bảo là nơi ở của ma quỷ không phải sao? Cô ta nhất định cũng là một người trong số đó, mỗi lần xuất hiện đều yên tĩnh, một chút thanh âm cũng không nghe.

“Mạc Nhi.” Cô ta cười ngọt ngào, “Tôi mới vừa gõ cửa, là Phạm tiên sinh không nghe thấy thôi, thật xin lỗi, đã hù dọa ngài rồi.”

Anh không nghe thấy? Nhưng anh có một đôi tai giống như Thuận Phong Nhĩ đấy! Làm sao có thể. . . . .

Mạc Nhi cười nói với anh, “Tôi nghĩ. . . . . Nếu như Phạm tiên sinh đem cái đó lấy xuống, sẽ nghe được tôi mới gõ cửa.”

Phạm Tích kinh ngạc, chợt, đưa tay lấy tai nghe xuống.

Anh làm sao vậy? Ngay cả bản thân còn đeo tai nghe cũng quên.

“Phạm tiên sinh tâm sự nặng nề, khó tránh khỏi tâm không yên.” Mạc Nhi ôn nhu cười một tiếng, cầm trong tay Coca Cola trên khay đặt ở trước mặt anh, “Xin từ từ dùng.”

“Chờ một chút——” Phạm Tích về mặt không rõ từng mắt nhìn thứ nước đen sẫm kia, còn có cả bọt khí lòng bốc lên, “Đây là cái quái gì vậy?”

“Coca Cola, Homan tiên sinh của chúng tôi đặc biệt xuống núi thay Phạm tiên sinh mua.”

Mặt Phạm Tích chỉ mém chút nữa là biến hình, nếu không phải là bận tâm hình tượng luôn luôn ưu nhã của mình, anh còn có thể nhảy dựng lên gầm thét.

“Coca Cola? Người nào. . . . . Muốn uống loại đồ uống cho trẻ con này? Có làm hay không? Ở một buổi tối sáu ngàn đô lakhách sạn này lại muốn khách uống một ly Coca Cola không tới một đô la?”

Anh căn bản không phải tức giận, mà là kinh ngạc, khiếp sợ lại hưng phấn, cộng thêm một chút rợn cả tóc gáy.

Mạc Nhi kinh ngạc. Ngày đó vừa vào cửa phòng anh, cô chỉ nghe thấy thanh âm trong đầu anh đang nói: nếu như hiện tại có một cốc coca cola lớn thì thật tốt! So với sơn hào hải vị còn tốt hơn!

Chẳng lẽ cô nghe lầm?

“Phạm tiên sinh. . . . . Ngài không phải thích nhất đồ uống Coca Cola sao?”

Không sai, không sai, anh chính là yêu chết Coca Cola.

Chính là như vậy mới làm cho anh rợn cả tóc gáy a! Đáng chết! Bọn họ làm sao sẽ biết anh thích uống Coca Cola? Đó là bí mật của anh, trên đời này trừ người mẹ đã mất của anh ra, căn bản sẽ không có người nào biết cả, anh luôn luôn giấu rất kỹ mấy hộp Coca Cola a! Làm sao sẽ. . . . .

Mạc Nhi vừa nghe lời mà nội tâm anh muốn nói..., rất muốn cười, lại cố gắng chịu đựng.

Thì ra là vậy, người đàn ông này cảm thấy uống cola rất mất thể diện, mới. . . . .

“Ách, thật xin lỗi, nếu như Phạm tiên sinh hiện tại không muốn uống, tôi sẽ cầm đi vứt.”

“Không cần.” Anh muốn uống muốn chết, chẳng qua là đánh chết anh cũng sẽ không thừa nhận mình thích uống loại thức uống trẻ con này.

Mạc Nhi vừa cười, vì che giấu nụ cười của mình, cô phải cúi đầu thật thấp.

“Vậy tôi xin cáo lui, ngài từ từ dùng.”

“Nếu như có loại đồ uống tốt hơn, tôi sẽ không uống loại đồ uống dành cho trẻ con này.” Phạm Tích lần nữa cường điệu.

“Tôi biết, Phạm tiên sinh, tôi lập tức mời người thay ngài lấy một loại đồ uống tốt nhất tới đây, đốt tiên thảo được không? Đó là đặc sản địa phương, thế giới trừ Đài Loan không có một người nào, không có một địa phương nào có thể tìm được hoặc là ăn được, tin tưởng ngài nhất định sẽ thích.”

Đốt tiên thảo? gương mặt tuần tú của Phạm Tích lại một lần nữa biến hình cổ quái.

“Tôi muốn Long Thiệt Lan.” Giọng nói vừa nhạt vừa lạnh, anh mới vừa nói xong, cửa phòng liền bị người đẩy ra.

“Người nào đắc tội Phạm Tích tiên sinh ưu nhã mê người của chúng ta thế? Anh ta lại muốn uống rượu à.” Vu Hoài Lý hai tay trống trơn đi tới, đi theo phía sau là hai người đàn ông cao lớn tuần mỹ.

“Đúng vậy a, Phạm ca ca, ai dám đắc tội anh vậy?” Người thứ hai nói chuyện là Kiều Ân Tư xinh đẹp trắng nõn, cười lên khoe miệng có hai lúm đồng tiền, khả ái đến bạo, nếu không phải là ngực của anh rất đều, vai rất rộng, chân rất dài, trên đầu tóc màu nâu xoắn rất ngắn, có thể nhìn ra được hầu kết, nếu không thật bị người ta cho là khả ái.

Người thứ ba vào cửa là Arthur An cao hơn Kiều Ân Tư một chút, lại trầm ổn nội liễm hơn rất nhiều, anh ta ưu nhã khí chất cùng uy nghi trời sinh, giống như một vị vua, bất quá làm cho người ta cảm giác bình thân nội liễm, cùng Phạm Tích ưu nhã ở dưới khí phách cùng tà ác bất đồng. Giờ phút này, Arthur An chẳng qua là cười nhạt, cũng không mở miệng.

“Tịch Đóa đâu? Sao không đi theo cậu?” Phạm Tích nhíu mày, có chút không vui.

Tịch Đóa là vệ sĩ của Arthur An, cô nàng ở bên cạnh anh ta là chuyện đương nhiên, bất kể chân trời góc biển.

“Tớ cho là lần này gặp mặt rất tư mật.” Arthur An ôn nhu cười một tiếng, không giải thích, cũng không trách cứ, lại càng không phản bác.

Một câu nói mang qua hết thảy, vân đạm phong khinh, trời êm sóng lặng, nhưng mặt Phạm Tích lại thối, có xu hướng nổi bão. Thấy thế, Kiều Ân Tư nhảy ra ngoài, hướng về phía mặt lạnh của Phạm Tích lộ ra nụ cười sáng như ánh mặt trời, “Phạm ca ca, có chúng ta ở, Arthur An sẽ an toàn thôi, em sẽ cả ngày lẫn đêm ở bên cạnh anh ấy, một bước cũng không rời, bao gồm đi vệ sinh hay đi tắm, em bảo đảm.”

“Cậu bảo đảm? Cam đoan của cậu trị giá bao nhiêu tiền?” Phạm Tích hừ lạnh, quay đầu lại, nhìn thấy Mạc Nhi còn đứng ở một bên, lông mày nhướng cao, “Còn có việc?”

“Không có, nhưng tôi có thể đi rồi chứ?” Trên thực tế, một đồng người ngấn ở cạnh cửa, cô căn bản không ra được.

“Chính là cô sao?” Kiều Ân Tư tựa như gió lốc bay đến trước mặt cô, đem cô từ đầu quan sát đến chân, cười như kẻ trộm, “Tỷ tỷ, là chị đắc tội với Phạm ca ca của tụi này à? Tỷ tỷ, chị tên là gì? Chị thế nào mà đắc tội với Phạm ca ca của chúng ta đây? Anh ấy ở trước mặt người bình thường rất ít khi tức giận đâu rồi, chị thật là quá tuyệt vời, thế nhưng có thể chọc giận anh ấy, nhìn chị một chút cũng không nguy hiểm nha, làm thế nào mà. . . . .”

“Kiều Ân Tư, da của cậu lại dày thêm một chút nữa rồi.” Vu Hoài Lý khoác vai Kiều Ân Tư, đối với Mạc Nhi oán hận cười cười, “Là cô sao? hai bức tranh kia là do cô vẽ. Há?”

“Tôi chỉ phụ trách đưa tranh, chứ không phụ trách vẽ tranh, nên không hiểu tứ Vu tiên sinh.” Mạc Nhi cười ngọt ngào, gật đầu, rồi đi. Vân đạm phong khinh, vân đạm phong khinh. . . . .

Cô cái gì cũng không biết a, không biết. . . . .

Trời sập có xuống, cũng có người thay cô gánh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Chương 2

“Nói, lần này cậu kiên trì mở hội nghị ở cái nơi quỷ quái này là vì lý do gì.” Mạc Nhi vừa biến mất ở cạnh cửa, Vu Hoài Lý liền không nhịn được mở miệng hỏi.

Mộng ảo cô bảo, quả nhiên là nơi quỷ quái, thậm chí anh đã cố ý thay đổi kiểu áo cưới đặt trước cho cô dâu để khác với lễ phục trong bức họa thứ nhất, nhưng đến hôn lễ trong bức họa thứ hai mở ra lại hoàn toàn đập tắt sự đặc ý của anh, trong bức tranh Hải Ninh mặc lễ phục chính là bộ lễ phục cưới truyền thống Trung Quốc, thật là liệu việc như thần, không phải quỷ, thì chính là thần.

“Đàn ông mới vừa kết hôn hóa khí lớn như vậy đó, không phải sao?” Phạm Tích cười nhẹ, ngồi xuống, trước mặt anh chính là ly Coca Cola còn bốc bọt khí kia, vì không để cho người ta phát hiện anh đặc biệt thích, anh cầm ly lên uống một hơi cạn sạch, thật đã nghiền.

Vu Hoài Lý không nói, ngồi xuống theo, “Cậu sẽ không nói với tôi cậu thật sự yêu Hải Ninh chứ?”

Đôi mắt Phạm Tích buồn bã, “Đừng nói việc này của mình nữa, cậu cái con rùa đen rút đầu này.”

Rõ ràng thích người ta, còn giới thiệu cho anh, đến cuối cùng lại đem người đoạt lại, đây là đạo nghĩa huynh đệ cái quỷ gì? Coi như anh không thật lòng yêu Lâu Hải Ninh, nhưng Lâu Hải Ninh đối mặt với anh nhưng không bị anh mê hoặc, chỉ điểm này thôi sẽ để cho lòng của anh vô cùng thất vọng.

Nhìn trái nhìn phải, nhìn ngang nhìn dọc, Phạm Tích anh có điểm nào thua tên Vu Hoài Lý buồn chán này chứ?

“Cậu. . . . .”

Kiều Ân Tư không đợi nắm quyền Vu Hoài Lý vung ra, bóng dáng kiện tráng đã nhân cơ hội chen vào giữa hai người, mái tóc xoăn màu nâu xinh đẹp càng làm anh nhìn càng thêm đẹp mắt.

“Phạm ca ca, Vu ca ca trẻ tuổi không hiểu chuyện, anh cũng đừng so đo với anh ấy!” Long mi xinh đẹp của Kiều Ân Tư sinh động nháy mắt lại nháy mắt, nhìn bên này một chút xem bên kia một chút, bộ dạng vô tội, vừa ngây thơ vừa đáng yêu, làm người ta rất khó giận cậu.

“Cậu ta so với tôi còn lớn hơn hai tuổi.” Phạm Tích khinh thường hừ lạnh.

“Theo nghiên cứu khoa học thì sự trưởng thành của con người với số tuổi là không có quan hệ trực tiếp với nhau.”

Lúc này, anh nhìn trừng mắt nhìn Vu Hoài Lý, chỉ bất quá Vu Hoài Lý đã được rèn luyện tốt tính nhẫn nại, cứ coi như giận đến muốn đánh người một trận, anh ta cũng sẽ không làm thật thế, vì biết được điểm này của Vu Hoài Lý nên Kiều Ân Tư tiếp tục về mặt cọt nhà anh ta.

“Cũng có điều tra cho thấy, người càng lớn tuổi là gan càng nhỏ, Vu ca ca đối mặt với người yêu sẽ luống cuống, anh ấy như vậy làm như vậy cũng có thể tha thứ.”

Thật là càng nói càng kì quặc.

Nhưng không sao, đập tắt lửa mới là mục đích cuối cùng của anh, anh cũng không muốn ngăn dậm xa xôi chạy đến Prague này để nghe hai người bọn họ cãi và như phụ nữ, thật là quá lãng phí thời gian và thanh xuân cả anh rồi, anh vẫn còn trẻ, đây là thời gian tốt để vui chơi không phải sao? Lấy ra gây gỗ thật lãng phí.

Arthur An mỉm cười lắc đầu một cái, “Tôi đến phòng họp chờ mọi người, không vội, mọi người cứ từ từ tán gẫu.”

Thân ảnh cao lớn ưu nhã biến mất ở cửa, đột nhiên, bên trong phòng có chút tĩnh lặng.

”Anh ta xem chúng ta thành mấy đứa trẻ giành ăn kẹo sao, căn bản khinh thường không muốn nói chuyện với chúng ta.” Kiều Ân Tư chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút không vui lâu bầu một tiếng, thanh âm không lớn cũng không nhỏ, nhưng hai người bên cạnh nghe được rất ràng.

Phạm Tích cùng Vu Hoài Lý hơi sững sờ, tất cả đều chìm mặt.

”Anh ta chính là cái đáng về này, ba tuổi giống như mười ba tuổi, lúc mười ba tuổi giống như hai mươi ba tuổi, lúc hai mươi ba tuổi giống như ba mươi ba tuổi, lúc ba mươi ba tuổi lại giống như bốn mươi ba tuổi, cho nên. . . . .” Kiều Ân Tư cười cười nhìn sắc mặt hai thay đổi của hai người đàn ông kia, tiếp tục vui vẻ nói không dứt: “Hai vị ca ca đừng nóng giận a, tức giận sẽ có nếp nhăn, huống chi vì một lão đầu từ mà tạo thành nếp nhăn cũng không đáng giá, nếu như hai người các anh so với anh ta nhanh hơn, vậy anh ta không phải vừa tuần dật lại còn gặp nhiều may mắn đến không có thiên lý rồi?”

Trong mắt Kiều Ân Tư, Arthur An là thiên thần giáng thế, chừng chạc, ưu nhã, nội liễm, tinh táo, lại vừa ôn nhu, phúc hậu, nhân từ, bác ái, rộng rãi, cả người anh ta thân nhiên không kiêng kị khiến mọi người thoải mái, lại không người nào thấy rõ hơn Kiều Ân Tư, vì vậy, bọn họ dù thế nào cũng chỉ được là người phạm, mà Arthur An là thiên thần.

”Người gặp may mắn đến không có thiên lý là cậu đi?” Vu Hoài Lý đưa tay vuốt vuốt mái tóc xoăn của cậu ta, đứng dậy, hướng cách vách phòng họp đi tới.

Nói về đẹp, trong bọn họ không ai đẹp hơn Kiều Ân Tư, nói về tuổi tác, Kiều Ân Tư cũng là người trẻ tuổi nhất, lại nói về thông minh, không ai quý linh tinh quái vươt qua Kiều Ân Tư, so về gia thế, Kiều Ân Tư xuất thân từ gia đình có ngân hàng lớn, trải qua các đời đều giàu có, trường bối trong gia tộc của cậu ta cùng trường bối của Phạm Tích cũng đã từng mặc quần áo rách rưới, về phần thế gia xuất thân chính trị của Arthur An, địa vị chính trị lên xuống càng thêm khó có thể khổng chế, không có tâm bình tĩnh, thật đúng là cuộc sống khổ sở.

Cho nên, anh nói Kiều Ân Tư gặp may mắn một chút cũng không quá đáng, trời cao phá lệ ưu ái cậu ta, ưu ái đến người ta giận sôi lên được.

”Em chỗ nào được như mọi người? Em không có khí chất trầm ổn nội liễm như Arthur An, cử chỉ không có ưu nhã động lòng người như Phạm ca ca, lại không kín đáo như Vu ca ca. . . . .”

Phạm Tích đập một chưởng lên đầu Kiều Ân Tư, “Chớ đem tôi hình dung giống như một cô gái vậy! Đi thôi, đi họp, muốn chơi thì chờ hết họp sẽ chơi.”

”Oh.” Kiều Ân Tư cười híp mắt, đi theo sau anh.

Cậu rốt cục đạt được mục đích rồi! Hai người kia rốt cục cũng tạm thời để xuống thù riêng, lấy quốc gia đại sự làm trọng, có thể đi họp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 6: Chương 2 (Tiếp theo)

Hôm nay thì khí trời mưa dầm liên tục, ẩm ướt cô sắp mốc meo .

Kathi Nhã hai tay chống cằm, để lộ khuôn mặt nhỏ, thân thể mềm mại cuộn thành khối, đầu gối tì vào ngực, cả người giống như con mèo nhỏ co rúc một góc để ở nhà thờ thánh Witt để có thể tránh mưa, nhìn con quạ đen trên bầu trời bao la than thở.

Trước mặt cô đặt cái chén, đó, không, là bát, người xuất gia hóa duyên dùng là loại đồ vật này, mặc dù bát chính xác là cái chén lớn, nhưng vì đề cao một chút giá trị con người còn là gọi nó bát, nếu người xuất gia có thể ra đường muốn xin cái gì ăn, cô ra đường so với người khác thì đồ vật cần thiết này cũng không coi là quá mất mặt rồi, không phải sao?

Nhưng, trời thì tối, mưa lại rơi không ngừng, cô phải chờ tới lúc nào thì mới có thể xin một miếng cơm ăn?

Chỗ ngồi này là ở giáo đường, nghe nói thống trị Bồ Lạp Cách là bầu trời bao la, hồ hững hờ nhìn con đường hoàng kim khốn khó cùng hoàng cung xa hoa, đây là vị trí gần Thượng Đế, hơn nữa người ở chung quanh đây cũng rất có tiền, cô lựa chọn ở chỗ này làm ăn xin là không sai mới phải, ngày mai đổi lại vị trí, nghe nói giáo đường thánh Nicola bên kia địa điểm không tồi, có thể nhìn xem thử.

Xa xa , Kathi Nhã thấy con đường hoàng kim có mấy bóng người cao lớn đi ra, hôm nay ra cửa đi xin ăn là lần đầu tiên nhìn thấy người, ngoài mừng rỡ cô không chút nghĩ ngợi đứng lên hướng mấy người bọn họ vẫy tay một cái, vui sướng giống như là ở nước lạ cùng bạn cũ gặp lại.



Chuyện kì lạ xảy ra. . . . .

Thế nhưng phía bên kia cũng có người hướng cô ra sức vẫy tay, hơn nữa cả người như muốn nhảy dựng lên.

“Cậu vẫy tay với ai vậy?” Phạm Tích buồn bực nhìn bên cạnh trong lúc bất chợt không khỏi có chút hưng phấn, Kiều Ân Tư lại liên tiếp nhảy lên một cái.

“Không biết, khoảng cách quá xa, xem không quá rõ ràng.” Vừa nói, Kiều Ân Tư nhiệt tình vẫy tay, trên mặt mang nụ cười mê hoặc lại thân thiết như ánh mặt trời.

“Không biết?” Phạm tích rất muốn xuất thủ đập bẹp anh ta, “VẬY cậu ra sức vẫy tay cái gì?”

“Hay nhỉ, ra ngoài chơi cần gì đứng đắn như vậy, hướng chỉ người ta chẳng qua là theo chúng ta chẳng qua là muốn lấy lòng mà thôi.”

“Phải không?” Phạm Tích hí mắt, nhìn sang người bên cạnh anh giống như Kiều Ân Tư chính là một dạng điên cuồng cùng với người kia, càng đi chuyển theo hướng của bọn họ thì bóng dáng của người kia liền càng rõ ràng.

Là một cô gái, hơn nữa còn là tên ăn mày nhỏ, cho nên cô nhiệt tình vẫy tay theo bọn họ như vậy đơn giản là muốn xin tiền của bọn họ, vậy cũng tốt, người như vậy ở Bồ Lạp Cách không coi là nhiều, nhưng cũng không phải là duy nhất, chỉ có điều, tại sao bóng dáng của cô cùng mặt mũi nhìn có chút quen mắt?

“Đừng có khua tay múa chân, đó là một tên ăn mày.” Vu Hoài Lý nhú mày, đưa tay kéo cái tay lộn xộn trên không trung của Kiều Ân Tư xuống.

“Là một tên ăn xin.” Kiều Ân Tư thanh âm là có chút thờ dãi, “Là một nữ ăn xin mới đúng, thật đáng thương, đợi lát nữa ta phải cho cô ấy nhiều tiền một chút.”

Cậu ta biết! Vu Hoài Lý không nhịn được trợn mắt một cái.

“Anh nói đúng không? Arthur An?” Kiều Ân Tư quay đầu tìm kiếm sự ủng hộ.

Arthur An khẽ mỉm cười, “Một cô gái lưu lạc đầu đường đi xin ăn đúng là rất đáng được người ta đồng tình.”

Kiều Ân Tư cao hứng cười, liên tục không ngừng nhảy bên người Vu Hoài Lý, dẫn đầu là Arthur An sánh bước cùng Phạm Tích đi vào, còn khoác tay của anh ta, “Vậy tớ đi mời cô ấy tới đây cùng chúng ta cùng đi ăn một chút gì?”

“Được.” Anh không có ý kiến.

“Cái gì?” Phạm Tích vừa nghe, bực mình sai bước đi, bỏ qua Arthur An, anh trực tiếp đưa y phục cho Kiều Ân Tư, “Cậu tạm thời dẹp ý nghĩ lộn xộn đó cho tôi, cậu ngay cả đối phương là tròn là dẹp cũng không biết, cô ta có thể là gián điệp, hoặc là tên trộm vãn vãn!”

“Hay là, anh đánh không lại cô ấy?” Cô ấy là một người cực kì nhỏ bé, người nào sợ đây? Phạm Tích này nhất định là một ác ma mà, thật không chịu nổi!

“Cậu không nên lẫn lộn với vấn đề trọng tâm.”

Vu Hoài Lý đột nhiên ho nhẹ hai tiếng, “Cô ấy đi tới.”

“Cùng nhau ăn một bữa cơm, không có gì đâu Phạm Tích.” Arthur An lên tiếng, cười đi lên trước, không cần động thủ, Phạm Tích vừa nhìn thấy trong mắt anh mang ý cười, thuận tiện để quần áo của Kiều Ân Tư xuống, đi qua một bên.

“Nếu xảy ra chuyện gì. . . . .”

“Em phụ trách!” Kiều Ân Tư ưỡn ngực vỗ vỗ, vẻ mặt cười đến đắc ý.

Arthur An thế nhưng là khách tinh của Phạm Tích a, muốn dồn Phạm Tích, tìm Arthur An liền tuyệt đối không sai rồi, cậu ta còn tốt cả hơn bảo hiểm.

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

Bốn người đàn ông quần áo gọn gàng lại cao lớn tuấn mỹ đồng thời xuất hiện đã làm người khác chú ý rồi, càng đừng nói bên cạnh của bọn họ thế nhưng vô cớ có một tên ăn xin, bọn họ vừa vào phòng ăn liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ngay cả phòng ăn của các vị trưởng lão cũng quan tâm tự mình chạy đến, hai con mắt vẫn liếc nhìn chăm chăm cái tên ăn xin, phảng phất nghĩ rằng như vậy sẽ đem người ta bay đi mất vậy.

“Cô ấy là bạn của chúng ta.”

Arthur An nói một câu, giống như phép màu vậy, khuôn mặt của các trưởng lão trong phòng ăn thay đổi thành tươi cười, mắt liếc chết lập tức sáng lên, khom nửa người mời bọn họ đến một bữa tiệc riêng dành cho khách quý mới đến.

“Cám ơn anh.” Trên mặt Kathi Nhã hé ra một nụ cười ngọt ngào, thật vui vẻ đặt mộng ngồi ở vị trí của chủ vị, hoàn toàn không có chú ý tới vẻ mặt ngạc

nhien của bốn người khác.

Nhìn xem,bộ dạng cô ngồi ở chỗ đó như là chuyện đương nhiên vậy, dường như cô sinh ra là ngồi ở cái ghế này. . . . .

”Cô không giống như là tên ăn xin, giống như là công chúa.” Kiều Ân Tư tính trẻ con rất nặng, thấy cô gái ăn xin không giống tên ăn xin, ngược lại càng thêm vui mừng, tự động đem cái mộng chuyển đến bên người cô ngồi xuống, cùng nàng cùng nhau thực đơn.

”Muốn ăn cái gì cứ việc gọi, đừng để đói bụng.”

”Thật?” Khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lên, rất là vui mừng.

”Đương nhiên là thật, Kiều Ân Tư tôi có bị đánh chết cũng không nói dối.” Hắn vỗ ngực một cái bảo đảm, chọc cho Kathi Nhã cười khanh khách không ngừng.

”Anh thật đáng yêu, Kiều Ân Tư.”

”Phải không? Tôi cũng vậy cảm thấy như vậy.”

”Vậy tôi cũng sẽ không khách khí.” Kathi Nhã ánh mắt sáng lên lạnh mồm lạnh miệng, lập tức gọi rất nhiều món ăn, trên thực đơn là chữ tiếng Anh, cô đọc phải so với người Anh chính gốc còn chuẩn hơn.

Thức ăn ở Bồ Lạp Cách ngon so với Áo Đích Lợi, tiêu biểu chính là: thịt heo băm nhuyễn, hình dạng trước mặt đã được vo tròn lát nữa sẽ xối nước thịt ở trên, lạp xưởng thì nướng hoặc luộc, thịt bò bít tết phải nấu hơi khô, còn lại là bia đặc sản địa phương.

Trừ thức ăn ngon ở địa phương, cô nàng tham ăn còn gọi một vài món ăn nước Pháp, nếu đã giới thiệu nhiều thức ăn ngon của các nước như vậy, cô không thường thức một phen thì thật cổ lỗ với người ta, huống chi cô thật sự rất đói, chẳng qua là không nghĩ tới cô mới để thực đơn xuống, liền chống lại bốn cặp mắt đăm đăm.

Bọn họ sớm nên hoài nghi cô gái này lai lịch không bình thường, dù sao, cô biết nói tiếng Trung, lại lưu lạc ở Bồ Lạp Cách làm một tên ăn xin, cô trả lời bọn họ bằng tiếng Trung, đáp lại người đi đường bằng tiếng Tiệp Khắc, hiện tại gọi thức ăn lại dùng một loạt tiếng Anh lưu loát như vậy, không có một chút kiến thức cùng tài nghệ người bình thường không thể nào đồng thời biết nhiều ngôn ngữ như vậy, hơn nữa còn nói tốt như vậy.

”Cô là ai?”

“Từ đâu tới?”

”Tôi làm gì?”

Chỉ có Arthur An là không có hỏi cô, anh ta chỉ nhìn cô một cái liền cầm lấy thực đơn gọi thức ăn.

”Tôi tên là Kathi. . . . .”Cuối cùng tự động bỏ đi chữ “Nhã”, không ai quy định cô nhất định phải đem tên đầy đủ nói đi? Huống chi là lai lịch của bốn người đàn ông này không rõ ràng.

”Làm sao lại biến thành một tên ăn xin?”

Kathi Nhã bị bọn họ hỏi, đột nhiên lỗ mũi đau xót, hốc mắt đỏ lên, vờn cái tay bẩn thỉu đi dụi mắt, vừa lau đi nước mắt vừa mới miêng cường nặn ra, vừa đáng thương nói: “Tôi là bị bọn người buôn lậu bán qua Trung Quốc, sau đó lại lén qua đến nơi này, bởi vì người không có đồng nào, cho nên chỉ có thể ở ven đường ăn xin.”

”Thật là cô gái đáng thương.” Kiều Ân Tư đồng tình đem đầu vai xinh xắn của cô kéo vào trong ngực, ”Đừng khóc, cô từ đâu tới đây? Chúng tôi có thể đem cô bình an trở về.”

Đưa trở về? Dù sao cũng không muốn a. . . . .

Kathi Nhã sùng sốt, liên tục lau đi một ít nước mắt trên mặt, sự nhiệt tình của Kiều Ân Tư thoáng cái biến mất, “Cái đó. . . . . Tôi đã không có nhà để về.”

”Trời ạ, cô thật quá đáng thương.” Kiều Ân Tư không nhịn được lại đem cô kéo vào trong ngực, “Cô đừng thương tâm, chúng tôi có thể. . . . .”

”Kiều Ân Tư, cậu im miệng cho tôi!” Phạm Tích mắt sắc bén đảo qua, bình tĩnh rơi vào cô gái dơ bẩn trước mặt, ”Cô ra đời ở đâu? Cha mẹ là làm cái gì?”

”Tôi. . . . .”

”Đừng nói láo, nếu để cho tôi biết cô nói láo một chút, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Cảm giác được trong ngực người rõ ràng co rúm lại một chút, Kiều Ân Tư đem cô ôm càng chặt hơn, một đôi mắt xinh đẹp mắt hướng Phạm Tích trừng một cái, “Phạm ca ca, anh quá dữ tợn, đối với một thực nữ nói chuyện phải nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, điểm này anh không phải là so với em hiểu hơn

sao?”

”Cô ta không phải là thực nữ.” Nói chuyện với cô là đã coi trọng cô rồi.

”Nhưng cô ấy là phụ nữ.”

”Bất đồng chính là bất đồng, phong độ thân sĩ của tôi phải là thực nữ, không phải là đối với tên ăn xin.”

”Phạm ca ca, anh. . . . .”

”Không sao, tôi không quan tâm” Kathi Nhã mỉm cười vỗ vỗ tay Kiều Ân Tư, không sợ nhìn thẳng về mặt nghiêm nghị Phạm Tích, “Tôi đến từ Arab. . . .”

Nghe được ba chữ Arab, Phạm Tích ngẩn ra, khẽ biến sắc mặt.

”Cô tới từ Arab?” Vu Hoài Lý khẽ môi chứa đựng ý cười, như có như không quét Phạm Tích một cái, nhìn có chút mùi vị hà hê.

”Thật là quá tuyệt vời, cô nhất định phải nói cho chúng tôi biết mọi thứ về Arab, có một người về sau có thể rất cần nó.” Kiều Ân Tư cũng là bộ mặt nhìn có chút hả hê cười.

Một Arab mà thôi, mấy người đàn ông có thể hay không có chút cười hơi quá không?

Kathi Nhã nhíu mày, bộ mặt không giải thích được hỏi: “Người nào?”

”Chính là. . . . .”

”Các người chó xen mồm, nói tiếp.”

Bị Phạm Tích trừng, Kathi Nhã có chút bướng bỉnh lên, “Cha mẹ của tôi ở một gian xưởng nhỏ làm công nhân, chính là loại quản lý thời gian và lương của công nhân lao động phổ thông, nhưng bởi vì một lần ngoài ý muốn cha mẹ mất mạng, chú lấy danh nghĩa người giám hộ đoạt đi gian nhà nhỏ còn sót lại, sau đó lấy của cải bán lấy tiền cho người khác, còn đem tôi bán cho bọn buôn lậu, bọn buôn lậu đem tôi bán qua Trung Quốc, sau đó, ta làm tất cả biện pháp từ Hồng Kông lên qua đến nơi này. Chuyện xưa của tôi nói xong rồi, anh còn có vấn đề gì không?”

”Chú cô tên gì?”

Kathi Nhã hơi sững sờ, không nghĩ tới anh ta sẽ hỏi cái này, đôi mắt chợt lóe sáng, ngay sau đó một cái tên từ trong miệng của cô chậm rãi bật ra.

”Tên của ông ta gọi là Abdou.”

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

”Một cái tên nhỏ trong nhà xưởng công nhân, thế nào tra? Huống chi ở Arab, gọi Abdou người gọi là Abdou không có một ngàn cũng có hai trăm, ngay cả Saudi Arabia quốc vương nề trọng nhất quân cơ đại thần cũng gọi là Abdou!”

”Chẳng qua là một tên ăn xin bản thủ, có cần thiết phí tâm đi thăm dò cô ấy không?” Vu Hoài Lý thờ dãi một cái, “Muốn điều tra cô ấy, còn không bằng tìm chút thời gian điều tra công chúa Saudi của cậu.”

Phạm Tích mặt liền biến sắc, tức giận nhìn anh chăm chăm, “Cậu muốn chết phải không?”

”Thế nào? Có thể lấy công chúa Saudi là phúc khí kiếp trước cậu tu được, vì sao cậu lại tức giận?”

”Nói thêm câu nữa, gương mặt tuấn tú của cậu sẽ được ăn một quả đấm” Gần đây, đúng là cậu ta đối với hai chữ công chúa Saudi này hết sức nhạy cảm, thức thì người căn bản sẽ không ở trước mặt cậu ta nói.

Vu Hoài Lý hừ nhẹ một tiếng, “Không biết là người nào, thường nói bản thân hy sinh vì tập thể giết khoe miệng? Không nghĩ tới khi bản thân mình gặp chuyện, ngay cả chuyện nhỏ cũng không thể phối hợp.”

”Chuyện nhỏ? Lấy vợ là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của tôi, cậu lại dám nói là chuyện nhỏ?”

”Nghe nói Đại công chúa Calne Ti là một cô gái vô cùng có phẩm đức, cử chỉ nói năng tuyệt đối xứng đôi với cậu, có lẽ, cậu sẽ đối với cô ấy vừa thấy đã yêu.” Vu Hoài Lý không sợ chết, biết rất rõ rằng đối phương đáng đáp vừa đen lại vừa mập, lại cứng rắn đem cô nói thành thanh tao thực đức.

Phạm Tích tức muốn chết, Phạm Tích rất muốn nôn, coi như là thay vợ cậu ta báo thù...

Tích bất chấp tất cả vùng một quyền

”Tìm chết!” Phạm Tích bất chấp tất cả vùng một quyền

Vu Hoài Lý vừa lui vào né tránh, hai người lại đánh nhau.

”Cũng không phải là không thể cưới công chúa Saudi.” Arthur An nhàn nhạt mở miệng, dễ dàng ngăn cản Phạm Tích nếu không một quyền kia sẽ tráng vào người Vu Hoài Lý.

Phạm Tích kinh ngạc, quả đấm dừng ở giữa không trung, “Cậu có phương pháp tốt hơn?”

”Lấy lễ đính hôn để đạt tới mục tiêu hữu nghị của hai nước, cũng biểu đạt thiện ý của chúng ta đương nhiên là phương pháp tốt nhất, nhưng người được chọn đã được quyết định, không phải cậu là không được.”

”Sợ rằng rất khó, người ta chỉ định muốn cậu ta, ai kêu ba cậu ta là người đứng đầu ngành hàng không cơ chứ, hơn nữa bác Phạm cùng nhà ngoại giao Darr vương tử của Saudi ở Mỹ tình cảm rất tốt, hôn sự này là tất yếu, trừ phi Phạm Tích đã kết hôn, mới có khả năng lo liệu được.”

”Cũng đúng! Thân là công chúa của Saudi, vì mặt mũi, Calne Ti có chết cũng không buông tay.” Kiều Ân Tư cũng cảm thấy đây là một ý kiến hay, “Cho nên, chỉ cần Phạm Tích đã kết hôn, hết chuyện đều được giải quyết.”

Arthur An gật đầu một cái, “Không sai.”

Phạm Tích nhìn bọn họ, vẻ mặt buồn bực một hồi lâu không lên tiếng.

Anh mặc dù không muốn cưới công chúa của Saudi, nhưng anh không muốn sớm như vậy bị hôn nhân trói buộc a! Huống chi, bảo anh tạm thời đi tìm người nào kết hôn? Tùy tiện đi trên đường nhặt người sao một sao?

”Như thế nào? Phạm ca ca? Chúng ta cũng cứu anh ra Quý Môn quan rồi, làm sao anh còn bộ dạng muốn chết không được muốn sống không xong?”

”Tôi còn không muốn kết hôn.”

”Phạm ca ca là ngu ngốc sao? Có thể giả vờ kết hôn a, chờ công chúa của Saudi gả cho người khác, anh ly hôn là được!”

Giả kết hôn?

Đúng vậy a, anh thế nào không nghĩ tới. . . . .

”Chuyện này làm càng nhanh càng tốt, anh còn nhất định để cho bác Phạm tin tưởng anh thật sự kết hôn, nếu không hi vọng qua cửa ải này của anh liền không thực hiện được.”

Đúng vậy a, muốn gạt công chúa Saudi thì dễ, nhưng nếu muốn gạt ba tôi thì có điểm khó khăn, ông có thể trực tiếp đến xem tôi có hay không thay ông”Tặng gia sản xuất đền nợ nước”, con dâu của ông có phải thật là con trai của ông để ý mà thích hay không.

”Tôi còn muốn suy nghĩ lại.” Ba của anh cũng không phải là đèn cạn dầu, muốn gạt ông hơn nữa muốn lấy được sự tin nhiệm của ông, cái giá phải trả có thể sẽ rất cao.

”Vẫn còn muốn suy nghĩ? Thừa dịp có mấy người chúng tôi ở đây liền đem hôn lễ tổ chức đi, bác Phạm không tin tưởng cậu kết hôn cũng sẽ nể mặt chúng tôi mấy phần.”

”Đúng vậy a, nghĩ tiếp nữa công chúa người ta liền chạy như bay đến.” Vu Hoài Lý bộ dạng nhìn có chút hả hê. Bất kể Phạm Tích là bị ép cưới công chúa Saudi Arabia, tốt hơn theo liền tìm một cô gái giả kết hôn là một vở kịch hay, cậu ta có thể không vui sao?

”Chuyện của tôi cậu không cần quá lao tâm”

Vu Hoài Lý buông thõng hai tay, cười một tiếng, xoay người trở về phòng.

”Cậu từ từ suy nghĩ, tôi về phòng trước.” Arthur An người thứ hai ra về, người còn lại Kiều Ân Tư bộ mặt dáo dác.

”Cậu còn chưa dứt?”

”Em đang suy nghĩ đến cô gái ăn xin đó. . . . .”

”Cậu nghĩ cô ta, có thể đem cô ta mang tới bên cạnh, mang về Mi làm vợ!” Quả thực làm anh tức muốn chết, lúc này Kiều Ân Tư vẫn còn nghĩ đến cô gái ăn xin đó?

”Phạm ca ca, anh hãy nghe em nói, cô gái ăn xin đó tự nói cô ấy đến từ Arab, cho nên cô ấy nhất định hiểu được ngôn ngữ Arab sao?”

”Nói nhảm!” Phạm Tích không muốn đề ý đến anh ta, nhắm mắt lại trầm tư.

”Vậy thì đúng rồi, Phạm ca ca, anh không phải là có một đồng văn kiện về Arab chờ tìm người phiên dịch, làm thế nào tìm cũng không tìm được một người thích hợp lại an toàn sao?” Kiều Ân Tư kích động hỏi, chỉ kém không có đem cả người dính đến trên người anh đi.

”Vậy thì thế nào?” Phạm Tích vẫn còn mặc kệ hẳn.

”Hiện nay không phải có một thí sinh tốt nhất rồi? Ừ?”

Con người chậm rãi mở ra, Phạm Tích chợt nhìn của hẳn, “Cô ta?”

”Chính là cô ấy a, dù sao cô ấy không có ăn không có ở, cũng không biết thân phận của chúng ta, anh đem cô ấy giữ ở bên người, chẳng những có thể để giúp anh phiên dịch văn kiện, còn có thể bổ sung cô ấy làm người làm, mà cô ấy cũng có thể kiếm ít tiền, có ăn có ở, đây không phải là vẹn toàn đôi bên sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7: Chương 3

”Nghe nói khi khách vào lâu đài sẽ được tặng một bức họa, mà trong đó vẽ nội dung về tương lai một ngày nào đó sẽ thành sự thật, chuyện này là thật sao?”

Mạc Nhi im lặng nâng khay các món điểm tâm điển hình của Viên đặt trên cái bàn tròn, đến khi đặt xong hết mới ngẩng đầu nhìn Phạm Tích.

”Chúng tôi sẽ đưa cho khách một bức tranh, còn chuyện có thành sự thật hay không, tôi không biết.”

”Cô là không biết, hay là không muốn nói?”

Cô cười ngọt ngào, “Chuyện này không có gì khác nhau, không phải sao?”

Phạm Tích lạnh lùng nhìn cô một hồi lâu, biết rõ sẽ không ép được chân tướng từ miệng cô, mới không tình nguyện nói: “Như vậy, tôi có may mắn xem trước bức tranh về tặng tôi không?”

”Rất xin lỗi, chúng tôi không có tiền lệ này.”

”Vậy tôi có thể là người đầu tiên.”

”Phạm tiên sinh, tôi rất. . . . .”

”Đừng nói xin lỗi với tôi, chuyện này tôi rất kiên quyết.” Anh đã đủ kiên! Anh rất muốn biết tòa lâu đài mộng ảo thần bí này có thể dự báo trước cho anh điều gì?

Anh không mê tín ! Tuyệt đối không! Nhưng mà khi có kẻ nào đó không nhiệt tình muốn giúp chung quy muốn theo tay để kiếm chút gì, bất kể những thứ đó là thứ mình muốn hay không muốn, đây chính là nguyên nhân anh lựa chọn đến lâu đài mộng ảo để tổ chức cuộc họp nhóm bốn người này.

”Có rất nhiều thứ đã định trước, Phạm tiên sinh, cho dù ngài bắt vẽ, nội dung vẽ trong đó cũng cho thấy là trong lòng ngài rất để ý đến vấn đề đáp án kia.”

Phạm Tích nheo mắt lại, đề phòng nhìn cô ta, “Có ý gì? Cô biết điều gì?”

Mạc Nhi nhìn anh, khẽ thở dài, “Anh sẽ lấy một công chúa, đây là sự định đoạt của số mệnh, anh có làm gì cũng sẽ không trốn thoát.”

Phạm Tích bắt gọn cánh tay mềm mại của cô, vẽ mặt dịu dàng trong phút chớp chuyển thành hung ác, “Là cô, chính cô là người ở phía sau điều khiển mọi chuyện kỳ quái ở đây phải không?”

Bị nắm có chút đau, cô không khỏi khẽ nhíu mi lại.

”Tại sao cô lại nói như vậy? Sao? Tại sao lại nói là số mệnh đã định? Tại sao? Tôi sẽ không cưới cái cô công chúa vừa béo vừa đen ấy, tuyệt đối không!”

Công chúa vừa béo vừa đen ư? Mạc Nhi sững sờ, còn chưa hoàn hồn, tay bị nắm đau đột nhiên tự do lại, cùng lúc trước mắt cô xuất hiện một người đàn ông tuấn đĩnh đặc như thiên thần.

Là U Linh. . . . .

”Anh là ai?” Phạm Tích nhắc cao mày, thân thủ của đối phương xuất quỷ nhập thần làm cho anh có chút ngạch nhiên thú vị, ngoài mặt lại rất bình tĩnh.

“Lạc Lôi Phu.” Nói tên xong, ánh mắt lạnh lùng của Lạc Lôi Phu quét về phía anh, “Lời của tôi không nói lần thứ hai, nếu anh dám động vào một cọng lông của Mạc Nhi, tôi sẽ lấy của anh đôi tay đôi mắt rồi tới đôi chân, nếu như hôm nay anh không nghe lời tôi nói, tôi sẽ bắt từng người trong nhà anh mạng đổi mạng.”

Dứt lời, Lạc Lôi Phu đã kéo Mạc Nhi rời đi.

Lời cảnh cáo thật đáng sợ.

Mạc Nhi là nữ họa sĩ có thể biết trước mọi việc trong truyền thuyết ư?

Không, cô ta nói là cô ta chưa từng về tranh.

Có lẽ cô đang lừa anh đây, có lẽ vậy, biết đâu mọi thứ chẳng qua chỉ là một âm mưu buồn cười mà thôi, căn bản không có họa sĩ biết trước tương lai, tất cả những chuyện xảy ra ở những người đó, chẳng qua chỉ là một chút trùng hợp mà thôi.

“Em làm sao vậy? Em không biết làm như vậy sẽ đem đến cho em những nguy hiểm lớn sao?” Lạc Lôi Phu tức giận nhìn Mạc Nhi, trong giọng nói không nén được sự lo lắng cùng sốt ruột.

Cô luôn làm việc có chừng mực, anh mang cô đến trốn ở đây, cũng đồng ý cho cô sử dụng, cô dùng năng lực đoán tương lai để cho Ái Nỵ Ti về, một mặt là để cho cô có thể giải phóng khả năng của mình, một mặt là bởi vì anh có thể chắc chắn những người đó không tra ra được ai là người có năng lực dự đoán tương lai, nhưng vậy mà cô lại ngay trước mặt Phạm Tích, nói ra những chuyện cô cảm nhận được trên người anh ta, để cho cô bỗng nhiên rơi vào nguy hiểm, anh thật không có cách nào hiểu được.

“Em cho rằng anh ta là người khách rất quan trọng. . . . .”

“Người quan trọng hơn nữa cũng kém xa sự an toàn của em.”

“Lạc Lôi Phu. . . . .”

“Bọn họ là chính khách, nếu như bọn họ biết em có khả năng này, bọn họ sẽ uy hiếp em nếu họ biết trước sang năm sẽ vận động bầu cử Tổng Thống, không chỉ bọn họ, nếu như mọi người biết em có khả năng này, tất cả những kẻ có mục đích sẽ tràn vào chỗ này để hỏi về tương lai, em gánh nổi sao?”

Cô thừa nhận cô không gánh nổi, cho nên mới phải cùng anh trốn ở chỗ này, cô không hi vọng mình trở thành một thành viên của trung tâm nghiên cứu dị nhân Trung Quốc, cả đời này làm con chuột bạch cho người ta nghiên cứu.

Là Lạc Lôi Phu tìm được cô, che chở cô dưới vây cánh của anh, mấy năm qua, cô quá an ổn, không có người nào quấy rầy cuộc sống tuyệt vời của cô, nhưng mà. . . . . Cuối cùng cô cũng làm liên lụy anh, đây là hiện thực không tránh khỏi, bởi vì cô không có cách nào che dấu mãi năng lực của mình, không sử dụng những khả năng này, năng lực tích lũy trong người không hoạt động, cô sẽ mệt mỏi đến mức không thể hô hấp.

Nhưng mà một khi cô phóng thích những năng lực này, sớm muộn cũng sẽ có người tìm ra nơi này, tìm được cô.

“Nếu như việc em có thể giúp được, em bằng lòng thử nhìn một chút.” Cô không có cách nào biết được điểm dừng năng lực của mình, chỉ có thể thử lại một lần nữa.

Chỉ trừ một số người đặc biệt cô mới sử dụng khả năng tâm linh của mình, phần lớn cũng không có vấn đề gì, khả năng của cô cũng chỉ nhìn thấy một đoạn ngắn, chỉ có thể mơ hồ thấy được thoáng qua một điểm gì đó, cũng vì vậy mà ngay cả cô cũng không thể xác định được, mà mỗi lần đưa cho khách một bức họa, thì đồng nghĩa với năng lực đoán trước tương lai là sự luyện tập, để cho lần sau năng lực của cô đạt đến hoàn thiện hơn.

Vừa rồi đối mặt với Phạm Tích, cũng vì hình ảnh quá rõ ràng, nên cô mới có thể buột miệng nói ra.

“Mạc Nhi!” Anh không muốn cô trở thành công cụ để cho người khác sử dụng để nhìn trước tương lai, một chút cũng không muốn.

“Nếu như đó là số mệnh của em, vậy em cũng chỉ có thể nhận.” Nụ cười nhàn nhạt hiện trên mặt Mạc Nhi, không lo không oán chỉ cầu an lòng.

Kathi Nhã không nghĩ mình lại gặp người đàn ông tên Phạm Tích này, anh ta đối với cô không quá thân thiện, không, phải nói là anh ta còn chà thềm liếc nhìn cô một cái, vậy mà anh ta xuất hiện ở nơi này thật đáng nghĩ.

Bởi vì khí trời có chút lạnh, cả người cô núp ở góc giáo đường, nhìn thấy anh lại giả vờ không nhìn thấy, lại nhắm mắt, giả bộ ngủ.

“Kathi, cô tên là Kathi không sai chứ?” Âm thanh nhàn nhạt bình tĩnh, lại đặc biệt dễ nghe.

Anh ta đều dùng loại thanh âm này lừa gạt phụ nữ à? Kathi khẽ mở mắt ra, nhưng mắt vẫn híp lại thành một đường nhỏ.

“Anh tìm tôi?” Có quỷ, nhất định có quỷ!

“Không sai, tôi là tìm cô.”

“Chuyện gì?” Đối với thứ người như thế không cần quá nhiệt tình, huống chi cái bộ mặt lạnh như băng kia cũng làm cho cô nhiệt tình không nổi.

“Tôi cho cô một công việc, thù lao là một năm mười vạn Đô-la, kỳ hạn hợp đồng do tôi định, chỉ cần tôi muốn thì phải hủy bỏ hợp đồng; nếu như tôi muốn tiếp tục hợp đồng thì cô phải tiếp tục hợp đồng vô điều kiện, nếu không tuân theo quy định, cô nhất định phải bồi thường cho tôi một trăm vạn Đô-la tiền vi phạm hợp đồng, có vấn đề gì không?”

Kathi Nhã nháy mắt mấy cái, có chút u mê, công việc gì có thể một năm kiếm mười vạn Đô-la? Cô một ngày ở ven đường bắt quạ cũng chỉ kiếm chừng tám mươi Đô-la. . . . .

Phạm Tích không kiên nhẫn nhử mồi, “Có muốn hay không nói một câu, cô không muốn, vậy tôi đi tìm người khác.”

Nếu không phải là nhìn dáng dấp cô ta không đến nỗi chán ghét, thêm chút tạo hình thì cũng có thể coi là đẹp, cô ta nào có cơ hội bay lên cảnh cao thành Phượng Hoàng.

“Anh còn chưa nói cho tôi biết đó là công việc gì.” Chỉ cần không phải bán linh hồn, làm cái gì cũng tốt hơn làm một đứa ăn xin.

“Làm vợ tôi.”

“Cái gì? !” Kathi Nhã thiếu chút nữa rớt cằm xuống.

Anh ta muốn cô làm vợ anh ta? ! Không thể nào! Người đàn ông này mất mủ à? Hay là phương diện chức năng nào có vấn đề? Anh ta lại muốn cưới một đứa ăn xin làm vợ.

Được rồi, cô thừa nhận dáng dấp mình cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ toàn thân cô vừa dơ vừa thối, thậm chí cô có thể cảm giác được anh ta rất chán ghét cô, vậy mà anh ta lại nói muốn kết hôn với cô? Phạm Tích đưa tay che cái miệng đang mở to kia lại, “Công việc của cô là làm vợ tôi, ở trước mặt người khác chúng ta là một đôi vợ chồng ân ái ngọt ngào, những lúc khác, cô chỉ là nhân viên của tôi, tất cả mọi việc đều phải nghe lệnh của tôi mà hành động, hơn nữa thì tuyệt đối không tiết lộ cho bất cứ kẻ nào biết sự thật.”

“Ý của anh là —— chúng ta kết hôn giả?” Đầu của cô còn đang mờ mịt, bắt quạ nghe tới nghe lui, hẳn là như vậy không sai.

Anh gạt đầu, “Bây giờ thì cho tôi câu trả lời đi, muốn hay không muốn.”

“Giả kết hôn cũng không cần phải lên giường đúng không?”

Phản ứng của anh là liếc nhìn cô một cái, đùa cợt cười, “Cái loại mặt hàng như cô ấy à, coi như phụ nữ khắp thiên hạ có chết hết, tôi cũng không nhìn trúng cô.”

Kathi Nhã nghe anh chê bai như thế không nói gì, chỉ cười ngọt ngào, đưa tay ra, “Vậy thì thành giao, vậy khi nào chúng ta đến lễ đường kết hôn?”

Phạm Tích không nắm tay cô, lạnh lùng quay đầu, “Trước tiên cùng tôi trở về khách sạn tắm rửa, cái bộ dạng này của cô có nói cô là người giúp việc cho tôi cũng không có ai tin.”

“Anh sẽ lấy một công chúa, đây là sự định đoạt của số mệnh, anh có làm gì cũng không trốn thoát ”

Những lời này cả ngày cứ xoay quanh ở trong đầu Phạm Tích, tới mức đầu của anh cũng sắp nổ tung rồi, cuối cùng, anh vẫn lựa chọn chống cự nó.

Anh sẽ không cưới một công chúa, tuyệt đối sẽ không, bởi vì anh quyết định lập tức thay mình tìm một cô vợ, sau đó chính thức cùng đối phương kết hôn, hôn lễ của anh là hợp pháp, coi như là giả kết hôn nhưng về mặt hình thức tất cả đều là hợp pháp, nếu như lời tiên đoán của Mạc Nhi là sự thật thì anh muốn hoàn toàn đánh vỡ lời tiên đoán đó.

Kathi nhả ngấm mình trong nước khoảng nửa giờ, mới lười biếng từ trong bồn tắm thật to bò ra ngoài, cô dùng khăn lông vò mái tóc ngắn xinh đẹp, lau khô thân thể, lúc này mới nghĩ đến y phục không thích hợp, thứ nhất cô là trực tiếp bị mang tới tiệm com, thứ hai cô làm tên ăn xin đã lâu, không có quần áo của con gái, hiện nay khá tốt, chẳng lẽ muốn cô bao lấy khăn tắm lớn xuất hiện ở trước mặt người đàn ông kia?

“Xong chưa?”

Cô mới nghĩ tới, cửa phòng tắm lại đột nhiên được mở ra, gương mặt tuấn mỹ của Phạm Tích đã xuất hiện trong gương.

“A!” Cô liên tục không ngừng dùng khăn lông che kín trước ngực, nhưng bởi vì hốt hoảng, thân thể quay ngược lại mấy bước, vì không thăng bằng thiếu chút nữa ngã vào trong bồn tắm.

Phạm Tích lạnh tay lẹ mắt nhảy qua trước mấy bước, nắm ở eo của cô.

Này eo. . . . . Rất tinh tế, giống như chỉ cần anh một dùng sức sẽ gãy bẻ gãy tựa như.

“Cám ơn” Kathy Nhã có chút khốn quẫn ngẩng đầu lên nhìn anh, khuôn mặt vì xấu hổ mà đỏ ửng, lại nhu nhược làm người khác thương yêu.

Một đầu tóc ngắn giống như bé trai, tẩy đi khuôn mặt bản thủ kia là bộ dạng xinh đẹp động lòng người.

Giờ phút này, cô chẳng những đã không thối, thân thể còn có mùi xà phòng nhàn nhạt dễ ngửi, sạch sẽ lại mê người.

Phạm Tích bị kinh hãi, thật lâu nói không ra lời.

“Cái đó. . . . . Phạm tiên sinh, anh có thể buông tôi ra.” Bàn tay to của anh đặt bên hông của cô, giống như ngang hông buộc một cây đuốc nóng rực, hơi không cẩn thận cô có thể liền bị phỏng .

Nghe vậy, vẻ mặt của Phạm Tích có chút chật vật buông tay ra, nhưng không có lập tức quay đầu rời đi, một đôi mắt không ngừng tuần tra ở khăn tắm trên người cô rồi rơi trên đường cong có lỗi có lỗi của cô cùng một đôi chân thon dài xinh đẹp, cuối cùng quyết định dừng lại phần môi nhàn nhạt.

“Bắt đầu từ hôm nay, cô nhất định phải quen với sự đụng chạm của tôi, không cần ngạc nhiên, còn có, gọi tôi là Tích, không có ai lại gọi chồng của mình là Phạm tiên sinh, cô phải nhớ kỹ.”

Giấy hôn thú có hai tờ giống nhau, một tờ cho chú rể, một tờ cho cô dâu, nhưng cô không giống với những cô dâu khác là có thêm một tờ hiệp ước li hôn.

“Ký nó, tránh cho đến một ngày khi hiệp ước ngừng hẳn, cô lại không ngừng quán lấy tôi.” Vì để ngừa vạn nhất, tờ hiệp ước ly hôn đặt ở chỗ của hắn, lúc nào cuộc hôn nhân này ngừng hẳn toàn bộ là do một mình anh ta quyết định, làm việc cẩn thận luôn là phong cách.

Người đàn ông này có lòng phòng bị rất mạnh, không có cảm giác an toàn, khi còn bé có thể thiếu hụt tình thương của cha hoặc tình thương của mẹ, thật rất đáng thương.

“Mẹ của anh có phải hay không không còn trên đời này ?” Cô suy đoán hỏi.

“Làm sao cô biết?” Phạm Tích ánh mắt rét lạnh, đề phòng nhìn cô.

“Rất dễ dàng đoán a, anh hành động tựa như một đứa trẻ không có đầy đủ tình thân.” Kathy Nhã cười một tiếng, Kathy Nhã tiêu sái kí cái tên Kathy trên hiệp ước li hôn .

“Không nên tự cho mình là thông minh.”

“Biết, ông xã.” Cô vui vẻ đưa hiệp ước li hôn đã kí đưa cho anh ta, phui mông một cái đứng lên, “tôi lấy nó để chơi sao?

Bộ dạng không quan tâm của cô không biết tại sao làm cho trong lòng anh có chút không vui.

Dù gì cô cũng nên tỏ vẻ một chút xíu không vui chứ! Một năm mười vạn Đô-la thù lao cũng không phải là người bình thường có thể kiếm được , người bình thường sẽ bám chặt lấy .... Được rồi, coi như cô không đem tiền để ở trong mắt nhưng Phạm Tích anh cũng là nhất nhì đại soái ca, hắn ở trong mắt của cô lại không nhận thấy được chút lưu luyến si mê nào.

“Có phải hay không cô đồng tính luyến ái?” Một vấn đề đột ngột cứ như vậy được nói ra, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Cái gì? Đồng tính luyến ái?” Mắt cô mở lớn như chiếc chuông đồng, tròn xoe nở một cười trào phúng.

Giờ phút này, anh cảm thấy ở trong mắt cô anh nhất định là một tên ngốc.

“Coi như tôi không có hỏi.” Phạm Tích ho nhẹ hai tiếng, dứt khoát quay lưng rời đi, vừa đi vừa dặn dò, “Buổi chiều tôi đã an bài giáo viên dạy cho cô một chút về lễ nghi xã giao, nhớ, ở đó không được trốn học, cố gắng học cho ta, không được làm mất mặt tôi.”

“Uy——”

Phạm Tích dừng bước, quay đầu lại là một đôi mắt đầy rét lạnh , “Gọi tôi là Tích.”

“Được rồi, Tích tiên sinh, anh chừng nào thì muốn dẫn tôi đi chọn áo cưới? Có chụp ảnh cưới không?” Cô có xem những bộ lễ phục lụa trắng trên các tạp chí nổi, rất là đẹp đấy, cô đã không thể chờ đợi muốn mặc một chút xem sao.

“Gọi Tích, không cần thêm hai chữ tiên sinh.” Phạm Tích cắn răng, có chút muốn đưa tay bóp chết cô, “Áo cưới ta đã đặt xong rồi, hai ngày sau đi mặc thử rồi chụp hình luôn, còn có vấn đề sao?”

“ Còn chiếc nhẫn. . . . .”

“Tôi đã cho người mua.” Cô gái nhỏ này vấn đề thật đúng là nhiều a.

“Cái gì? Ngay cả nhẫn cũng không cho tôi chọn? Người kết hôn cùng anh là tôi, không nghĩ tới anh lại không quan tâm đến tôi.” Kathy Nhã vô cùng thất vọng chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Kathi tiểu thư, cô sẽ không quên chúng ta là giả kết hôn đi?” Phạm Tích nheo lại mắt, lạnh lùng nói: “Nếu là giả, có thể lược bỏ những bước nào liền lược bỏ, tôi không có nhiều thời gian để cùng cô lãng phí vì những chuyện nhảm chán trên , nhưng tôi bảo đảm với cô áo cưới cùng chiếc nhẫn đều là do một trong hai nhà thiết kế nổi tiếng trên thế giới, nửa phần cũng sẽ không bạc đãi cô.”



“Kia không giống a, đồ không nhất định phải dùng tốt nhất, so với dùng đồ đắt tiền thì chọn thứ mà mình thích thì quan trọng hơn . . . . .” Kathy Nhã nói thắm mấy câu, lông mày vừa nhấc liền chống lại đôi mắt hồ hững kia, liền tự động im lặng.

“Hôn lễ vào ba ngày sau, tôi hi vọng trước ngày đó tôi có thể thấy một người làm tôi vừa lòng, nếu như không được, rất xin lỗi tôi phải thay đổi người, hiệp ước giữa chúng ta sẽ ngừng hẳn.”

“Đó.” Biết, bởi vậy có thể thấy được người đàn ông này thường ngày nhất định rất hiệu lực, vô cùng máu lạnh, người khác một khi không đạt tới yêu cầu của anh ta cũng sẽ bị mất việc, bất quá, cô thật sự một chút cũng không lo lắng điều này, nàng tương đối lo lắng cái này, anh ta muốn dẫn cô tới nơi nào hưởng tuần trăng mật.

Sẽ có đi trăng mật sao? Mặc dù là giả kết hôn, nhưng vì giữ bí mật với người khác nên sẽ phải có trăng mật .

“Hawai.”

Một cái tên đột nhiên ở bên tai hiện ra, Kathy sửng sờ ngẩng đầu nhìn anh.

“Chúng ta đi Hawai hưởng tuần trăng mật.”

Trời ạ. . . . . Cô mới vừa hỏi ra lời sao? Kathi Nhã hơi đỏ mặt, cười cười, lúng túng cúi đầu chơi đùa cúc áo.

Hawai đấy, nghe nói đó là Thiên đường trăng mật, vừa nghỉ đến phong cảnh ở đó đã làm cho lòng của cô lâng lâng, cao hứng đến mức không kìm chế được.

Khỏe môi cô thật sự đang cười, không che dấu được hưng phấn, mặt mày cũng mang theo ý cười phảng phất.

Chỉ bất quá nói muốn đi Hawai một chuyến, mà có thể mua được nụ cười của cô cũng không sao.

Nụ cười kia trên khuôn mặt trái xoan có chút không giống, làm cho cả người cô tỏa ra một ánh hào quang, rất rực rỡ.

Không tự chủ được, tầm mắt của cô rơi vào trên mặt cô thật lâu dòi không ra.

Chẳng qua là tên ăn mày nhỏ mà thôi, anh thế nhưng sẽ cảm thấy cả người cô tỏa ra ánh hào quang vừa mê người mà tôn quý?

Thời gian này, anh thật sự là quá mệt mỏi. . . . .

Nhất định là như vậy.

“Mới ba ngày, yêu cầu như thế có thể hay không thật là có chút quá đáng?” Vu Hoài Lý từ một cánh cửa khác thông với gian phòng của Phạm Tích, thấy giáo viên đang dạy Kathi Nhã những bước đi ưu nhã.

“Đúng vậy a, có chút không nhân đạo.” Kiều Ân Tư tràn đầy đồng cảm gật đầu, hai tay gối sau đầu có chút tê dại, “Chim sẻ mà cũng muốn thành phượng hoàng, huống chi đây là một con quạ?”

Vu Hoài Lý nhìn Kiều Ân Tư một cái, xem thường nói: “Tôi lại thấy ngược lại cô ấy vô cùng có thiên phú, cậu nhìn đi, giáo viên mới nói lần thứ nhất, mà cô ta có thể mang đôi giày cao gót ba tấc đi thẳng như vậy, ngay cả người mẫu đều chưa hẳn có loại tiêu chuẩn này.”

“Cái gì ?” Mới vừa rồi anh ở đây ngủ gà ngủ gật hay sao? Tại sao anh cũng không phát hiện ra cái này?

“Còn có, lúc tôi vừa mới tiến vào tôi thấy cô ấy đang một mình nhảy một đoạn nhạc Waltz, thế nhưng lúc trước tôi không phát hiện cô ấy có thể đạt tiêu chuẩn quốc tế, nhưng sau khi cô ấy thấy tôi, bước nhảy của cô ấy lại liên tiếp phạm sai lầm.”

“Khán trương nha, giống như bộ dạng học sinh tiểu học lên đài biểu diễn, khó tránh khỏi.”

“Không, mặc dù bước nhảy của cô ấy sai lầm, nhưng là mười phần đáng xem, có thể thấy được trước kia cô ấy từng nhảy nhạc Waltz, hơn nữa nhảy rất khá.”

“Là như thế này a. . . . .” Kiều Ân Tư nói thắm, chỉ cảm thấy có thể mình ngủ gà ngủ gật, bây giờ nhớ lại, giống như thật sự có sự việc như vậy, “Nói không chừng có lẽ cô ấy thật sự rất có thiên phú, chẳng qua là hoàn cảnh của cuộc sống mai một tiềm năng của cô ấy, tựa như anh, là một nghệ sĩ trời sinh, đánh đàn ca hát khiêu vũ toàn bộ đều đứng đầu, tôi thì không được, tôi chỉ biết kiếm tiền, tiền càng nhiều, tôi càng tính càng háng say, tiền liền càng nhiều.”

Vu Hoài Lý cười cười, “Đúng vậy a, kiếm tiền cũng là một loại thiên phú.”

“Cái loại thiên phú này rất trọng yếu, bởi vì sinh hoạt của chúng ta một phần ba lấy ra vui đùa, một phần ba khác lấy ra ngủ, cho nên chúng ta chỉ còn một phần ba thời gian kiếm tiền.” Đây hẳn là triết lý của cuộc sống.

“Khéo chọc tức người khác!” Phạm Tích không hện nhưng cùng xuất hiện; vỗ vào ót của Kiều Ân Tư, “Miệng của cậu không nhắc đến tiền, thì không

thể phun ra được một chút khí chất gì à?”

Kiều Ân Từ bị đau vuốt đầu, buồn bã kêu đau, “Xong rồi, coi như tôi luyện cả đời cũng không học được khí chất ưu nhã của Phạm ca ca, hay là làm mình tương đối khả ái.”

Phạm Tích hài lòng khẽ cười một tiếng, ánh mắt chuyển qua đằng trước đang luyện tập đi bộ “Như thế nào, tạm được đi? Hi vọng ở trước hôn lễ cô ấy sẽ không luyện đi bộ đến bị trẹo chân.”

Vu Hoài Lý cười nhạt, nhìn Kathi Nhã như có điều suy nghĩ, “Anh thật sự muốn cưới cô ấy?”

“Không có thời gian tìm thêm người, không thể làm gì khác hơn là ngựa chết thì trước mắt thấy ngựa sống thì chọn, bất quá, tôi tin tưởng vào sự dạy bảo của tôi, lúc trước nhìn thấy cô ấy tôi thấy được biểu hiện của cô ấy nhất định có thể đạt tiêu chuẩn thấy trước, còn những cái gì chưa được nữa cũng chỉ có thể dựa vào miệng của tôi tu bổ thêm.”

“Đúng vậy a, ba hoa chích chòe, điên đảo thị phi trắng đen luôn luôn là bản lĩnh của anh.”

“Anh đây là đang tán thưởng hay là đang châm biếm tôi vậy?”

“Anh cho rằng cái gì thì chính là cái đó.” Vu Hoài Lý hôm nay không muốn cùng anh tranh cãi, “Đúng rồi, sau khi hôn lễ kết thúc tôi liền phải bay trở về Canada, tháng hai năm sau tôi mới có thể mang theo Hải Ninh đến chi nhánh công ty ở Mỹ.”

“Tôi cùng Arthur An cũng muốn cùng nhau trở về Washington.” Kiều Ân Từ tiếp lời “Chúng ta phải tự mình giải quyết được mối quan hệ không tốt cung quốc gia Arab, tìm ra người thay thế anh cưới đại công chúa Saudi Arabia.”

Kể từ sự kiện 11-9 sau, Mỹ cùng quốc gia Arab rơi vào tình huống đối lập nghiêm trọng phá hư mối quan hệ hữu nghị của hai nước trong suốt 2 năm qua, cũng bởi vì như thế, Tổng Thống tự mình thỉnh cầu tập đoàn xuyên quốc gia để tìm cách hóa giải địch ý giữa hai phe, lễ đính hôn này là bước đầu tiên.

Phạm Tích nghe vậy, có chút hồ thẹn đỏ mặt, “Tôi đã rất ích kỷ sao?”

“Phạm ca ca, anh đừng nói như vậy, cái cô đại công chúa Saudi vừa đen lại tròn, nếu là tôi cũngse không cung cô ta kết hôn, nhìn cả đời nhiều mắt sẽ tổn thương đến mắt a.”

“Đúng vậy a, không phải là lỗi của anh.” Vu Hoài Lý cũng nói ra đúng trọng tâm

Chẳng qua là nếu Phạm Tích không cưới thì phải tìm người xui xẻo khác để cưới.

Nếu như cô công chúa kia xinh đẹp liền thôi đi, ai ngờ cô ta đáng đáp vừa tròn lại vừa đen, chuyện thiết lập này xem ra rất khó giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 8: Chương 4

Phạm Tích quyết định cử hành hôn lễ ở mộng ảo cổ bảo, thần bí, cao nhã, ngắn gọn lại khiêu khích, dường như muốn chứng minh mình không thể nào tuân theo sự sắp xếp của số mệnh, hấn cố ý ở đây lôi kéo tay Kathi Nhã đi tới trước mặt Mạc Nhi, dùng thanh âm không lớn không nhỏ nói với cô: “Nhìn cho rõ, cô ấy là Kathi, mới là vợ sắp cưới của tôi, là bà xã của tôi, cô ấy chỉ là một tên ăn xin tôi nhặt được ở ven đường không phải là công chúa.”

Câu nói cuối cùng của anh làm cho tim của Kathi Nhã bình bịch nhảy loạn một cái, lông mi xinh đẹp của cô chớp chớp mắt nhìn anh, gương mặt không khỏi càng thêm sợ hãi.

“Chúc mừng anh, Phạm tiên sinh.” Mạc Nhi khom người hành lễ, đối với hấn ôn nhu cười một tiếng “Hi vọng anh hài lòng còn mộng ảo cổ bảo sẽ chuẩn bị tất cả các món ăn cùng bố trí trong hôn lễ của anh”.

“Thế nào, muốn già bộ ngu?” Phạm Tích bĩu môi đùa cợt, “Sợ tôi đập mộng ảo cổ bảo nên dùng chiêu bài này sao? Cô nói số mệnh an bài tôi nhất định phải cưới một công chúa, tôi mạn phép không, cô có thể làm khó dễ được tôi sao?”

Mạc Nhi còn là mang một nụ cười ngọt ngào, đối với lời của anh không nói gì, nhưng cô dẫu bên cạnh anh lại không như vậy, cô không chỉ rất sợ hãi, thân thể còn không tự chủ run lên.

Đây tốt đến tốt cùng là tình huống gì a? Anh ta là vì không muốn cưới một công chúa mà lại cưới cô một tên ăn xin sao?

Xong rồi, xong rồi! Cô không phải là đang hại anh ta sao? Nếu là anh ta biết cô thật ra thì chính là một công chúa hàng thật giá thật, anh ta có thể hay không giận đến lập tức té xỉu ở trước mặt cô?

“Cô lạnh sao?” Thân thể cô không khỏi run rẩy thật lợi hại, rất khó không thu hút sự chú ý của anh.

“A? Sẽ không, không biết. . . . . Thật không biết. . . . .” Nụ cười của cô bây giờ nhất định so với khóc còn khó hơn, không có biện pháp, cô không cách nào không chế biểu cảm trên gương mặt của mình a.

“Cô làm sao vậy?” Là lạ .

“Không có sao, tôi chỉ là đầu có chút choáng.” Đờ đầu, Kathi nhả làm bộ tựa vào trên vai anh, chỉ có ánh mắt là có chút không phù hợp, cô mới có thể nói dối mà không lưu lại chút dấu vết nào.

“Choáng váng đầu? Cô có bệnh thì nói cho tôi biết không?” Hôn lễ của bọn họ bây giờ rất gấp rút rồi, nên có nhiều thứ cần phải lo nên không có thời gian quan tâm cô.

Nhờ cậy. . . . .

“Tôi rất khỏe mạnh, chẳng qua là đứng quá lâu, có chút thiếu máu.” Nàng tròn trĩnh mắt nhìn hắn nói dối.

Anh ta cần một người vợ thấp toàn thấp mỹ sao? Có muốn hay không thuận tiện đi khảo nghiệm cô có thông minh hay không? Quả thực là không giải thích được làm cho cô không chịu nổi!

“Vậy tôi đỡ cô đến trong phòng nghỉ ngơi đi, dù sao nơi này đều là người mình.” Vừa nói, Phạm Tích hướng Mạc Nhi gạt đầu một cái, liền lôi kéo Kathi Nhả rời đi hiện trường, trở lại gian phòng.

“Năm xuống.” Anh đỡ cô nằm trên giường lớn, thuận tay kéo chăn giúp cô đắp lên, “Nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai chúng ta sẽ phải đến Hawaii, nơi đó không thể so với nơi này, khắp nơi đều có đám chó săn, cô nhất định phải có thể lực thật tốt mới có thể ứng phó bọn họ, ở bất cứ nơi nào, nhất cử nhất động của cô cũng bị quản chế, hay là cách ăn nói, cô cũng không được làm tôi mất mặt, mọi người đều biết Phạm Tích tôi coi trọng phụ nữ đều phải có một chút tài nghệ, huống chi là vợ.”

Lại tới. . . . .

Anh ta có thể không quá tự luyện một chút được không a? Cô đường đường là công chúa một nước, là anh với cao chứ cũng không phải là cô không xứng với anh ta.

“Anh. . . . . Tại sao hết lần này tới lần khác không muốn cưới công chúa?” Người bình thường nghe được mình có thể cưới công chúa, sẽ phải đốt pháo pháo mới đúng, không phải sao?

Phạm Tích liếc nhìn cô một cái, lạnh lùng thốt: “Vận mệnh của tôi không cần bất luận kẻ nào an bài, tôi cũng vậy không tin vào số mệnh.”

Phải không? Nhưng là anh không tin cũng không được. Kathi Nhả có chút đồng tình nhìn anh.

“Thật ra thì, cưới công chúa không tồi a, rất nhiều người muốn kết hôn cùng công chúa còn không có phúc phần kia đấy.” Cô nói là lời nói thật, nhưng mục đích chủ yếu vẫn là vì an ủi anh, tránh cho sau này anh biết chân tướng, nhất thời không cách nào tiếp nhận mà làm ra cái chuyện kinh thiên động địa chuyện gì, vậy cũng không tốt.

“Không hiếm lạ! Tôi thà rằng là một người phụ nữ biết nghe lời tôi làm vợ, cũng không cần một người phụ nữ cái gì cũng phải nghe lời cô ta làm vợ.

“Có lẽ, công chúa mà anh cưới rất ôn nhu, hiền thực, chuyện gì cũng sẽ nghe theo anh.”

“Không thể nào, cái cô công chúa Calne Ti chính xác là một cô gái ương ngạnh lại ngang ngược, trừ điều đó ra, cô ta còn vừa đen lại mập làm người khác không chịu nổi.” Hắn căn bản không cách nào tưởng tượng khi cưới cô ta về, thế giới của hắn sẽ biến thành hình dáng gì?

Quá đáng sợ, vừa nghĩ tới đã làm cho da đầu của anh tê dại.

“Calne Ti?” Trời ạ, cái tên này sao lại quen như vậy? Nào bộ của cô suy thiếu đường khí a.” Anh nói là Saudi Arabia Đại công chúa Calne Ti sao?”

Tim bình bịch bịch bịch đập mạnh, cô có dự cảm giác cảm giác quan thứ sáu của cô nhất định sẽ trở thành sự thật.

“Không sai, cô biết cô ta?”

“Tôi dĩ nhiên biết!” Kathi Nhả phì cười nói không lịch sự không theo đại não liền bật thốt lên, “Cô ấy là chị cùng cha khác mẹ của ta. . . . .”

“Cái gì?” Phạm Tích chấn động, lông mày nhướng cao.

Đôi mắt sắc bén của anh nhú lại, âm điệu giương lên, bỗng dừng để cho Kathi Nhã lấy lại tinh thần.

“Ài, cái đó. . . . . Ý của tôi là, cô ấy, Calne Ti là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của công chúa nước tôi, tôi cũng đến từ Arab; là Jordan, Saudi là nước láng giềng, công chúa của nước họ dĩ nhiên tôi cũng biết!” Xoay chuyển hay quá đó, ông trời ơi, xin trợ giúp tôi vượt qua cửa ải khó khăn này.

“Cô ta rất nổi danh sao?” Các bản tài liệu kia không có viết như vậy.

“Đúng vậy a, bởi vì mầu thân của tam công chúa Saudi không cùng một người, hơn nữa màu da của từng công chúa đều không giống nhau, Đại công chúa rất đen, khác với huyết thống Arab, Nhị công chúa rất trắng, khác với huyết thống Châu Âu, da của Tam công chúa hoàn toàn di truyền từ người mẹ có quốc tịch Trung Quốc, là một cô công chúa xinh đẹp, da trắng như tuyết huyết thống lại có phần giống người Trung Quốc.”

“Nghe cô nói như vậy, giống như cô rất thích vị Tam công chúa đó hả?”

“Dĩ nhiên, chỉ cần gặp cô ấy rồi anh cũng sẽ thích cô ấy.” Bởi vì vị Tam công chúa đó chính là cô a, nhưng cô là người người gặp người thích đó.

Phạm Tích ừ hừ hai tiếng, không tỏ rõ ý kiến. Nhớ tới diện mạo của công chúa Calne Ti, bây giờ anh tưởng tượng không ra bộ dạng của Tam công chúa Saudi sẽ làm người ta thích đến mức nào.

“Đúng rồi, anh mới vừa nhắc tới Calne Ti, anh cùng cô ấy có hôn ước sao?”

“Là cô ta muốn gả cho tôi, trên thực tế, tôi chính là vì không cưới cô ta nên mới diễn tiết mục giả kết hôn này, chỉ cần cô ta biết tôi đã kết hôn, tự nhiên sẽ bỏ cuộc giữa chừng.”

“Phải không?” Cô bây giờ không có cách nào lạc quan giống như anh vậy.

“Không phải vậy.”

Theo hiểu biết của cô về chị cả thì chị cả là người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu như chị ấy biết Phạm Tích kết hôn, cho dù phải vượt qua biển cả nghìn trùng, chị ấy cũng nhất định sẽ tới gặp thể tử của anh.

Nếu như biết mục đích của cuộc hôn nhân này phức tạp như thế, nếu biết mình thế nhưng trong lúc vô tình đoạt ông xã của chị cả, đánh chết cô cũng sẽ không nhảy vào trong trận hỗn loạn này.

Làm sao bây giờ? Chạy trốn sao? Trước mắt người đàn ông bá đạo này tuyệt đối không thể để cho cô lâm trận bỏ chạy, hiện tại cô như tên đã lấp vào cung không phát không được.

“Nếu như, tôi nói là nếu như. . . . . nếu như hiện tại tôi muốn bội ước. . . . .”

“Đó là đường chết.” Tin tức anh và cô kết hôn đã thông báo với truyền thông, bọn họ ảnh cưới cũng đã chụp, giấy hôn thú thì cũng đã có “Không cần thận” truyền ra ngoài cho truyền thông đăng, nếu như lúc này cô dám bỏ cuộc, anh sẽ một phát súng giết chết cô.

“Phải không?” Ha ha, Kathi Nhã cười khúc khích nhưng trên thực tế cô thật là muốn khóc.

Cô cũng mới rời nhà trốn đi nửa năm mà thôi, cũng còn chưa có chơi đủ đâu, nếu như chị cả thật sự vì Phạm Tích mà tìm tới cửa, như vậy cô có bị lộ thân phận hay không? Thân phận bại lộ thì không quan trọng, quan trọng chính là chị cả nhất định sẽ cho người đem cô xách trở về Saudi, có thể vì vậy mà cô bị cầm ra ngoài nửa năm thậm chí lâu hơn, giấc mộng du lịch vòng quanh thế giới của cô liền bị bỏ dở.

Đều tại người đàn ông này! Cho là gả cho anh ta có thể đến nước Mỹ sống phóng túng một chút, coi như mình bị người ta coi thường, có ăn, có ở, còn có thể chơi, hiện tại thì tốt lắm, rước lấy một đồng phiền toái vào người.

“Cô không cần lo lắng, hết thầy đã có tôi.” Phạm Tích ôn nhu nhìn cô, đưa tay vuốt chân mày nhũn nhũn của cô, “Tôi là chồng của cô, có nhớ không? Về sau, tất cả tâm sự của cô cũng có thể nói với tôi, tôi sẽ chia sẻ cùng cô. Đôi vai nhỏ bé của cô không cần đảm đương nhiều trách nhiệm nặng nề như vậy?”

Thật đúng là lời kịch buồn nôn lại ngọt ngào đến mức làm người ta nổi da gà a.

Bên cạnh bọn họ có ký giả chụp ảnh sao? Không thể nào, nơi này là gian phòng của bọn họ! Làm sao có thể có máy chụp hình, nhưng là, nếu như không phải là vậy tại sao người đàn ông cao cao tại thượng này làm sao có thể đột nhiên trở nên ôn nhu như thế lại còn quan tâm chăm sóc như vậy!

Nghĩ tới, Kathi Nhã ánh mắt ba trăm sáu mươi độ nhìn lòng vòng, quả nhiên là như vậy, ở phía trước cô không xa bên cạnh cửa sổ chẳng biết lúc nào có một cái camera mini.

Quốc gia này thật là không có vương pháp! Thậm chí ngay cả khi cô ở tại gian phòng của chính mình cũng không có một chút riêng tư.

“Chuyên tâm một chút! Vợ yêu của anh.” Phạm Tích nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang lác lác của cô, dùng hai tay đem khuôn mặt của cô cố định lại, nung tình ý mật nhìn cô, “Nhìn vào mắt của tôi, Kathi. . . . .”

Cô nhìn, hơn nữa rất chuyên tâm, làm cho anh phát hiện ánh mắt của anh thật rất biết phóng điện, cái bộ dạng nhu tình như nước kia trong phút chốc thật

muốn cướp đi hô hấp của, làm cho cô quên mất mình đang ở nơi nào.

“Này, không cần nhìn tôi như vậy, làm ơn.” Cô nỉ non, vẻ mặt có chút bối rối.

“Tôi sẽ hôn cô, nhớ, về mặt phải ngọt ngào một chút, dù sao cũng không thể đẩy tôi ra, biết không?”

Cái gì? ! Anh ta muốn hôn cô?

Cái gì? ! Anh ta muốn hôn cô?

Như vậy sao được, đây chính là nụ hôn đầu của cô cũng . . . . . Ngó. . . . .

Không còn kịp rồi, người đàn ông hư hỏng này. . . . .

Đôi môi đầy đặn mềm mại bị nụ hôn của anh che lại, hai tay của cô muốn đem người đàn ông hung hãn này đẩy ra, như đã đoán trước, anh đã sớm ngờ tới cô sẽ làm như vậy, nhanh chóng bắt lấy tay cô ra sau lưng, làm cho ngực cô phập phồng dính sát vào lồng ngực rộng rãi của anh.

Tư thế như vậy quá thân mật, khiến đầu óc cô trở thành chân không, cái gì cũng không nghĩ được, ngay cả tứ chi cũng giống như bị cột chặt không thể động đậy, chỉ có thể ngơ ngác mặc anh hôn.

Trần nhà giống như đang quay vòng, xoay chuyển đầu cô đến choáng váng, mắt cô không tự chủ nheo lại, chìm đắm trong kỹ thuật hôn cao siêu của anh.

Anh ta, chính là bạch mã hoàng tử mà cô thường gặp trong mơ sao? Hoàng tử của cô cũng ôn nhu hôn cô, quyến luyến cô như thế, tựa như cô là sinh mệnh của anh ta, vĩnh viễn không bao giờ buông tay.

Phải không? Là anh ta sao?

Coi như là anh ta thì cũng tốt lắm, bởi vì anh ta hôn cô có cảm giác quá mỹ hảo, làm cô không muốn rời đi cái này tựa như trong những giấc mơ.

“Tốt lắm.” Không biết qua bao lâu, anh tự tay vỗ vỗ mặt của cô.

Kathi Nhã bỗng dưng mở mắt ra, từ trong mộng tỉnh lại, trước mắt là người đàn ông không phải là bạch mã hoàng tử của cô, mà là ác ma của cuộc đời cô.

Nhìn đi, giờ phút này hân ta cười đến tà ác cỡ nào a! Cùng với bạch mã hoàng tử kém xa đến vạn dặm.

“Như thế nào? Rất tuyệt đi! Nhìn cô bị tôi hôn liền quên mình là người nào.”

Đúng vậy a, thiếu chút nữa liền thật quên mình là người nào.

Ở trong mắt của anh ta, cô là tên ăn mày nhỏ, coi như anh ta cười cô rồi, cô vẫn chỉ là một đứa ăn mày mà thôi.

“Cũng không tệ lắm nữa.” Kathi Nhã nháy mắt mấy cái, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần đem thân thể anh đẩy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này mới hậu tri hậu giác hồng thành một mảnh, liên tục không ngừng kéo chắn, nằng vừ đầu vào trong chắn, “Đầu của tôi thật rất choáng, tôi muốn nghỉ ngơi, anh có thể đi ra ngoài.”

Giọng nói của cô như ra lệnh một cách tự nhiên, cô vẫn chưa phát hiện ra điều này đã chọc giận anh.

“Tôi có muốn ra ngoài không, không phải là do cô quyết định.”

Phiền người chết đi được!”Tôi đã nói với anh . . . . .”

“Gọi tôi cái gì?” Phạm Tích đi về hướng cô, đem cô vây ở giường giữa lồng ngực của anh, “Cô ra lệnh cho người khác thuận miệng như vậy sao!”

Kathi Nhã hơi giận, “Tôi nào có. . . . . Tôi chỉ là thật sự rất không thoải mái. . . . .”

Nếu như có thể, cô muốn một cước đá văng tên này ra khỏi phòng.

Nghe vậy, một bàn tay ôn nhu nhẹ nhàng đặt lên trán của cô, “Nóng rần lên? Mặt của cô đỏ lên rồi kia, có muốn gặp bác sĩ hay không?”

Cô nóng rần lên?

Đúng vậy a, nóng rần lên, toàn thân của cô đều nóng rần lên, hơn nữa hết sức nóng, tốt nhất đem tay anh ta phòng, sau đó phòng luôn tim của anh ta, phổi của anh ta, lục phủ ngũ tạng của anh ta đi.

Bởi vì mặt cô đỏ bất thường như thế này đều là do anh ta làm hại, có thù liền trả thù, cho bằng chết anh ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Ắn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 9: Chương 4 tiếp

Cái gì? ! Anh ta muốn hôn cô?

Như vậy sao được, đây chính là nụ hôn đầu của cô cũng. . . . . Ngô. . . . .

Không còn kịp rồi, người đàn ông hư hỏng này. . . . .

Đôi môi đầy đặn mềm mại bị nụ hôn của anh che lại, hai tay của cô muốn đem người đàn ông hung hãn này đẩy ra, như đã đoán trước, anh đã sớm ngờ tới cô sẽ làm như vậy, nhanh chóng bắt lấy tay cô ra sau lưng, làm cho ngực cô phập phồng dính sát vào lồng ngực rộng rãi của anh.

Tư thế như vậy quá thân mật, khiến đầu óc cô trở thành chân không, cái gì cũng không nghĩ được, ngay cả tứ chi cũng giống như bị cột chặt không thể động đậy, chỉ có thể ngơ ngác mặc anh hôn.

Trần nhà giống như đang quay vòng, xoay chuyển đầu cô đến choáng váng, mắt cô không tự chủ nheo lại, chìm đắm trong kỹ thuật hôn cao siêu của anh.

Anh ta, chính là bạch mã hoàng tử mà cô thường gặp trong mơ sao? Hoàng tử của cô cũng ôn nhu hôn cô, quyến luyến cô như thế, tựa như cô là sinh mệnh của anh ta, vĩnh viễn không bao giờ buông tay.

Phải không? Là anh ta sao?

Coi như là anh ta thì cũng tốt lắm, bởi vì anh ta hôn cô có cảm giác quá mỹ hảo, làm cô không muốn rời đi cái này tựa như trong những giấc mơ.

“Tốt lắm.” Không biết qua bao lâu, anh tự tay vỗ vỗ mặt của cô.

Kathi Nhã bỗng dung mở mắt ra, từ trong mộng tỉnh lại, trước mắt là người đàn ông không phải là bạch mã hoàng tử của cô, mà là ác ma của cuộc đời cô.

Nhìn đi, giờ phút này hắn ta cười đến tà ác cỡ nào a! Cùng với bạch mã hoàng tử kém xa đến vạn dặm.

“Như thế nào? Rất tuyệt đi! Nhìn cô bị tôi hôn liền quên mình là người nào.”

Đúng vậy a, thiếu chút nữa liền thật quên mình là người nào.

Ở trong mắt của anh ta, cô là tên ăn mày nhỏ, coi như anh ta cưới cô rồi, cô vẫn chỉ là một đứa ăn mày mà thôi.

“Cũng không tệ lắm nữa.” Kathi Nhã nháy mắt mấy cái, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần đem thân thể anh đẩy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này mới hậu tri hậu giác hồng thành một mảnh, liên tục không ngừng kéo chăn, nằng vừ đầu vào trong chăn, “Đầu của tôi thật rất choáng, tôi muốn nghỉ ngơi, anh có thể đi ra ngoài.”

Giọng nói của cô như ra lệnh một cách tự nhiên, cô vẫn chưa phát hiện ra điều này đã chọc giận anh.

“Tôi có muốn ra ngoài không, không phải là do cô quyết định.”

Phiền người chết đi được!”Tôi đã nói với anh. . . . .”

“Gọi tôi cái gì?” Phạm Tích đi về hướng cô, đem cô vây ở giường giữa lồng ngực của anh, “Cô ra lệnh cho người khác thuận miệng như vậy sao!”

Kathi Nhã hơi giận, “Tôi nào có. . . . . Tôi chỉ là thật sự rất không thoải mái. . . . .”

Nếu như có thể, cô muốn một cước đá văng tên này ra khỏi phòng.

Nghe vậy, một bàn tay ôn nhu nhẹ nhàng đặt lên trán của cô, “Nóng rần lên? Mặt của cô đỏ lên rồi kìa, có muốn gặp bác sĩ hay không?”

Cô nóng rần lên?

Đúng vậy a, nóng rần lên, toàn thân của cô đều nóng rần lên, hơn nữa hết sức nóng, tốt nhất đem tay anh ta phồng, sau đó phồng luôn tim của anh ta, phổi của anh ta, lục phủ ngũ tạng của anh ta đi.

Bởi vì mặt cô đỏ bất thường như thế này đều là do anh ta làm hại, có thù liền trả thù, cho bồng chết anh ta đi.

## Chương 10: Chương 4 tiếp

Bãi biển Hawaii

Bầu trời xanh, mây trắng, làm cho người ta ngửa đầu vừa nhìn, tâm tình liền có thể thật tốt, đây là lần đầu tiên, Kathi Nhã cảm thấy cuộc hôn nhân này còn đáng giá.

Kéo cánh tay Phạm Tích, gương mặt cô hưng phấn, đi dạo trên bờ cát trắng bước chân của cô nhẹ nhàng tựa như lông vũ, thay vì nói cô đi tản bộ, không bằng nói cô đang khiêu vũ, đôi chân trắng nhỏ ở chỗ nước cạn không thể nhảy, một chân đá nước lên trời, một chân bị vùi vào cát, giữa lúc thủy triều lên xuống, cô chơi vui vẻ, thật giống như trẻ con.

Nụ cười của cô thật hạnh phúc và thỏa mãn a! Mặc dù cô làm cho anh một thân nước cùng cát, mặc dù cô không ngừng nhích tới nhích lui để cho anh ưu nhã như vậy có chút không thể thích ứng, nhưng nhìn đôi mắt cùng khóe miệng cong cong của, những lời muốn nói ra một chữ không nói ra được.

“Nơi này thật là một Thiên đường, sau một chuyến bay tôi liền yêu nơi này, không nghĩ tới bãi biển này càng làm cho người mê luyện không dứt.”

“Thật là đẹp.”

“Tôi muốn đi bơi, anh dạy tôi.” Lôi kéo tay của anh, Kathi Nhã cười đến mặt mong đợi.

“Biển này có nhiều cá có thể đem cô đựng bất tỉnh đấy.”

“Tôi không sợ, mang tôi đi đi.”

“Bọn chúng còn có thể cắn cô.”

“Không thể nào? Anh lừa gạt tôi.” Nếu như bơi đáng sợ như vậy, vậy làm sao có nhiều người trên thế giới đến đây như vậy?

“Thật a, tháng trước báo đã đăng có bảy cá cắn chết người, cô không biết?” Phạm Tích đứng đắn nhìn cô một cái, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, “Đúng rồi, cô lúc ấy chỉ là tiểu ăn xin, làm sao có thể có tiền mua báo đây? Ba bữa cơm cũng thành vấn đề .”

Thật là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Khi làm ăn xin mọi người xem thường mình như vậy sao? Anh ta không những không đồng tình với cô, còn lúc nào cũng lấy điểm này để chế nhạo cô, thật may là cô không phải là ăn xin thật, nếu không nhất định sẽ bị ánh mắt vô cùng cao ngạo của anh ta khi dễ phải vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.

“Anh rất xem thường tôi?”

“Tôi cần coi trọng cô sao?”

“Anh đã chán ghét ăn xin như vậy, mà lại cười một tên ăn xin, không cảm thấy mình thật đáng buồn sao?”

Đâu chỉ thật đáng buồn, còn có thể khóc! Cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ đường đường là Phó tổng giám đốc hàng không Trác Lâm lại phải cười một kẻ ăn xin làm vợ, như vậy coi như xong, dù sao cũng chỉ là kết hôn giả, bây giờ hết thấy đều làm không phải chính xác, làm anh muốn nôn chết chính là, anh thậm chí có điểm thích nụ cười của cô ta.

Hồn nhiên, ngây thơ, vui vẻ, không lo, tựa như hải tử không có phiền não, tận tình thưởng thức cuộc đời của cô.

Anh hâm mộ lại ghen tỵ, bởi vì anh đã sớm quên nên như thế nào tận tình chơi, tận tình cười, mà nụ cười của cô nhưng có thể ở trong phút chốc đã gột rửa linh hồn của anh.

Anh dĩ nhiên biết mình không thể nào yêu một tên ăn xin, càng không thể nào cưới một kẻ ăn xin, nhưng, trước mắt cô thật không dễ cho người ghét, cũng liền bởi vì một chút cũng không dễ cho người ghét, cho nên anh phải nhắc nhở, mình xem thường một tên ăn xin, chán ghét tên ăn xin cỡ nào.

Trước mắt cô không phải là con người chân thật của cô, trừ một đầu tóc ngắn xinh đẹp tung bay cùng nụ cười, trang phục, cử chỉ, khí chất của cô đều là anh gọi người huấn luyện ra, cho nên anh thích cô cũng là bình thường, bởi vì anh cho người tạo hình cho cô giống như người con gái lý tưởng trong suy nghĩ anh.

Chẳng qua là, cô học được quá nhanh đi, trong thời gian ngắn mấy ngày, cô thế nhưng có thể từ một tên ăn mày hóa thân thành một danh môn thực nữ, giờ tay nhắc chân đều có đại gia khuê tú phong phạm, không chút nào sai phạm, điểm này làm anh vô cùng ngạc nhiên.

“Khiêu vũ đi!” Anh nâng một cánh tay khác của cô, cúi đầu cười ôn nhu với cô một tiếng, “Đây chính là tuần trăng mật của chúng ta, chớ cùng tôi gây gỗ, ừ?”

Lại tới. . . . .

Ôn nhu như nước, nhu tình vạn thiên, biết rất rõ ràng cái này là anh ta giả vờ, nhưng cô chính là chống cự không được ôn nhu sức quyến rũ của anh ta giờ phút này .

“Lại có ký giả tới sao?” Ánh mắt của anh giống như phi cơ trinh sát, có thể sự tồn tại của ký giả, vô không bắt nhập.

“Ừ.” Âm thanh trả lời nhẹ nhàng, Phạm Tích đã ôm lấy cô ở trên bờ cát nhẹ nhàng nhảy múa.

Từ lúc mũi chân tuyết trắng của cô ở trên bờ cát nhảy múa anh liền muốn làm như vậy, muốn cùng cô khiêu vũ trên bờ cát, muốn từ trên người cô tìm lại một chút đam mê và hồn nhiên.

“Ở trên bờ biển nhảy Waltz, đây cũng là lần đầu tiên.” Cô hơi sợ hãi với loại kinh nghiệm tốt đẹp này, nhắm mắt lại, cô hưởng thụ tư vị mạn diệu trong gió, trên bờ cát, tiếng sóng biển nhảy múa, lại quên lời của mình có rõ ràng sợ hờ trong lời nói.

“Phải không? Vậy cô thường nhảy Waltz ở đâu?”

“Hoàng cung a, nếu không hay là tại sân nhảy trong khách sạn.” Saudi không có bãi biển đẹp như vậy, Saudi cũng không có người đàn ông nào có thể ôn nhu ôm lấy nàng khiêu vũ như thế, bình thường đàn ông khiêu vũ cùng cô không phải là cứng nhắc giống như cương thi, chính là mềm nhũn giống như cá chạch không có xương.

Không giống Phạm Tích, bề ngoài cao lớn anh tuấn tuấn mỹ, anh ôn nhu dẫn dắt cô khiêu vũ, từng động tác xoay tròn cũng cùng động tác của cô vô cùng ăn ý, là anh dẫn dắt rất tốt, cô biết, mà cô, cũng vui vẻ phối hợp với sự dẫn dắt của anh, cùng nhau cảm thụ điệu nhảy Waltz lãng mạn và đẹp đẽ này.

“Hoàng cung?” Kinh ngạc nhú mào, Phạm Tích cho là mình nghe lầm.

Bỗng dung mở mắt, Kathi Nhã lăng lăng nhìn anh, “Cái gì hoàng cung?”

Cô mới vừa nhắc tới hoàng cung sao? Trời ạ! Cô sẽ không ngu xuẩn như vậy đi? Hình như là.

“Cô mới vừa nói cô thường khiêu vũ ở hoàng cung hay khách sạn.”

“Đó. . . . .” Cô cười đến chân mày toàn bộ chen chúc tại một khối, “Đúng vậy a, tôi xem phòng khách ở nhà là hoàng cung, phòng ăn ở nhà thì gọi tiệm cơm, không quan hệ đi?”

Là không có quan hệ, chẳng qua là rất buồn cười, có thể thấy được hai người bọn họ gia thế bối cảnh quả nhiên là thiên soa địa viễn ( một trời một vực).

“Một người nhảy?”

“A?”

“Tôi là hỏi cô—— cô ở phòng khách phòng ăn trong nhà nhảy Waltz có phải một mình cô nhảy hay không?”

“Dạ, đúng vậy a, tôi học giỏi không biết mới mẻ a! Khi đó tôi thường thường len lén chạy đi xem người ta khiêu vũ, nhìn lâu liền mình về nhà học, vẫn không được sao?”

“Thì ra là cô đã sớm biết, kia vừa vặn, Cát Lỗ Ba đây? Cũng là cô len lén học ?”

“Dạ, đúng a!” Sẽ tiếp tục nói dối nữa, đầu lưỡi của cô nhất định sẽ thất bại, ai tới cứu cứu cô đi!

“Thì ra là như vậy, tôi còn tưởng rằng cô có thiên phú dị bẩm đấy.”

“Ha ha, là như thế này a. . . . .” Cô cười khúc khích, đột nhiên lão đảo một cái, cả người ngã vào ngực anh.

Phạm Tích vững vàng ôm cô vào trong ngực, cảm giác thân thể đàn bạc nhẹ nhàng của cô run lấy lấy, không khỏi đem cô ôm càng chắc hơn, “Quần áo của cô cũng ướt rồi, chúng ta trở về khách sạn đi.”

“Được.” Cô vuốt ngực, cảm giác trái tim đập đến cuồng loạn .

Gần tiếp xúc như vậy, rất khó để người không sinh ra ảo tưởng.

Điều tồi tệ hơn là, cô không thờ nổi! Anh ta đem không khí của cô hút sạch hết sao?



“Thế nào? Mặt của cô lại đỏ thề, tôi xem một chút. . . . .” Tay anh mới vừa vươn ra sờ trán của cô, cô lại thật nhanh lui lại cách xa anh, giống như tay của anh có độc, vừa đụng đến cô sẽ làm nàng nhiễm bệnh vậy.

Phạm Tích cau mày, có chút không vui khi nhìn cô hốt hoảng, luống cuống như vậy.

“Tôi không sao, chẳng qua là đầu có chút choáng váng.”

“Lại choáng váng đầu?” Anh quan tâm đi tới gần cô.

Thấy thế, cô lại đi lui về sau hai bước lớn, “Không, không phải, là có chút cảm mạo, bệnh vặt thôi, không có chuyện gì.”

“Kathi!”

“Ồ. . . . .”

“Tôi đây với đây với tôi.”

“Cái đó. . . . . Chúng ta không phải là về phòng sao?” Kathi Nhã đứng bất động. Ký giả còn ở đây a, anh ta sẽ không đối xử với cô như thế chứ.

“Tôi ôm cô trở về.”

“Cái gì?” Cô sững sốt một chút, liên tục không ngừng phát tay, “Không, không cần, tôi có chân có thể tự mình đi, anh không cần. . . . .”

“Cô không phải là cô chóng mặt, cảm mạo lại không thoải mái sao?”

“Tốt lắm, tôi tốt lắm, một chút việc cũng không có, thật.” Thay vì để cho anh ta ôm trở về khách sạn, dù có sốt cao thiêu cháy không thể đi nổi, cô cũng muốn bỏ dậy nói không có sao.

“Tôi đây, đừng để tôi nói lần thứ ba.” Anh hướng cô vươn tay, “Cô muốn làm vợ của Phạm Tích tôi không phải sao? Nghe lời, Nếu không tôi kiện cô bội ước.”

“Tốt thôi, không sao, anh đi kiện đi.” Dù sao cô cũng có tiền, hiện tại cô chỉ muốn rời khỏi trận hỗn loạn này, không muốn làm cô vợ giả của anh ta nữa.

Phạm Tích nheo mắt lại, tức giận mím môi, “Vậy sao? Vậy tôi nói trước với cô một tiếng, nếu cô bội ước trước, tôi cũng sẽ bội ước, trực tiếp kéo cô lên giường.”

Kathi Nhã vừa nghe, cả kinh thất sắc, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào trong phút chốc chuyển thành tái nhợt.

“Anh vô lại a!”

“Đúng vậy a, ta chính là như thế đó.” Dứt lời, anh cất bước tiến lên, đem cô vẫn còn run rẩy bế lên, đi thẳng tới khách sạn.

Hai tay của cô vòng qua cổ anh ôm thật chặt, vừa tròn mắt tức giận nhìn chằm chằm anh không dứt .

“Anh cái người này nói chuyện không giữ lời hứa đại khôn kiếp!” Cô thấp giọng mắng một câu, ngay sau đó, liền tiếp lời của cô giống như như máy phát tự động, từ ngữ lưu loát từ miệng cô bật ra, hoàn toàn không cần chuẩn bị trước.

Kathi mới tự xưng là mình là một kẻ trời sinh để mắng chửi người, cái miệng nhỏ đang lải nhải đột nhiên bị một đôi môi báo đạo chặn lại. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 11: Chương 5

Anh ta thế nhưng lại hôn cô! Ở trước mặt mọi người.

Ghê tởm, quá ghê tởm! Lần trước trong phòng ngủ bị chụp ảnh, anh ta cố ý hôn cô làm truyền thông đăng tin còn chưa tính, hôm nay là ở trên bờ biển, ánh mắt mọi người đều dồn vào bọn họ, anh ta vẫn còn có thể diễn trò như thật như thế sao?

Được rồi, cứ coi như làm vậy để ba của ở Mĩ xem đi, nhưng cũng không cần nhất định phải hôn cô a! Anh ta có thể ôm cô, hôn trán cô, nếu không lôi kéo tay nhỏ bé của cô cười ôn nhu một chút là được, anh ta làm như vậy đơn giản là có rắc tâm khác.

Kathi Nhã thờ phỉ phò chu cái miệng nhỏ nhắn, ngồi trên giường hôn dỗi.

Cái xú nam nhân này, đem một mình cô nhét vào trong phòng nghỉ ngơi, một mình anh ta cũng không biết chạy đi đâu chơi. Leng keng —— tiếng chuông bỗng nhiên cửa vang lên, Kathi Nhã trong nháy mắt nâng lên khuôn mặt tươi cười, hoàn toàn quên một giây trước đó cô vẫn còn tức giận Phạm Tích mà vui vẻ chạy đi mở cửa. Nếu như bây giờ anh ta lập tức mang cô đi đến một nơi thú vị nào đó để vui chơi, cô liền tha thứ cho anh ta vừa mới là không đúng đắn còn đe dọa cô.

Cửa vừa mở ra, không nhìn thấy bóng dáng Phạm Tích đâu ngược lại có một cô gái cao hơn cô nửa cái đầu, mặc bộ quần áo có hơi thiếu vải một chút đang đứng ở cửa. . . . . Không, cả lưng cũng hở nữa, vậy còn không phải là cùng không mặc quần áo cũng không kém là bao nhiêu, mấy miếng vải trên người cô gái kia ngay cả cho mình may một cái quần cũng chả đủ.

“Chào.” Kathi Nhã mỉm cười. Ai kêu cô bây giờ là Phạm phu nhân, có muốn không làm đại sứ thân thiện cũng không được, ngay cả khi cô làm công chúa cũng không cần phải úy khuất như bây giờ.

Người đó cũng không đáp lại lời chào hỏi của cô, còn giống như là đến chợ mua thức ăn cứ nhìn đông nhìn tây cô, tựa hồ không rõ cô là trái ớt hay hạt tiêu, cô có đẹp mắt như vậy sao? Đáng để cho nữ nhân trước mắt cứ nhìn chăm chăm cô nửa ngày?” “Vị tiểu thư này, cô đi nhầm phòng sao?” Cười, cười nữa, cười đến ngọt một chút, có thể trông túi xách da của cô ta có dấu máy chụp hình.

“Cô chính là Kathi cô vợ Phạm Tích vội vội vàng vàng cưới về?” Cô gái kia rốt cục cũng mở miệng nói chuyện, giọng nói lại tràn đầy khinh thường.

“Đúng vậy, tôi là Kathi, cô biết tôi?” Khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lên, vì rốt cục có người có thể nói chuyện mà vui vẻ. Cô ta lạnh lùng cười một tiếng, cũng là phong tình vạn chủng, trực tiếp đem Kathi đang đứng trước cửa đẩy ra, đi thẳng vào gian phòng trắng茫茫 Tổng Thống, chọn ghế quý phi, cao nhã nằm xuống.

“Tôi khát nước, muốn uống chút đồ uống.”

“Oh? Trong tủ lạnh còn có nước trái cây.” Vừa nói, Kathi Nhã chạy đến tủ lạnh nhỏ cầm một chai nước trái cây ra ngoài, đưa cho cô ta, “Mời dùng.”

Người kia không có nhận, khinh thường nhử mày, “Thứ này cũng có thể uống sao? Cô đang ở khách sạn năm sao đó, vậy mà lại uống loại nước trái cây rẻ tiền này?”

“Tôi thích uống nước trái cây hiệu này, uống rất ngon, cô uống thử đi.”

“Không cần, tôi sợ đau dạ dày.” Cô gái cau mày đẩy ra, đưa tay vỗ vỗ bả vai, “Bả vai tôi có chút đau, cô tới đây giúp tôi xoa bóp được không?”

Bất trí khả phụ (không tỏ rõ ý kiến), Kathi đi tới phía sau cô ta, thay cô ta xoa bóp cổ và bả vai, nụ cười vẫn ngọt ngào như cũ, “Như vậy có được không?”

“Rất tốt a, nghề nghiệp của cô không phải là nhân viên mát xa chứ? Àch, ý của tôi là. . . . . Hôm nào tôi giới thiệu một thẩm mỹ viện cho cô, có lẽ cô có thể thợ mát xa ở đó.”

“Oh.” Cô đang xoa bóp tay nhất thời dừng lại, rút về, “Tôi lấy thân phận Phạm phu nhân của tôi sẽ không thiếu tiền đến muốn đi tìm công việc, tuy nhiên vẫn là cảm ơn trước hảo ý của cô.” Ánh mắt cô gái lóe lóe, cười đến có chút u ám, “Cô biết tôi là ai sao?”

“Có lẽ là bạn gái của Phạm Tích.”

“Coi như cô thông minh.” Cô ta mỉm cười, tựa hồ rất tự hào về cái danh hiệu này, “Tôi tên là Đào Lạc Ti, là nữ tiếp viên hàng không của Trắc Lâm hàng không, cũng là người bạn gái qua lại lâu nhất của Phạm Tích, trước khi anh ấy cưới cô, tôi là người phụ nữ của anh ấy, tôi biết anh ấy sẽ vội vội vàng vàng cưới một người phụ nữ là bởi vì chú (ba Phạm Tích) buộc anh ấy phải cưới cái cô công chúa Saudi Arabia vừa đen vừa xấu xí kia, nếu không phải vì tôi đây có một chuyến bay xa, anh ấy cưới chính là tôi.”

“Đúng vậy, có chút đáng tiếc, nhưng người phụ nữ của anh ấy cũng rất không thú vị đi?”

“Hả?” Đào Lạc Ti cuộc thoại cô ta mong muốn không phải như thế này. Cô ta là tới thị uy, thế nào người phụ này một chút cũng không quan tâm?

“Thời gian tôi biết anh ấy thật rất ngắn, cho nên không hiểu rõ anh ấy lắm, anh ấy là người rất kiêu kì, mỗi lần chúng tôi ở cùng một chỗ, anh ấy chỉ biết hôn tôi, ôm tôi, sờ tôi. . . . .”

“Cái gì? ! Anh ấy thường hôn cô, ôm cô, sờ cô?” Đào Lạc Ti vui ghen tỵ đến đỏ mắt. Cô ta cùng anh lui tới lâu như vậy, anh ta chưa bao giờ hôn cô.

“Thật kỳ quái sao? Tôi là vợ của anh ấy, vợ chồng không phải đều làm những chuyện này sao?” Kathi Nhã chớp chớp cặp mắt vô tội, trong sáng nhìn cô ta không dứt.

“Cô cùng anh ấy không phải là kết hôn giả sao?” Cô biết Phạm Tích không phải là loại đó đàn ông sẽ dễ dàng bị hôn ước trời buộc, nếu không, cô đã sớm lên làm Phạm phu nhân.

“Kết hôn giả? Không thể nào! Anh ấy không có nói như vậy, anh nói. . . . . Anh ấy đối với tôi vừa thấy đã yêu, tôi chính là cô gái mà anh ấy đã chờ đợi rất lâu rồi, anh ấy sợ tôi bị người khác theo đuổi, cho nên mới không thể chờ đợi nữa mà cưới tôi.” Chuyện tình yêu trong phim ảnh đều viết như vậy, cô mượn dùng một chút cũng không sao nhỉ.

“Còn cô? Cô tại sao gả cho anh ấy? Không phải cô mới vừa nói anh ấy rất không thú vị.”

“Tôi gả cho anh ấy cũng giống như điều cô muốn gả cho anh ấy thôi.”

“Bởi vì anh ta có tiền?”

Kathi Nhã đột nhiên a a hai tiếng, chột gật đầu, “Thì ra là cô là bởi vì anh có tiền mới làm bạn gái của anh ấy, anh ấy thật rất đáng thương.”

“Cô! Tôi mới không phải bởi vì anh ấy có tiền mới thích anh ấy.”

“Nếu không thì vì cái gì?”

“Phải . . . . Tôi là vì cái gì phải nói cho cô?” Đào Lạc Ti giận đến đỏ mặt, “Nói tóm lại, Phạm Tích là của tôi, không có ai có thể đem anh ấy từ bên cạnh tôi cướp đi.”

“Cô muốn đem anh ấy đoạt lại?”

“Nói nhảm.”

“Được, lát nữa cô thấy anh ấy cô hãy cố gắng quán lấy anh ấy đi, để cho anh ấy sự tồn tại của tôi, tôi muốn chuồn êm đi chơi, như thế nào?”

“Cái gì?”

“Này, tôi đây là cho cô một cơ hội, có muốn không thì nói một câu?”

Đào Lạc Ti ngẩn người, có chút sững sờ đáp lời, “Được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sáng lên, “Một lời đã định!”

“Ừ, một lời đã định.” Đây là cái gì tình huống?

Không quan trọng, quan trọng là tối nay cô nhất định phải xuất tất cả vốn liếng, đem tâm Phạm Tích kéo về bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 12: Chương 5 tiếp

Đó, vóc dáng cô gái kia thật nóng bỏng, chẳng trách văn phòng này nằm ở tầng hầm của PUB mà vẫn buôn bán tốt như vậy, chỉ là cửa liền chen lấn một đống người.

Kathi Nhã tay trái cầm Coca Cola ông chủ đưa tới, tay phải cầm bông, mùi thơm ngon, nhìn, còn bắt chợt phát ra tiếng thán phục, nhưng mà trong PUB âm nhạc quá lớn tiếng, cô ngạc nhiên, đỏ mặt nhịp tim hoàn toàn không có ai chú ý.

Người nào sẽ chú ý tới cô đây? Nơi này mỗi người, bao gồm cô, ánh mắt chỉ biết đặt ở những cô gái khóa thân ở trên bàn đang nhảy trên cột thép, cho dù bây giờ cô có ngáy to mà ngủ cũng không có người nghe.

Thật là quá bất ngờ! Không nghĩ tới thể giới bên ngoài Arab lại thú vị như vậy, ngay cả phụ nữ khóa thân hết cũng có thể nhảy lên bàn để làm thức ăn.

Mặc dù nhịp tim như trống, nhưng vì không muốn làm cho mình thành tên nhà quê, Kathi Nhã còn không chớp mắt nhìn chăm chăm những vũ công kia.

Thật là đẹp, khó trách có người chảy nước miếng, ngay cả cô cũng muốn chảy rồi. . . . .

“Tiểu thư, một người?” Một người đàn ông tóc vàng đột nhiên ngồi vào bên cạnh cô, còn đưa một ly rượu cho cô. “Đúng vậy.” Kathi Nhã thuận miệng đáp một câu, trong miệng còn nhai bông. Không biết là người nào phát minh loại thức ăn này, thật rất thơm, ăn thật ngon!

“Không ngại tôi ngồi chỗ này chứ?”

Cô buồn bực nghiêng mặt sang nhìn hắn, “Anh không phải là đã ngồi rồi sao?”

“Kia mời cô uống ly rượu như thế nào?” Hắn đem ly rượu đẩy tới trước mặt cô, tránh cho ánh mắt của cô thủy chung khóa chặt trên người các cô gái đang múa cột kia, nhắm mắt làm ngơ ý tốt của hắn.

“Anh tại sao muốn mời tôi uống rượu?” Cô cúi đầu nhìn chất lỏng màu vàng trong ly, nhìn nó có điểm giống như nước táo, cô tò mò cầm lên ngửi một chút, “Ừ, thơm quá đi, đây là cái gì?”

“Đặc biệt pha Kê Vĩ Tửu, chưa uống qua sao? Cô có thể uống một chút.” Hấn ta khích lệ. Cô thấy bộ dạng này như lừa gạt.

“Không được, tôi mà uống rượu sẽ say.” Cô nói tới nói lui, nhưng tay vẫn nắm ly rượu không để xuống. Cô nhớ phụ vương cảnh báo cô không thể uống rượu..., nhưng ly rượu trước mắt trông rất hấp dẫn, làm sao cho tốt bây giờ đây? Uống một hớp cũng không sao mà?

“Ném thử một chút thôi, uống một chút sẽ không say đâu.”

“Ta cũng nghĩ thế.” Cô gật đầu, nhẹ nhàng ném một hớp, “Thật ngọt, thơm quá, một chút mùi rượu còn không có, uống rất ngon.”

Người đàn ông cười một tiếng, “Cô thích là tốt rồi, thế nào một mình cô lại tới chỗ như thế này? Bạn trai đâu?”

“Tôi không có bạn trai.” Kathi Nhã không nhịn được uống một ngụm rượu nữa, vừa uống vừa tán thưởng gật đầu, “Thật là ngon.”

“Cô thích xem cái này?” Cô không giống những người phụ nữ khác, thích lại làm bộ không dám nhìn, che che giấu giấu, trên thực tế, ánh mắt của cô cũng lớn hơn so với người khác, một bộ dáng như một bé con tò mò.

“Không tệ, các cô ấy nhảy rất đẹp, vóc người cũng thật đẹp.”

“Lần đầu tiên tới Hawaii?”

“Đúng vậy, nơi này thật thú vị.”

“Còn có nơi tốt hơn để chơi, có muốn đi xem không?”

“Thật? Nơi nào?” Nghe được có trò vui, Kathi Nhã thích thú lại dễ dàng bị hấp dẫn. Tối nay, nếu không phải là Đào Lạc Ti giới thiệu cô tới nơi này chơi, cô cũng không biết Hawaii có một nơi mới mẻ như vậy, chẳng lẽ còn có nơi tốt hơn để chơi?

“Tôi dẫn cô đi.”

“Được, đi thôi.” Dù sao cô cũng thấy ổn, nên nhanh chóng đi nơi khác, liền đứng dậy, cô cảm giác đầu có chút choáng váng, thân thể hơi lay động, ngã vào ngực của người đàn ông kia.

“Thế nào? Không mới uống vài hớp lại say chứ?” Người đàn ông hào tâm hỏi.

“Giống như có chút. . . . .” Kathi Nhã lắc lắc cái đầu đang mơ màng của mình, tựa hồ khá hơn chút rồi, cô đẩy hấn ra, cười với hấn, “Thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi nên về khách sạn thì tốt hơn, ngày mai đi, tôi tới nơi này tìm anh, anh lại dẫn tôi đi chơi nữa, được không?”

Người đàn ông gật đầu, khẽ mỉm cười, “Không thành vấn đề, cứ như vậy đi, tôi dẫn cô ra cửa, chỗ đó thông thoáng hơn, có lẽ cô sẽ cảm thấy khá hơn chút.”

Kathi Nhã nhìn hấn, vừa cười, “Anh thật là người biết quan tâm.”

Hấn dẫn cô lên lầu, chỉ từ phòng dưới đất đi lên lầu mấy bậc thang cũng khiến cho cô đi lảo đảo nghiêng ngã, căn bản phân không rõ thiên nam địa bắc.

“Trời ạ, tôi giống như say quá đi.” Ý thức của cô hết sức thanh tỉnh, hết lần này tới lần khác đầu không khống chế được thân thể, đây là chuyện gì xảy ra?

“Xem ra là vậy.” Hấn cười một tiếng, đưa tay bắt tắc xi, “Cô không có bạn trai, vậy tối nay tôi liền hy sinh mình vậy, nếu không cô sẽ rất khó chịu.”

“Tôi không có bạn trai, nhưng tôi có lão công đó. . . . . Anh mới vừa nói gì? Tại sao tôi sẽ khó chịu? Anh sợ tôi say không ai chiều cổ sao?”

“Cô có chồng rồi!?” Hấn kinh ngạc, tay vẩy tắc xi bỗng dừng thu trở lại.

Hấn cũng không muốn trêu chọc một cô người phụ nữ đã có chồng, bắt quá chơi một buổi tối, không cần bỏ ra giá cao như vậy, huống chi hấn cũng không biết lai lịch đối phương như thế nào, nếu là trêu chọc đến người không nên trêu chọc vậy thì hại nhiều hơn lợi.

Ngồi tới đây, hấn ta đẩy cô ra, Kathi Nhã đứng không vững, liền ngã ngồi ở trên sàn nhà cạnh cửa PUB. Đau quá, cô vuốt vuốt cái mông, đang muốn hỏi hấn chuyện gì xảy ra, con người vừa nhắc, không ngờ không thấy bóng dáng của đối phương đâu.

Đêm tối, gió lạnh, đầu choáng váng.

Hôm nay là ngày gì vậy? Bạn gái của chồng tìm tới cửa, thân là vợ như cô, một mình chạy đến xem vũ nữ múa thoát y, như vậy cũng thôi đi, cô vui vẻ là được rồi, hết lần này tới lần khác hiện tại không giải thích được bị một người xa lạ bỏ bên lề đường, chân cô lại mềm nhũn không thể nào đứng nổi. Nếu gặp phải người xấu làm sao bây giờ? Tay trái gà không chắc cô có khả năng bị người ta cưỡng gian rồi giết chết, vứt bỏ xác ở nơi hoang dã, Arab từ đó

mất đi một Tam công chúa anh minh vĩ đại lại xinh đẹp .

Thật đáng thương mà, đều do cô tham ăn uống nửa ly rượu, mới nửa chén mà thôi, cô thế nào say đến lợi hại như vậy, chân mềm thân thể yếu ớt, còn nóng hừng hực làm cô thật muốn cởi quần áo ra quá đi.

Bức cung Đào Lạc Ti lấy được đầu mối Phạm Tích đến cửa PUB thì nhìn thấy cô, anh từ xa xa đến gần cô, cho đến khi đứng ở trước mặt cô, cô vẫn không phát hiện anh.

Cô giống như tên ăn mày nhỏ một mình ngồi dưới đất, nếu không phải là anh phát hiện trên mặt cô khác thường chính là cả người cô ửng hồng, anh thật sẽ cho là cô đang hành nghề cũ.

“Kathi.” Anh gọi cô, nhưng cũng không muốn đưa tay kéo cô lên.

“Ồ?” Nghe được có người đang gọi mình, Kathi Nhả khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh, cô nở nụ cười, “Ông xã, anh tới đón em! Thật tốt, làm sao anh biết em say đến không đi được? Anh nếu không đến, tối nay em phải ở đầu đường xó chợ rồi.”

Phạm Tích lạnh lùng mím môi, thật lâu không nói.

Anh rất tức, rất giận, hơn nữa tức hơi quá, cho nên một câu nói cũng không muốn nói với cô. Nửa đêm hai giờ, vợ của anh say như chết nửa nằm nửa ngồi ở ven đường, nếu như bị truyền thông vỗ tới, mặt mũi của anh phải để ở đâu đây?

Còn có, cô tự nhận xấu xí đến không ai sẽ nghĩ muốn nhúng chìm cô sao? Lại đem áo khoác cởi ra, lộ ra bên trong mảnh đai an toàn cho người xem xét. Còn mơ hồ nhìn ra được bộ ngực tuyết trắng mê người của cô.

Đáng chết! Anh thật muốn đem cô về khách sạn, hung hăng đánh vào mông của cô bảy mươi đại bản.

Nghĩ là làm, anh ngoắt taxi, không chút nào thương hương tiếc ngọc đem cả người cô giống như túi vải, khiêng cô bước nhanh đi trở về khách sạn.

Khách sạn ở cách đó không xa đèn xanh đèn đỏ bên cạnh, lại mười mấy bước là có thể đi tới bãi biển, ban đêm gió thật lạnh, nhưng hai người cũng không khỏi một thân mồ hôi.

“Em nóng quá, ông xã. . . . .” Hơn nữa bụng đụng đến vai anh, khiến cô thật buồn nôn.

“Đáng đời cô!”

“Có thể giúp em cởi đồ hay không? Em thật nóng quá. . . . .” Toàn thân cô mau chóng thiếu máu. Còn cởi? Cởi nữa, cô liền khóa thân trước mặt anh đó.

Phạm Tích tăng nhanh cước bộ, không nghĩ mới đi đến khách sạn, cô gái trên đột nhiên nôn lên mình anh, lần đầu tiên gặp phải việc thế này, anh bị dính cả lên chiếc áo sơ mi của Pháp, sau đó là cái quần tây màu xám cùng nhãn hiệu.

Sắc mặt của anh trong nháy mắt trở nên xám xịt như màu của chiếc quần tây.

“Phạm tiên sinh, có cần chúng tôi phục vụ ngài và phu nhân việc gì không?” Nhân viên khách sạn vội vàng tiến lên hỏi thăm.

“Không cần.” Phạm tích móc ra một trăm đô la đưa cho hắn, “Chỉ cần đóng chặt miệng của cậu là được, hiểu không?”

Ánh mắt của người nhân viên sáng lên, cười, “Vâng, vâng, không thành vấn đề, tôi hiểu ý của ngài, Phạm tiên sinh.”

Phạm tích không nói tiếng tiếp tục hướng phòng mình, vừa vào phòng, anh liền đem Kathi từ trên lưng vứt xuống đến ghế sa lon ngoài đại sảnh, tức giận trừng mắt nhìn cô.

“Thật xin lỗi, ông xã. . . . .” Kathi Nhả một thân dơ bẩn, hôi thối, nhưng đối với khuôn mặt ngọt ngào cùng nụ cười mê người của cô, những thứ dơ bẩn trên người cô cũng không đáng kể gì, “Là lỗi của tôi, tôi giúp anh rửa sạch sẽ, tôi giúp anh tắm, tay của tôi cũng rất khéo léo đó, có thể giúp anh đắp lưng, chà lưng, nhất định có thể làm cho anh thoải mái, sạch sẽ.”

Cô ta đang nói cái gì vậy? Phạm Tích nhìn chằm chằm cô.

Kathi Nhả bò xuống chỗ ghế sa lon bò xuống, rồi lại leo đến trước mặt anh, đứng thẳng người quỳ trước mặt anh, động tay thay anh cởi thắt lưng ra.

“Cô làm gì thế?” Bộ dáng của cô bây giờ giống như kỹ nữ đói khát đến sắp không thể được.

“Giúp anh cởi quần, anh tắm không cởi quần áo sao?” Cô vừa nói tay cũng không có ngừng lại, chẳng qua là cảnh vật trước mắt giống như lơ lửng, làm cô cởi cái thắt lưng cởi nửa ngày cũng không mở được, không khỏi làm cô nhủ thầm “Anh dán keo thắt lưng vào người à? Tại sao lại cởi không được vậy.”

Tay nhỏ bé ở bên hông anh sờ rồi lại sờ, hết lần này tới lần khác sờ không đúng vị trí, cứ hướng gần cái kia mà tìm kiếm, làm gương mặt Phạm Tích căng thẳng, dục hòa dâng cao.

Tiểu ma nữ này! Cô có ý trêu chọc anh phải không? Cô cho là chơi như vậy rất vui vẻ lắm sao? Không, thoát nhìn không giống.

Còn chưa kịp tìm tòi nghiên cứu, thừa dịp anh thất thần, Kathi Nhã đột nhiên dồn lực đánh ngã anh trên mặt đất, sau đó nhanh chóng bò lên ngồi trên hông anh.

“Như vậy tốt hơn nhiều, thất lắng của anh sẽ không lắc lư nữa, tôi sẽ nhanh cời nó ra được.” Cô cười đến vui vẻ, tay nhỏ bé sờ rồi sờ, còn là sờ những vị trí nhạy cảm.

Về mặt Phạm Tích rét rung, bức mình lật người cô đè phía dưới, “Cô nào đủ chưa? Còn nào nữa, tôi cũng không bảo đảm được cô sẽ không thất thần đâu đó.”

Bị anh đè ép, cơ thể Kathi Nhã nóng như lửa đốt: lửa lại lớn hơn rồi, cơ thể hình như thoải mái hơn, hình như cô đã tìm ra cách giảm nhiệt rồi.

“Tích, anh có thể ôm chặt tôi hay không, tôi muốn anh ôm tôi. . . . .” Giọng nói cô mềm mại, mắt mềm mại đáng yêu quyến rũ anh, tay lại theo bản năng vuốt ve ngực của mình.

“Kathi, cô. . . . .”

“Tôi nóng quá, nóng quá, nóng đến toàn thân thật khó chịu, cầu xin anh ôm tôi một cái, tôi rất muốn anh ôm tôi.”

Mặt của cô càng lúc càng đỏ, ánh mắt kiều mỵ kia, âm thanh mềm yếu kia, lại còn đang ở dưới thân anh không ngừng giẫy dụa, đột nhiên làm anh ý thức được một chuyện.

“Cô có phải đã uống cái gì trong quán rượu rồi hay không?”

“Coca Cola a, ông chủ đưa, còn có bông.”

“Còn gì nữa không?” Kathi Nhã trầm ngâm, gật đầu, “Còn có rượu nữa, tôi mới uống nửa ly mà đã say thành bộ dáng này, rượu kia thật là lợi hại, đúng rồi, có người mời tôi uống rượu anh ta vốn còn muốn dẫn tôi đi chơi, nhưng đầu của tôi bị choáng, anh ta có thể là tức giận, nên ném tôi bên ven đường.”

Vừa nói, cô vừa cười, rồi lại đột nhiên nhót chặt cổ của anh hôn anh, sau cái hôn này, cô cũng không buông tay, cả người dính vào anh, giống như bạch tuột.

“Cái tên ngu ngốc này!” Cô nhất định là đã bị hạ được, khó trách mặt của cô lại đỏ đến kỳ quái như vậy, anh nên sớm nhìn ra được.

Anh kéo tay cô ra, tay cô lại quăn lên, anh đẩy ra thân thể cô ra, thân thể cô lại dính sát vào. Dãy dụa không dứt. . . . .

“Ôm tôi đi, van cầu anh đấy, Tích.” Thân thể dán lên anh, cô cũng không chịu nổi ham muốn trong cơ thể.

Cô muốn anh ôm cô, hôn cô, vuốt ve cô. . . . .

Không biết tại sao, nhưng là chỉ cần anh làm như vậy, cô sẽ cảm thấy thoải mái.

“Kathi. . . . .” Vốn cô còn nói anh là ông xã, nhưng bây giờ đổi thành Tích, xem ra, cô đã chịu đến điểm giới hạn.

Phạm Tích nhìn khoảng khắc hấp dẫn (sexy) mềm mại đáng yêu này không dứt, trong mắt cô đau khổ cầu khẩn đã làm tan trái tim lạnh băng cứng rắn của anh, bộ dáng khó chịu và ham muốn của cô cũng lay động dục hóa của anh. “Cô sẽ phải hối hận.”

“Tôi sẽ không, tôi chỉ muốn ôm anh mà thôi.”

“Cô tốt nhất nên nhớ lời nói bây giờ của mình, cũng nhớ lời của tôi nói; tôi ôm cô, không phải là bởi vì yêu cô, mà bởi vì muốn cứu cô.”

“Biết rồi, anh thật dài dòng!” Cô đã không còn kiên nhẫn nữa đưa tay đến cúc áo sơ mi của anh.

“Đừng xé, sẽ bị cô kéo hư mất!” Anh đè cái tay không an phận của cô lại, tự mình mình bỏ đi cái áo sơ mi cùng cái quần bẩn thỉu vì bị cô nòn lên.

Hiện tại, chỉ có anh mới có thể cứu cô, muốn tìm Ngưu Lang cũng nước xa không cứu được lửa gần.

Huống chi, trên danh nghĩa cô là vợ của Phạm Tích anh, anh không thể nào để cho bất kỳ người đàn ông nào làm loại chuyện đó với cô.

Nghĩ đến thân thể trần truồng của cô ôm một người đàn ông khác yêu kiều thờ khê cảnh tượng này liền làm anh không cách nào nhịn được .

Nghĩ tới, anh nghiêng thân xuống hôn cô, hai tay vuốt ve lên thân thể nóng như lửa của cô.

Kathi Nhã nhiệt liệt đáp lại anh, thân thể nhỏ nhắn trức trắc giẫy dụa lại vạ phần mê người. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Án Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 13: Chương 6

Lúc Kathy Nhả tỉnh lại, ánh mặt trời đã xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, cô cảm thấy đau lưng lười nhác duỗi tay ra, giật giật cổ, thật là muốn hít một hơi thật sâu một chút ánh mặt trời, thời gian không tới năm giây, cô đột nhiên ý thức được cái gì củi đầu, thấy trong chăn người không mảnh vải che thân, trên người đầy vết đỏ.

Trong ba mươi giây ý thức hoàn toàn không có cách nào vận hành, đợi đến khi khôi phục lại như cũ, phản ứng đầu tiên của cô là hét chói tai.

“A ——” tiếng kêu dài đến một phút, ngay cả thời gian để lấy hơi cũng không có.

Không người nào để ý đến cô, không, là trong phòng căn bản không có người.

Không chỉ như vậy, gian phòng được thu dọn rất sạch sẽ, quần áo vốn dĩ nên nằm trên giường nhưng giờ thì toàn bộ không thấy đâu, hết thấy giống như chuyện gì cũng không có phát sinh.

Cô cũng hi vọng không có, đáng tiếc, trí nhớ về tối hôm qua vẫn rõ ràng, bình tĩnh lại, kim chỉ giờ kim chỉ phút kim chỉ giây toàn bộ tự động chạy trở về, chạy đến hơn hai giờ sáng, cô ngồi ở quầy rượu cùng một người đàn ông uống rượu, khi hấn đỡ xuống lần nữa lại bị vứt ở ven đường, sau đó gặp Phạm Tích.

Tiếp đến là hình ảnh cô chủ động yêu cầu anh ta ôm nàng, sau đó cùng anh ta trườn miên trên giường, ngay sau đó trời và đất kết hợp, nước sữa hòa nhau. . . . .

Kathy Nhả oa một tiếng, che mặt, cảm giác mình không mặt mũi nào nhìn mặt phụ mẫu ở Giang Đông, không nghĩ tới cô đường đường là Tam công chúa của Saudi lại thất thân ở đất khách, chủ động leo lên giường của một người đàn ông, nếu truyền đi, phụ vương có thể sẽ giận đến bệnh tim phát, mẫu hậu có thể sẽ nhảy lầu tự vẫn.

Thật bị thảm, hơn nữa ở trước mặt Phạm Tích càng không ngóc đầu lên được, trước kia, trong mắt anh ta cô chỉ là tên ăn xin, hiện tại cô có thể biến thành kỹ nữ.

Là cô thất thân, lại giống như là cô thật có lỗi với anh ta, tựa như cô cưỡng bách anh ta làm chuyện anh ta không thích.

Mất thể diện qua đi, nếu như cô ở lại mà nhìn thấy anh ta, thì nên nói cái gì đó với anh ta?

“Thật xin lỗi, xin anh tha thứ cho tôi?”

Còn là, “Tôi thật sự không có ý khinh dễ anh, để cho anh đi theo tôi thất thân?”

Hay là “Rất xin lỗi, tối hôm qua tôi Bá Vương ngành thượng cung, ép buộc anh ôm tôi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn sau lồng bàn tay buồn bã buồn bã thờ dài, mặt ủ mày chau.

Trong lúc bất chợt ——

“Sao cô còn ở trên giường?” Một thanh âm quen thuộc có chút nóng nảy vang lên bên tai cô, dọa cho cô sợ đến mất hồn.

“Phạm . . . . . Tích?” Hàm răng cô run lẩy bẩy, cười vừa gượng ép vừa ngượng ngùng.

“Làm gì? Gặp quỷ sao?” Phạm Tích lạnh lùng tròn mắt nhìn cô một cái, cố ý làm bộ dạng hung ác, mục đích là vì che giấu mọi chuyện đêm qua.

Tất cả những chuyện xảy ra đêm hôm qua là cái gì đây? Ngoài sự nhiệt tình như lửa của cô, có phải hay không còn có sự ôm ỡ của anh? Anh là đang lo lắng từ nay về sau cô sẽ đổ thừa anh, muốn anh vì sự trong sạch của cô mà phụ trách, hay là đang lo lắng cô vì thế hối hận đau đến không muốn sống, cảm thấy tối hôm qua là lỗi lầm lớn nhất cả đời này của cô?

Trời mới biết hấn đến tột cùng đang lo lắng cái gì! Sáng sớm chạy ra đi mượn chiếc xe quay một vòng lại một vòng, gió lạnh sáng sớm chỉ có đem đầu của anh thổi đến mức đau đớn không chịu nổi, cũng không có để cho suy tư của anh càng thêm rõ ràng.

Cô là xử nữ. . . . .

Đáng chết, xử nữ!

“Cái đó. . . . . Tối ngày hôm qua tôi. . . . . Cưỡng ép anh làm chuyện mà anh không muốn làm, thật rất xin lỗi, anh có khỏe không? Nhìn anh đứng tựa

hồ không tốt lắm, đây hết thấy đều là lỗi của tôi, thật xin lỗi, thật thật xin lỗi. . . . .” Đầu của cô rũ xuống thật thấp, cũng không dám nhìn hấn một cái.

Anh tốt mới là lạ! Anh hại cô mất đi trong sạch, cô lại đang nói xin lỗi anh? Có làm hay không vậy? Giờ phút này, người phụ nữ không phải nên khóc sụt sùi, phải giả bộ điềm đạm đáng yêu sao? Coi như anh cùng cô cũng không phải là lỗi của anh, nhưng cô cũng không cần một bộ đáng tựa như một tiểu tức phụ.

Huống chi, cùng với cô cũng không có trong tưởng tượng hồngбет. . . . .

Hoi đỏ mặt, Phạm Tích đi tới bên cửa sổ đem rèm kéo lên, “Biết lỗi là tốt rồi, cô có biết hay không đêm qua cô bị hạ xuân dược? ! Nếu là còn có lần sau, tôi sẽ đem cô trực tiếp vứt xuống phòng trọ của trai bao.”

Cái gì? Xuân dược? Kathy Nhã sắc mặt trắng nhợt, nghĩ đến đêm qua chính là người đã ông kia. Thì ra là hấn ta có rắc tâm khác, là bởi vì cô ở trong lúc vô tình nói cô đã có chồng, hấn mới tha cho cô một lần sao?

Nguy hiểm thật. . . . .

Nếu như cô thất thân cho một người một đàn ông khác mà không phải là Phạm Tích, cô không cách nào tưởng tượng mình có thể nổi điên hay không.

“Sẽ không có lần sau.” Cô nhỏ giọng cam kết.

Tại sao vậy chứ? Tại sao Phạm Tích thì có thể nhưng người đàn ông khác lại không được?

Bởi vì anh ta là chồng của cô, đũa ngọc.

Nhưng là anh ta cũng chỉ là một người chồng giả thôi, cũng không phải là thật.

Là đó. . . . .Dĩ sao bây giờ cũng là chồng, vợ cho chồng cái đó, thiên kinh địa nghĩa, ai cũng không thể trách cô.

Đúng đúng đúng, chính là như vậy!

Kathi Nhã trong đầu hai thanh âm đang kéo co nhau, cuối cùng vẫn thuyết phục mình.

“Về sau không có tôi cho phép không thể ra khỏi cửa.”

“Được.”

“Về sau tôi không cho phép uống rượu thì không thể uống rượu, một giọt cũng không được.”

“Được.”

“Còn có, không có tôi cho phép, cô không thể uống đồ uống của bất cứ ai đưa cho cô, trừ phi tôi ở bên cạnh cô.”

“Cola cũng không được sao?”

Cola? Mặt Phạm Tích thay đổi, một ly cola mà có thể đánh tan phòng bị của cô sao? Cô thật bất trị!

“Cô thích uống cái loại đồ uống cho trẻ con đó sao?”

Khuôn mặt Kathi Nhã sáng lên, liều mạng gạt đầu, “Thích! Cực kỳ thích, tôi muốn mua một, hai hộp đặt ở khách sạn, tôi muốn uống khi nào thì uống khi ấy, như vậy có thể không?”

Âm thanh trầm ngâm của Phạm Tích bị đè nén xuống khi cô cũng thích coca như anh.

“Được rồi.” Anh đáp ứng miễn cưỡng, nhưng nội tâm lại mừng như điên.

Rốt cục, về sau anh có thể thoải mái đi mua Coca Cola rồi, người khác nếu có hỏi, anh có thể nói “Là mua cho bà xã, bởi vì bà xã anh thích uống”, còn có thể thuận tiện lấy được danh hiệu quan tâm vợ.

“Oa, thật tốt quá, cảm ơn ông xã!” Kathi Nhã nhảy xuống giường ôm lấy anh, hồn nhiên quên mất mình không mảnh vải che thân.

Da thịt mềm mại của cô dán sát vào người anh, làm cho phần bụng của anh bỗng dưng căng thẳng.

“Kathi. . . . .” Anh kèm chế dục hỏa đang tăng dần trong cơ thể, tăng âm cũng có vẻ căng thẳng.

“Cái gì?” Ôm anh ta làm cô nhớ tới đêm qua anh dịu dàng tiếp xúc thân thể cô, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên.

“Cô không có mặc y phục.” Rất khó, anh thật rất khó mới đem ý muốn vươn tay ra sờ ngực cô thu lại, cô mà không đi nữa, anh sẽ biến thành một con sói.



“Oa ——” cô thét chói tai, cả người từ sau lưng của anh bắn trở lại trên giường, dùng chân cuốn mình từ đầu đến chân, “Quần áo của tôi đâu?”

“Đang ở. . . . .” Lời nói còn chưa dứt, điện thoại di động lại vang lên, Phạm Tích nhấn trả lời, lười biếng nói: “Alo, tôi là Phạm Tích.”

“Tôi là bố anh đây.”

“Bố?” Âm thanh Phạm Tích giương cao, cười đến rất già, “Nghe được thanh âm của ba thật là khiến người ta cao hứng a, gần đây bố khỏe không?”

“Tôi sẽ được khỏe được sao? Con trai của mình kết hôn, thế nhưng không mời bố mình tham gia, trên đời này có loại con trai bất hiếu như anh không?”

“Trên đời này không phải cũng có loại người không nói với con trai một tiếng đã đáp ứng với người khác, để cho đứa con trai duy nhất của mình cưới một người phụ nữ vừa đen lại tròn làm vợ đó sao bố.” Bố đã bắt nạt, con bắt nạt, phụ tử cũng giống như vậy.

“Cô ấy là công chúa đó! Tổng Thống sau sự kiện 11-9 vẫn rất muốn cùng Arab khôi phục quan hệ hữu hảo như trước, vừa lúc đối phương lại nói lên điều kiện như vậy, vương tử Bandar là người quen cũ của chúng ta, con cưới em gái của hắn cũng coi là với cao, con còn không hài lòng cái gì nữa? Hôn nhân được xây dựng trên sự tin tưởng nhau, yêu thương nhau, chứ không phải chỉ là mặt ngoài hời hợt kia. . . . .”

“Đủ rồi! Bố, bố có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, kết hôn con cũng đã kết hôn rồi, ta có một người vợ danh chính ngôn thuận lại hợp pháp, công chúa gì đó muốn gả cho con, đợi kiếp sau hãy nói đi.”

“Con có vợ rồi là thật sao? Không phải là cưới để lừa gạt bố chứ? Đầu năm nay, muốn kết hôn với một cô vợ già rất dễ dàng, nhưng muốn cùng cô vợ già đó sinh con thật không dễ dàng.”

“Có ý gì?” Ánh mắt Phạm tích híp lại.

“Sinh một đứa cháu trai cho bố nhìn một chút, bố mới có thể tin tưởng cuộc hôn nhân này là thật.”

Quả thật gừng càng già càng cay mà! Không nghĩ tới bố cũng có thể nghĩ đến thủ đoạn ác độc này.

Phạm Tích khề cần rắng, giận đến muốn ném điện thoại di động, “Chúng con không muốn sinh con.”

“Là không sinh được đúng không?” Phạm Trác Lâm ha ha cười mấy tiếng, “Đừng cho là ta không biết con ở đây đùa bỡn cái gì, trong vòng nửa năm nếu không sinh được cháu trai hoặc cháu gái cho ta, con cùng cái người tên Kathi đó ly hôn, cưới Đại công chúa Saudi làm vợ, công chúa nói cô ấy nguyện ý chờ con.”

“Cái gì?”

“Đó, đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên nói cho con biết rồi, công chúa đã đi Hawaii tìm các con rồi, cô ấy nói muốn muốn xác định một chút con có phải đã kết hôn thật hay không, công chúa thật đúng là rất rõ đại nghĩa, cô ấy còn nói nếu như con sự thật tìm được hạnh phúc của mình, công chúa kia sẽ chúc phúc cho con, bắt quá, nếu như cô dâu không xứng với con, cô ấy nhất định sẽ đem con đoạt lại.”

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Án Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 14: Chương 6 tiếp

Sau khi nghe được tin tức Calne Ti muốn tới Hawaii, Kathi Nhã không có thời gian ngồi thoải mái, cô lập tức dọa tới dạo lui trên các con phố ở Hawaii, tìm được một bộ tóc giả màu đỏ rực, một mắt kính gọng vàng, rồi mang theo những vật dụng này đến một thẩm mỹ viện, để người ta trang điểm cho cô đậm rực rỡ nhưng không mất phần cao nhã, sau đó yêu cầu họ giúp cô đeo những thứ kia vào, trong nháy mắt, cô đã từ một cô gái xinh đẹp với mái tóc ngắn đã trở thành một cô gái có mái tóc đỏ đầy khí chất và gợi cảm.

“Giống như thiếu cái gì đó.” Kathi Nhã xoay vòng trước gương, hơi nhàu lông mày lắm bầm bầm.

“Là thiếu chút gì đây.” thợ trang điểm gạt đầu, đột nhiên lui ra rồi lại bước tới, trên tay đã có thêm hai miếng lót ngực mềm mại, “Vòng một của cô không được đầy đặn sòng, cái này có thể làm cô trở nên xuất sắc hơn.”

“Không sai, còn phải trước sau lồi lõm mới được.” Kathi Nhã cười cười, đem miếng lót ngực nhét vào trong áo lót, quả thật hiệu quả không tệ đấy.

“Như vậy, bộ dạng cô đã hoàn toàn khác với lúc trước rồi, tôi bảo đảm cô như vậy không chỉ làm cô đẹp hơn, thậm chí ngay cả bạn trai của cô cũng không nhận ra cô ấy chứ.”

“Thật không? Chơi vui thật, lừa gạt anh ta không tồi.”

“Giữa hai người yêu nhau thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị có thể kích thích tình dục hơn.” Người thợ trang điểm cười đến mặt ảm muội, đưa tay chỉnh lại mái tóc dài cho cô, “Mái tóc này thật không tệ, cô mua nó ở đâu vậy?”

“Lúc ấy thần trí tôi đang choáng váng đi dạo một vòng, nên tôi cũng quên là đã mua nó ở đâu rồi.” Cười xin lỗi, Kathi Nhã quẹt thẻ phụ Phạm Tích cho cô để thanh toán, đi ra thẩm mỹ viện. Hôm nay, ánh mặt trời rực rỡ, chỉ mong sẽ không nhận ra lớp trang điểm đậm trên mặt cô.

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Ắn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 15: Chương 6 tiếp

Kathi Nhã dùng thẻ nhựa trong suốt lặng lẽ mở cửa phòng, rón rén bước vào, lại nhìn thấy trong đại sảnh gỗ má Phạm Tích cười đến ôn nhu.

Có quỹ đó, một mình anh ta ở trong phòng cười đến ác tâm như vậy làm gì? Đang buồn bực, đột nhiên nhìn thấy một ánh mắt rất quen thuộc.

“A!” Kathi Nhã bị kinh sợ đến kêu thành tiếng, tiếng kêu này đã thu hút ánh mắt đôi nam nữ đang ở trong đại sảnh.

Phạm Tích kinh ngạc, hơi nhú lông mày, đang muốn hỏi cô ta là ai, Calne Ti bên cạnh so với anh sớm một bước đã mở miệng.

“Nói vậy đây chính là phu nhân của ngài, Phạm tiên sinh.” Calne Ti quan sát người phụ nữ mới vừa vào cửa, ánh mắt là phê bình mà không chút lưu tình.

“Không, cô ta không. . . . .”

“A!” Kathi Nhã lại đột ngột kêu lên cắt đứt lời nói của Phạm Tích..., đạp giày cao gót ba tấc chân chạy chạy vội tới trước mặt anh, thân mật khoác tay của anh, thở hổn hển giữa khuôn mặt nhỏ nhắn, mỉm cười dùng tiếng anh hỏi: “Ông xã, cô là khách của anh Calne Ti công chúa à? Trời ạ, thật là quá ưu nhã, cao quý, vừa nhìn đã biết là công chúa xuất thân bất phàm, được vạn người ngưỡng mộ!”

Lời này, có phải là quá dối trá không? Mặc kệ đi, đại tỷ chịu không nổi nhất là những lời dễ nghe, nghe vậy trái tim của chị cực kỳ vui mừng.

Phạm Tích trừng mắt nhìn người phụ nữ tóc đỏ này không biết từ nơi nào chạy đến, khuôn mặt trước mắt giống như đã từng quen, còn có thanh âm ôn nhu mềm mại của cô ta, cuối cùng cô ta là ai vậy?

“Cô là. . . . .”

Kathi Nhã lại một lần nữa cắt đứt lời anh, “Tích, em là thật cao hứng, cho nên quên cả lễ nghi, thật xấu hổ, công chúa, cô muốn uống gì? Tôi sẽ đi chuẩn bị cho cô ngay bây giờ.”

“Cà phê là tốt rồi, làm phiền cô, Phạm phu nhân.” Calne Ti như cũng hết sức lễ độ nói.

“Một chút cũng không phiền toái, cô chờ chút, tôi đi một chút sẽ tới ngay.” Kathi Nhã cười như hoa, đẩy mắt kiếng, không ngừng chạy vào phòng bếp.

Cô chân trước mới đi vào, Phạm Tích chân sau cũng đi theo, “Này, người phụ nữ này đến tốt cùng là. . . . .”

Kathi Nhã nhón chân lên, đưa tay che miệng anh, đôi dùng tiếng trung nói: “Phạm Tích tiên sinh, anh không phải ngay cả vợ mình cũng nhận không ra chứ?”

“Cô ——”

“Tôi là Kathi, coi như anh không nhận ra bộ dạng tôi hiện tại, giọng nói của tôi anh vẫn nghe được mà.”

“Cô mới vừa dùng tiếng anh nói chuyện.” Cho nên anh nhất thời không có liên tưởng tới.

“Cái này không thể trách tôi, Calne Ti chỉ hiểu được tiếng Arab và tiếng Anh.” Để không làm lộ thân phận của mình, cô không thể làm gì khác hơn là bỏ qua tiếng Arab mà đổi dùng tiếng Anh.

Phạm Tích nhú mày, “Làm sao cô biết cô ta chỉ hiểu được tiếng Anh và tiếng Arab?”

Kathi Nhã sừng sốt, chột dạ cười, “Không khó đoán a, cô ta là công chúa Arab, mẹ cũng là người Arab, cô ta dĩ nhiên sẽ không hiểu tiếng Trung như

chúng ta, không phải sao?”

“Đúng vậy ha, nói rất có lý, vậy cô tại sao lại biến thành bộ dạng quỷ đức hạnh này? Còn tại sao cô ta không nói tiếng Arab?” Càng nghĩ càng cảm thấy có chút khả nghi.

A! Hỏi cô cái này?

“Cái đó. . . . . Anh nên nghĩ đến. . . . .” Cô nói quanh co, đầu óc bắt đầu xoay chuyển.

Ánh mắt Phạm Tích sắc bén quét về phía cô, “Tôi nên nghĩ đến cái gì?”

“Chính là cá a. . . . .” A! Nghĩ tới!” Anh suy nghĩ một chút nhìn. . . . . Cô ta nếu là biết tôi cũng vậy coi như là nửa người Ả Rập, hơn nữa còn thuộc người Arab bình dân, cô có chịu được tôi cướp đi ý trung nhân của cô ta sao? Thân phận tôi với cô ta kém đến Thiên Cao địa xa.”

Lý do này quá đủ lực đi! Hắc hắc, cô thật là thông minh quá đi mà.

“Ừ.” Phạm Tích trầm ngâm một hồi, coi như là miễn cưỡng đồng ý lời giải thích của cô, “Nhưng cô cũng không cần thiết làm mình giống như người ngoại quốc đi?”

“Anh không cảm thấy tôi như vậy đẹp hơn, cao quý hơn, thần bí hơn sao? Còn có mái tóc đỏ dài này, rất hấp dẫn đúng không?”

Phạm Tích bất trí khả phù (không tỏ rõ ý kiến), “Có lẽ.”

Anh thật ra bộ dáng vốn có của cô hơn, xinh đẹp khả ái, ngọt ngào động lòng người, hồn nhiên, trong sáng, mát mẻ, sạch sẽ. . . . . Anh không muốn nhắc đến cô là tên ăn xin.

“Có thể chứ! Như vậy có thể dễ cho công chúa hài lòng hơn vì anh chọn vợ vì chính mình, tôi đây cũng là đang giúp anh đấy, vì lối ăn mặc này, tôi chạy vắt vả cả buổi sáng, cũng muốn bị ánh mặt trời chiếu cho muốn bắt tỉnh, không nghĩ tới còn không có miếng nước uống, công chúa kia đã ngồi ở chỗ này rồi, thiếu chút nữa hù dọa tôi ra một thân mồ hôi lạnh.”

Vừa nói, cô xoay người rót cho mình một ly nước, vừa cầu nhàu uống nước, uống xong một ly, rồi lại một ly nữa, giống như người sắp chết khát.

Nóng quá! Nóng chết cô mà, mới vừa nhìn thấy Calne Ti, thiếu chút nữa cô bị dọa đến bay cả hồn phách.

“Từ từ uống, cái bộ dáng này của cô sẽ bị sặc đó.” Phạm Tích nhìn không được, đưa tay thay cô cầm cái ly, để cho cô uống từng hớp.

Kathi Nhã cười ngọt ngào với anh, “Cám ơn, anh thật tốt.”

Nụ cười kia hung hăng tiến vào trái tim anh, dường như muốn mọc rễ này mầm ở nơi này.

“Tốt cái gì chứ? Tôi chỉ là sợ cô sặc chết thôi, tôi lại phải cưới công chúa.” Lạnh lùng đáp lại khuôn mặt tươi cười của cô, anh đem cái ly lần nữa nhét trở về tay cô, xoay người muốn đi ra phòng bếp, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì đó, anh quay đầu lại nhìn cô, “Trong phòng bếp có cà phê sao?”

Nghe vậy, Kathi Nhã buống bình le lưỡi, “Tôi nghĩ chắc không có, bắt quá có thể gọi cho người đưa đến.”

Phạm Tích mím môi, không biết nên cười hay là nên tức giận, lắc đầu một cái, anh lần nữa trở lại đại sảnh.

“Phu nhân của ngài rất đẹp, vóc người cũng rất đẹp, thật so với tôi tốt hơn nhiều.” Calne Ti cam bái hạ phong, so bề ngoài, cô sẽ không bao giờ thắng được.

“Nói thật..., công chúa khí chất cao nhã, ung dung hoa quý, nào có phải loại cô gái có thể vượt qua? Chỉ bắt quá, chuyện tình cảm là chuyện không cách nào miễn cưỡng, tôi đối với vợ mình là toàn tâm toàn ý, tình cảm sâu nặng, không thể tự kềm chế, kính xin công chúa thứ lỗi, tha thứ cho tư tâm nhỏ nhỏ của tôi.”

“Không, tôi biết anh vốn không muốn hôn sự này, nhưng tôi với anh không giống nhau, hôn nhân của tôi nhất định phải gắn với lợi ích quốc gia, không cách nào tự chủ, tôi cũng chỉ là chọn một đối tượng tôi thích trong số những đó, chỉ tiếc hai ta vô duyên.”

Phạm Tích nghe vậy, tiến lên ôn nhu chấp nâng tay của cô ta, nhẹ nhàng hôn lên lưng tay của cô ta, “Đây là tôi không có cái phúc phận này.”

Choáng một tiếng——

Phòng bếp đột nhiên truyền đến một hồi nổ, hiển nhiên là âm thanh chén bát rơi xuống mặt đất vỡ vụn.

Lông mày Phạm Tích nhảy lên, bỏ lại Calne Ti, ba bước thành hai bước chạy về phía phòng bếp.

Cô gái nhỏ này đến tột cùng làm cái gì ở đó thế? Không phải là pha cà phê sao? Thế nào lại đập vỡ ly?

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

## Chương 16: Chương 6 tiếp

Đêm qua, Phạm Tích, Kathi Nhã đã cùng nhau ngủ trên cái giường lớn này, tối nay, bọn họ lại bị buộc phải cùng nhau ngủ trên cái giường lớn này một lần nữa, vì phòng khác phải tặng cho vị khách Calne Ti ngủ một đêm, cô ta nói ngày mai cô ta phải đi chuyến bay sớm trở về Saudi Arabia.

“Cô thật sự muốn trang điểm đậm như thế này mà đi ngủ à?” Bộ dạng này của cô làm cho anh thật không quen.

“Ừ, nếu tẩy trang rồi, ngày mai tôi sẽ không tự trang điểm lại được, không thể làm gì khác hơn là như vậy.” Chính cô cũng rất không thoải mái, thật may là tóc giả có thể lấy xuống, nếu không cô có thể sẽ phải trợn tròn mắt đến trời sáng.

“Phải không? Vậy tôi không thể làm gì khác hơn là nhìn một chút.” Vừa nói, anh đột nhiên một lật người đè cô xuống, làm cô hốt hoảng kêu lên.

“A —— anh muốn làm gì?” Thế nào con sói này nói thay đổi liên thay đổi ngay vậy? Không cần chờ đến đêm trăng tròn?

“Chúng ta phải lấy thanh âm để làm cho quan hệ của chúng ta hơn giống thật hơn một chút chứ.” Anh dò tay vào áo ngủ của cô, vuốt ve hông và đùi của cô.

“A. . . . .” Như anh mong đợi, phía dưới cô khó nhịn bị anh trêu chọc rên rỉ lên tiếng, hai tay chống đỡ trước ngực anh, “Không nên như vậy. . . . .”

“Kêu lớn tiếng một chút, tránh cho ngoài cửa Calne Ti công chúa không nghe thấy.” Anh mỉm cười nói nhỏ ở bên tai cô, thuận tiện dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai của cô.

“A. . . . .Anh. . . . .” Tê tê dại dại cảm giác trong phút chốc truyền khắp thân thể cô, làm cô vừa chật vật vừa xấu hổ lại không kim hãm được muốn gần anh thêm chút nữa.

Thân thể dán chặt đối phương, cho dù hai người vẫn còn mặc quần áo, nhưng anh nhìn ánh mắt của cô giống như trở lại kích tình đêm qua, cô một thân tuyết trắng, trước mắt anh hiện ra không chút che giấu nào.

“Xin đừng nhìn tôi như vậy.” Cô không mở mắt, cực sợ giờ phút này anh lại muốn ăn ánh mắt cô.

“Thế nào, như vậy đã không chịu nổi?” Anh thích nhìn dáng vẻ xấu hổ của cô, điều này làm cho anh rất muốn hôn cô, trên thực tế, anh cũng thật sự làm như vậy.

“Uhm. . . . .” Bị đôi môi nóng rực hôn đến phồng, để cho Kathi Nhã nhất thời không cách nào hô hấp, sau đó, đầu lưỡi nóng bỏng kia rơi vào cổ của cô, xương quai xanh ting ting nhạy cảm, đến bầu ngực no đủ.

Cô miệng đắng lưỡi khô, muốn đẩy anh ra lại không bỏ được, muốn kêu anh dừng lại lại nói không nên lời, đêm qua hết thấy, thành thật mà nói, cô cũng muốn làm điều đó một lần nữa.

Cô muốn tình táo cảm nhận nụ hôn và vòng ôm của anh, xem có phải giống như cảm giác tốt đẹp cô đã trải qua khi bị hạ xuân được ở đêm qua hay không, làm người ta quyến luyến khó quên. . . . .

“Đây là cái gì?” Ngừng hôn, Phạm Tích cau mày, nhìn chằm chằm hai miếng đệm trên ngực cô.

Cô thở gấp, thẹn thùng đem chúng bắt lại, “Cái đó. . . . . Vì để cho tôi hoá trang giống thật hơn một chút, cho nên. . . . .”

Miếng lót được lấy ra, bộ ngực trắng tuyết làm người ta nhìn một cái không sót gì, núm hồng nõn rộ đẹp nhất như muốn mời anh thưởng thức.

Anh khẽ nguyên rủa một tiếng, không muốn đè nén khát vọng của cô nữa, há miệng ngậm chúng vào.

“A. . . . .” Thân thể cong lên, cô không tự chủ đưa ra hai tay nắm chặt đầu của anh, để cho anh dán chặt vào bộ ngực của cô hơn.

Đùa giỡn lại một lần nữa thật làm, lần này, không có người nào ép người nào, là anh cam tâm tình nguyện.

Không có viện cớ. . . . .

Để cho cô vì mình sinh một đứa con đi, nếu như người phụ nữ này là mẹ của con anh, loại cảm giác này cũng không làm người ta chán ghét.

Đúng rồi, đứa bé, anh muốn một đứa bé, mặc dù trên hợp đồng không có điều này, nhưng, anh sẽ nghĩ ra biện pháp bù đắp cho cô.

Cà đời nuôi cô cũng không để cô chịu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 17: Chương 7

Mọi thứ vốn tưởng như đã khép lại viên mãn, đêm qua Calne Ti đi ngang qua ở cửa phòng nghe lén đến cái đoạn xuân sắc vô biên kia, hơn nữa sáng sớm nhìn thấy Phạm Tích ôn nhu dắt vợ ăn điểm tâm, đối với cô hơi han ân cần, chăm sóc, ánh mắt Calne Ti toát ra thất vọng sâu sắc, cũng đã chết tâm.

Hết lần này tới lần khác, cô như gà mẹ cùng Phạm Tích đến sân bay tiễn khách, trên đầu ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt trang điểm thật dày của cô, giống như con kiến đang nhảy nhót trên mặt cô, làm cô rất muốn xóa đi, gió cũng lớn, phi trường vụn dậm không bình, một lát lại một trận gió thổi làm tóc dài tung bay, đẹp thì đẹp thật, nhưng cô đang đội tóc giả đó, sợ gió thổi bay mái tóc giả, cô không thể làm gì khác hơn là vừa cười, vừa đem một tay đặt trên tóc, tay tê dại như vút xuống trong lửa mây giấy cũng sẽ không có cảm giác.

Máy bay dừng ở cách đó không xa, hai đội người người Ả Rập mặc áo đen sớm đã chờ ở một bên giống như hắc đạo phiên loại, cung kính đứng ở hai bên, trong đó có gương mặt có chút quen, Kathi tận lực đem ánh mắt định ở trên mặt Calne Ti, cố gắng cười vẫy tay, chỉ cầu Calne Ti mau sớm đi, cô coi như là thành công đánh thắng một cuộc trận chiến.

“Nếu rảnh rồi, hoan nghênh hai người đến Saudi Arabia chơi, tôi nhất định tận tâm có thể khoản đãi hai vị, để cho hai người chơi thỏa thích.” Calne Ti vừa nói, đôi mắt còn lưu luyến nhìn Phạm Tích.

“Cảm tạ thịnh tình của công chúa, tôi cùng Kathi nhất định tìm thời gian thăm công chúa.” Phạm Tích ưu nhã lễ độ trả lời, nhưng không có hôn mu bàn tay cô ta.

Ngày hôm qua đến phòng bếp, anh nhìn thấy Kathi ném vỏ lon cola vỡ vụn, cô nói là không cẩn thận, nhưng giác quan thứ sáu lại nói cho anh biết, hình như cô rất để ý khi anh hôn tay của công chúa.

“Hôn mu bàn tay cũng chỉ là lễ nghi.” Anh thay cô nhặt mảnh vụn trên đất, nói một câu lơ đãng.

“Tôi biết mà.” Cô đáp lời, không biết mình đã nhảy vào hố anh đã bày ra.

Lúc ấy, anh cười nhạt không nói, mơ hồ cảm thấy đắc ý cùng vui vẻ.

“Kathi. . . . .” Calne Ti đột nhiên lẩm bẩm đọc một câu, “tên phu nhân của ngài với tên em gái của tôi chỉ kém một âm đây.”

“Thật vậy sao? Đó là vinh hạnh của cô ấy.”

Calne Ti cười một tiếng, nhìn Kathi Nhã một cái, “Thật ra thì, đáng đáp tôn phu nhân cũng hơi giống em gái tôi, nhưng em s tôi không để tóc dài, hơn nữa tóc con bé màu đen, mẫu thân của nó là người Trung Quốc, đáng đáp nó cũng rất giống người Trung Quốc, một chút cũng không giống phụ vương, là người đẹp nhất trong số các chị em chúng tôi.”

Đầu tiên nhìn thấy vị hôn thê của Phạm Tích cô đã có một loại cảm giác quen thuộc thân thiết, khiến cô nhớ tới cô em gái mất tích hơn nửa năm nay của mình.

Calne Ti nói một câu, mặt Kathi Nhã trắng bệch một phần, biết rõ Calne Ti căn bản không nhận ra cô, nhưng cô vẫn chột dạ không dám nhìn cô ta.

“Kỳ quái, làm sao lại có điều?” Ở sân bay có điều là chuyện cực kỳ nguy hiểm. Calne Ti nheo mắt lại, đang muốn cho người đi thông báo đài quan sát, chiếc điều kia đã hướng bọn họ càng bay càng gần.

Cùng lúc, Phạm Tích đã thấy một đứa bé cầm đầu sợi dây điều kia trong tay, cười hi hi chạy trong sân bay.

“Trời ạ! Là con nhà ai vậy? Mau dẫn nó đi.” Calne Ti dứt lời, mấy tên Arab kia đã chạy về phía đứa bé kia.

Gió rất mạnh, đứa trẻ nhìn thấy có người, cầm sợi dây trên tay thả xuống, điều bị gió thổi thẳng tắp hướng này.

Chuyện bí hiểm cứ như vậy xảy ra, điều bay bay đến đầu bay đến đầu Kathi Nhã, rồi đột nhiên cuốn lấy mái tóc dài của cô.

Kathi Nhã gấp gáp không dứt muốn ngăn, lại càng nhanh càng loạn, Calne Ti thấy thế cũng tới giúp một tay, cô muốn từ chối đã không kịp, Calne Ti vốn là cô gái tiêu tiền như nước, dùng lực xé ra, nói là xé đứt, nhưng tóc giả cùng với mắt kính của cô đồng thời bị kéo rơi.

“A!” Kathi Nhã hoa dung thất sắc sợ hãi kêu lên, cổ trong phút chốc mát mẻ không ít, “Trời ơi. . . . . Đáng chết!”

“Thật xin lỗi. . . . .” Đối với kéo rơi tóc người ta, Calne Ti có mấy giây kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, khuôn mặt đen của cô ta cũng phút chốc biến trắng, “Trời ạ! Cô là. . . . .”

“Tam công chúa!” Ánh mắt mấy tên người hầu trước mặt Kathi Nhã cũng sáng lên khác thường, vừa nhìn thấy tóc ngắn không có đeo mắt kính Dia, lập tức liền nhận ra cô.

“Thật sự là Tam công chúa!”

“Xin chào Tam công chúa!”

Hai hàng người Arab mặc đồ đen chỉnh tề kêu vang, cơ hồ muốn phá hư tai Phạm Tích.

Đúng vậy, tai của anh nhất định là hư rồi, nghe lắm. . . . .

Kathi Nhã cười ha ha với mọi người. Nhìn trừng trừng cũng chỉ có thể bày ra uy nghi của một công chúa phát tay với mọi người một cái, “Này, chào mọi người, đã lâu không gặp, tất cả mọi người có khỏe không?”

Lưng cô nóng quá đi mất, có ánh mắt giống như quả cầu lửa khổng lồ đang hướng về phía cô, bị nhìn chăm chăm đã đau đớn, hướng chi phải đối mặt với nó.

Thôi đi, đừng quay đầu lại, lúc này cũng không cần trông nom mặt mũi gì nữa, tánh mạng mới là quang trọng.

“Kathi!” Phạm Tích đang gọi cô, giọng nói lạnh lùng như từ Bắc Cực truyền tới, có thể rét chết người.

Không nghe thấy, không nghe thấy, cô không nghe thấy anh ta gọi cô. Kathi Nhã vì bảo vệ tánh mạng giả bộ không nghe.

“Người đâu, đem Tam công chúa về cho ta!” Calne Ti hạ lệnh.

“Chị. . . . .”

“Có lời gì thì đến chỗ phụ vương mà nói! Tôi không muốn nghe.” Bực tức đến mất lí trí, Calne Ti chuyển sang Phạm Tích, “Còn anh ta, bắt anh ta cho tôi trở về Arab, tôi muốn để cho phụ vương tự mình hỏi anh ta xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

“Chị, tất cả chuyện này không liên quan gì đến Phạm tiên sinh. . . . .”

“Câm mồm! Tôi nói, có lời gì thì chính cooddi nói với phụ vương đi!” Đem cô ta trở thành kẻ ngốc mà đùa bỡn, còn đoạt ý trung nhân của cô ta, cô ta với cô em này thế mà lại ra thế này.

Calne Ti ra lệnh, những người kia không dám không nghe theo, Kathi Nhã biết chạy không khỏi, ngoan ngoãn theo chân bọn họ lên máy bay.

Lưu lại đoàn người đang muốn tiến lên bắt Phạm Tích.

Mấy người Ả Rập này cũng coi như là cao thủ, bất quá phải hợp lại, bọn họ chỉ sợ cũng không chiếm được tiện nghi, huống chi đây là sân bay, đánh không được mấy trận, nhân viên an toàn sẽ xuất hiện, đến lúc đó sợ rằng muốn lên máy bay tất cả người Ả Rập cũng sẽ bị giam giữ, sau đó mọi chuyện sẽ ra ánh sáng.

Giám giữ công chúa nước họ chính là đại sự đấy! Một khi lên truyền thông, quan hệ giữa Mi và Arab càng thêm ác liệt, hiểu lầm cũng sẽ sâu hơn, bọn họ phải nỗ lực giữ mối quan hệ này.

Thôi! Phải cùng bọn họ đi thôi, dù sao chuyện anh và Kathi cũng còn chưa giải quyết rõ ràng.

Công chúa, a, đáng chết Tam công chúa. . . . .

Nếu như Kathi thật sự là Tam công chúa của Arab, kia không phải ứng nghiệm lời tiên đoán của Mạc Nhi ở mộng ảo bảo cổ sao?

Đáng chết! Trên đường tìm một đứa ăn mày thế mà lại là công chúa? Anh nên nói như thế nào đây? Cam bái hạ phong sao?

Cái mộng ảo cổ bảo đó. . . . . Có quỷ rồi! Một ngày nào đó, anh phải đi tra ra manh mối.

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xỉm* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18: Chương 7 (tiếp)

Nhà Trắng, Mi

Sau hai mươi bốn giờ khi Phạm Tích bị Calne Ti buộc mời đến Arab làm, Tổng Thống Mi liền nhận được mật báo, ông ta nhanh chóng triệu tập hội nghị tư nhân khẩn cấp, tham dự hội nghị nhân viên bao gồm người đứng đầu ngành hàng không Phạm Trác Lâm, Jon Tư người Mi gốc Hoa con của tổng giám đốc ngân hàng lớn nhất, Arthur An con của châu trưởng Washington, Vu Hoài Lý tổng giám đốc vận tải đường thủy lớn nhất Mi, cùng với Tổng Thống và trợ lý đặc biệt của ngài.

“Tôi nghĩ trước hết tôi phải hiểu rõ cuối cùng là chuyện gì xảy ra.” Tổng Thống mở miệng hỏi đầu tiên.

Hội nghị khẩn cấp này được mở trong lúc cấp bách, ông không có quá nhiều thời gian, lại hết sức coi trọng chuyện này, không thể không dẫn đầu xử lý.

“Chuyện là thế này, sáng sớm hôm nay, quốc vương Saudi Arabia tự mình gọi điện thoại cho tôi, nói cho tôi biết Phạm Tích bị con gái của ông ta Calne Ti mời đến Saudi làm khách, trong thời gian ngắn sẽ không trở về, còn nữa, ông ta nói tôi, Phạm Tích với Tam công chúa Kathi Nhã lên lút kết hôn làm ông ta rất không hài lòng.” Phạm Trác Lâm cau mày, nhất ngữ nhất thập đem nội dung cuộc điện thoại buổi sáng báo cáo nhanh cho Tổng Thống biết.

“Phạm Tích với Tam công chúa Kathi Nhã?” Tổng Thống ngạc nhiên, “Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Đúng vậy nha, bác Phạm, Phạm Tích làm sao có thể cưới Tam công chúa Saudi? Anh ta cưới rõ ràng chính là một đứa ăn xin bên vệ đường ở Bồ Lạp Cách. . . . .”

Vu Hoài Lý nhanh tai nhanh tay, vội ngăn miệng Jon Tư lại, “Không có gì, bác Phạm, bác nói tiếp đi ạ.”

Phạm Trác Lâm cổ quái nhìn cử chỉ dị thường của bọn họ, “Các cậu có chuyện gì giấu tôi sao?”

“Không có, bác Phạm, bác cứ tiếp tục đi, Tổng Thống còn không có nhiều thời gian.” Arthur An ôn hòa nhắc nhở.

Phạm Trác Lâm gật đầu, chuyển sang Tổng Thống nói: “Là như vậy đó, ngài Tổng Thống, tuần trước Phạm Tích chưa được sự đồng ý của tôi đã kết hôn ở Bồ Lạp Cách mộng ảo cổ bảo, mấy tiểu tử này còn là nhân chứng đây, không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ, lại cưới một công chúa đã trốn đi nửa năm con gái của Mạch Nạp Mã Kathi Nhã, Mạch Nạp Mã thậm chí còn cho rằng Phạm Tích dụ dỗ Tam công chúa, ông ta muốn nhất định phải cho ông ta một lời giải thích hợp lý, nếu không, Saudi sẽ vu khống chính phủ Mi mượn cơ hội giam lỏng Tam công chúa của Saudi. . . . .”

“Buồn cười! Mạch Nạp Mã này thật là quá đáng, căn bản đây là chuyện giả dối.” Tổng Thống tức giận đập bàn.

Những người đang ngồi tựa hồ không có ai bị hành động vỗ bàn này làm cho giật mình, nhất là Jon Tư, sự chú ý của anh ta luôn luôn đặt ở câu nói trước đó.

“Cái gì? Cái con nhỏ ăn xin đó lại là công chúa Saudi sao?” Miệng của anh mở thật to, tự mình lầm bầm, “Trời ạ! Thật là muốn tránh cũng không tránh được, Tích thật đáng thương.”

Phạm Tích còn có tâm tư nhỏ cẩn thận ký hiệp ước, thậm chí đã yêu cầu đối phương kí vào đơn ly hôn rồi, vì chính là phòng ngừa khả năng bị dây dưa không rõ, bây giờ thì tốt rồi.

Đối phương cũng là công chúa! Hơn nữa mọi người đều biết bọn họ kết hôn, coi như cậu ta có hợp đồng trong tay thì sao? Cưới công chúa người ta, muốn ly hôn nhưng cũng là một sự kiện quốc tế, chắc chắn sẽ làm cho mọi người đều biết, náo loạn là không thể, hơn nữa trước mắt là quan hệ giữa Mi và Arab. . . . .

Ai ai ai, cái người vợ ăn xin, không, là vợ công chúa, có thể muốn bỏ cũng bỏ không được rồi, cái này kêu là gì ta?

“Nhân duyên trời định.” Vu Hoài Lý cười một tiếng, kinh ngạc cũng có, nhưng cũng không phải là ngoài ý muốn.

Cái cô Kathi đó bỏ đi bộ quần áo ăn xin kia, điệu cười, dáng đi, cùng với cánh nói chuyện như vậy, hiển nhiên là một cô gái được nuôi dạy tốt, cái này, anh đã sớm phát hiện.

“Oa, Vu ca ca, anh là con giun trong bụng em à? Em đang suy nghĩ gì anh cũng biết?” Jon Tư khoa trương kêu to, tay chân múa may.

“Tôi không phải là con giun trong bụng cậu, mà là những gì trong đầu cậu muốn nói, tất cả đều đồng bộ từ miệng của cậu nói ra, tôi tự nhiên biết được thôi.”

“Cái gì? !” Jon Tư lại một lần nữa thét lên, liên tục không ngừng che miệng lại.

“Ăn xin? Công chúa của một nước thế nhưng lại chạy ra nước ngoài làm một đứa ăn xin? Hừ, bản thân quần áo con gái không được, còn đồ lỗi cho chính phủ Mi.” A mẩu đặt cũng hết sức không vui.

“Nói đúng.” Phạm Trác Lâm thầm mắng một tiếng đáng chết, đôi mắt lượn qua người Jon Tư một vòng, mới nói: “Nhưng giao tình của tôi cùng với các ngài mọi người đều biết, Phạm Tích tiểu tử này cũng thật sự cưới con gái người ta, tuy nói Mạch Nạp Mã nếu thật muốn đem hết sai lầm đổ lên đầu



chúng ta, chúng ta đương nhiên là không thể bỏ mặc.”

Phạm Trác Lâm thở dài, lấy chiếc khăn tay lau mồ hôi trên đầu, tiếp tục nói: “Vấn đề là, kể từ sự kiện 11-9, truyền thông Mỹ tại các nước Ả Rập không thân thiện, thường mượn cơ hội phát biểu Arab chính là đồng lõa phần tử kinh khủng phía sau màn lớn, Arab đối với cáo buộc như vậy vô cùng không vui, rồi sau đó ngăn hàng loạt sản phẩm tiêu thụ Mỹ, yêu cầu Mỹ rút lui ra khỏi địa phương đóng quân, không chỉ ở chính trị, tại vị trí chiến lược, ngay cả ở kinh tế, chúng ta cùng Arab đã gây nhiều hiểu lầm cũng tạo cho Mỹ nhiều khó khăn, vì vậy, chuyện này tuy nhỏ, nhưng có thể lấy được lớn, phải thật trọng.”

Tổng Thống gật đầu, “Trác Lâm nói đúng, chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn.”

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Ắn Xin* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 19: Chương 7 (tiếp)

Saudi Arabia

Đây là một vũ hội hoàng gia thật khác thường, giống như một lễ chúc mừng náo nhiệt, cả nước vui mừng không dứt, mỗi người lúc nào cũng bận rộn bây giờ vui vẻ, trên mặt ai ai cũng mang theo nụ cười hạnh phúc.

“Tam công chúa xinh đẹp trở lại.”

“Cô ấy còn mang theo vị hôn phu người Mỹ về, nghe nói đó là đại công tử của hãng hàng không lớn vốn có thể cưới Đại công chúa!”

“Hả, trời ạ, chuyện gì xảy ra?”

“Đúng vậy a, thật quá lãng mạn.”

“Nghe nói Đại công chúa giận đến ba ngày không ra cửa phòng đấy!”

“Điều này cũng không có biện pháp, Tam công chúa là so Đại công chúa xinh đẹp hơn nhiều, nếu là tôi tôi cũng sẽ chọn Tam công chúa a!”

Chuyện tình của Tam công chúa không ngừng bị người dân Arab truyền tai nhau, mọi người ai cũng tò mò đối với chuyện công chúa lưu lạc ra nước ngoài hơn nửa năm này đã phát sinh chuyện gì, vậy mà, hết thầy cũng không nghĩ cô ấy lại đoạt ý trung nhân của Đại công chúa làm mọi người cảm thấy hứng thú, mọi người ngơ ngác một câu ta một câu, dư luận thật là kinh khủng.

Những lời này, dĩ nhiên cũng truyền tới tai Phạm Tích đang làm khách ở Saudi.

Đến Saudi đã mấy ngày rồi, sống ở đây một ngày như cả một năm, nhưng vẫn không thấy Kathi, không, nên nói là Kathi Nhã, khiến anh rất buồn bực.

Anh muốn hỏi cô tại sao lại muốn lừa gạt anh, anh thật muốn trói cô lại đánh ba mươi roi, trừng phạt cô tội mấy ngày nay lừa dối anh, anh càng muốn bóp cái cổ mảnh khảnh của cô, làm cô cầu xin anh thả ra, khóc lóc thừa nhận lỗi của mình, làm thế có lẽ làm tan đi lửa giận trong người anh một chút.

Đúng vậy, anh rất tức giận, tức đến nỗi quên mất dáng vẻ ưu nhã của mình, có thể không cần ở nơi này có mặt người ngoài ra về thân sĩ, có thể không cần vào lúc này còn bung rượu, đối với những thứ kia không được đối với anh mang ánh mắt ngưỡng mộ của nữ sĩ.

Trời mới biết anh rõ ràng cũng rất tức giận, ngược lại dáng vẻ rất mê người ưu nhã đến vậy. Làm cho người ta không cảm thấy được nguy hiểm. Là mang mặt nạ quá lâu, hay là tức đến tê dại?

“Tam công chúa tới!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Ắn Xin* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 20: Chương 7 (tiếp)



nguồn bị nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21: Chương 8

Nếu như anh ta cho là Kathi Nhã cô là một người phụ nữ mặc cho số phận, thì anh ta đã mủi lòng sai rồi!

Biết được Phạm Tích quyết định cưới cô làm vợ, để trừng phạt cô đã lừa dối anh ta, Kathi Nhã cũng không kèm chế được nội tâm khủng hoảng, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô kiên trì, xách theo làn váy, trước khi tiệc còn chưa bắt đầu đến tìm phụ vương —— Mạch Nạp Mã.

Kathi Nhã khiêm nhường lễ độ ngồi vào một chiếc ghế da Lạc Đà lớn khác, hai tay thùy mị bắt chéo đặt ở trên đùi, trong lòng mặc dù gập, nhưng như cũ ra vẻ khuê tú mà phụ vương thích, không vọng động, không nóng nảy, không bị cảm xúc cá nhân chi phối, luôn luôn phải lý trí.

“Phụ vương.”

Vừa nhìn thấy phụ vương rốt cục có thời gian ngồi xuống cùng cô nói chuyện, Kathi Nhã rất tranh thủ thời gian định đem chân tướng sự việc giải thích hết, chỉ tiếc, ông cũng không muốn nghe cô nói, ngồi xuống, ông liền mỉm cười mở miệng trước.

“Kathi Nhã, theo ta đã quan sát Phạm Tích ba ngày, ta phải thừa nhận cậu ta thật sự là một người đàn ông rất tuyệt, luôn luôn ưu nhã hơn nữa phong độ nhẹ nhàng, mặc dù ta vô cùng bất mãn với cậu ta vì chưa có sự đồng ý của ta đã cưới con, nhưng nhìn trước đó cậu ta cũng không biết rõ sự tình, ta sẽ tha thứ hẳn, cũng vì các con mà lần nữa cử hành một hôn lễ long trọng, ta sẽ mời lãnh tụ các quốc gia trên thế giới, cùng đại biểu khắp nơi tới tham gia, nhất là Mi.”

“Phụ vương, con e rằng con không thể tiếp nhận.”

Mạch Nạp Mã nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn cô, “Hả, tại sao?”

“Bởi vì hôn lễ của con và Phạm Tích từ đầu tới cuối đều là một vở kịch, anh ta cưới con là vì muốn tránh né.....” Nói đến đây, Kathi Nhã hơi khó xử.

Mạch Nạp Mã mỉm cười thay cô nói tiếp, “Calne Tỉ?”

“Đúng vậy, anh ta không muốn hôn nhân của anh ta thành lập trên lợi ích quốc tế, càng không muốn kết hôn, hơn nữa không muốn cưới một công chúa, vì anh ta quen mình cao cao tại thượng, không cách nào chịu được phải cưới một cô vợ mà mọi chuyện đều nhân nhượng cô ta, cho nên anh ta mới muốn con hợp tác với anh ta, ban đầu con không biết thân phận của anh ta, cũng không biết anh ta và đại tỷ có hôn ước miệng, mà con lại cần một khoản tiền để con tiếp tục cuộc hành trình, cho nên.....”

“Cho nên mới gả cho cậu ta?”

“Không sai, chính là như vậy. Chúng con đã nói chuyện này xong rồi chờ chuyện này qua đi, anh ta sẽ hủy hợp đồng, chúng con đều sẽ được tự do, cho nên, phụ vương, con không thể gả cho anh ta, con không yêu anh ta, anh ta cũng không yêu con, nếu như anh ta bị buộc phải cưới con, anh ta có thể hành hạ con cả đời, phụ vương, cha sẽ không hi vọng con gái của mình cả đời bất hạnh phúc chứ?”

Mạch Nạp Mã trầm ngâm một hồi, nhìn cô, “Con thật sự không yêu Phạm Tích?”

Kathi Nhã không chút nghĩ ngợi liền nói: “Đúng vậy.”

Nhưng cô không phủ nhận cô yêu thân thể anh ta, còn có, sự ôn nhu quan tâm của anh ta, ánh mắt nóng của anh khi hôn mỗi một tấc da thịt trên người cô.

Bất quá, những thứ kia đều là dục vọng gây ra thôi, không phải là yêu, đổi lại nếu một người khác cũng ôn nhu ôm cô, cô cũng sẽ có cảm giác quyến luyến như vậy thôi.

“Cậu ta cũng không yêu con?”

“Đĩ nhiên.” Đây là vấn đề căn bản không cần phải nói đến.

“Nhưng cả thế giới cũng biết cậu ta đã cưới con, Kathi Nhã.”

“Không, người anh ta cưới là Kathi, không phải là Kathi Nhã, trên căn bản, hôn lễ của con và anh ta không tính là hợp pháp, bởi vì con là Kathi Nhã, không phải là Kathi.”

“Bất kể là Kathi hoặc là Kathi Nhã, cậu ta cưới chính là con, không phải sao? Hơn nữa đây là chuyện mọi người đều biết, chẳng qua cậu ta không biết thân phận Arab công chúa của con, còn lại tất cả đều không thay đổi.”

“Phụ vương.....”

“Thân là Tam công chúa Saudi Arabia, ta không thể dễ dàng tha thứ việc con ly hôn.”

“Nhưng phụ vương, hạnh phúc của con gái chẳng lẽ một chút cũng không quan trọng?” Cô thật muốn thét chói tai, cô nghĩ phụ vương thương yêu cô sẽ vì hạnh phúc của cô, cuối cùng vẫn sẽ đứng về phía cô, chẳng lẽ cô sai lầm rồi?

“Hạnh phúc của con dĩ nhiên quan trọng, cho nên, ta mới tốn nhiều thời gian để quan sát Phạm Tích, mà ta kết luận rằng, cậu ta là một người đàn ông tốt, có trí tuệ, có phong độ, có năng lực, cũng có khí phách, là một người đàn ông tốt, con có thể gả cho cậu ta, ta rất yên tâm, ta cũng vậy tin tưởng cậu ta sẽ mang lại cho con hạnh phúc, cho nên cho dù Calne Ti có mất hứng, ta vẫn quyết định cho các con cử hành hôn lễ long trọng.”

“Coi như anh ta thật sự là người đàn ông tốt, nhưng anh ta không yêu con! Phụ vương.”

“Nhưng, cậu ta nói với ta hoàn toàn không phải như vậy, Kathi Nhã.”

“Cái gì? Anh ta nói cái gì?!” Phụ vương vậy mà đã sớm nói chuyện với anh ta, tại sao không ai nói cho cô biết vậy?

“Cậu ta nói cậu ta đối với con là vừa thấy đã yêu, chẳng qua là e ngại vì thân phận địa vị của mình, vẫn không muốn thừa nhận.....”

“Anh ta nói hưu nói vượn!”

“cậu ta nói là thật yêu con, cậu ta sẽ cả đời thương con, yêu con, chiều cố con, trừ phi con phản bội cậu ta, nếu không cậu ta sẽ quý trọng con đến già.”

“Phụ vương, đây chẳng qua là anh ta thuận miệng nói một chút lời ngon tiếng ngọt, người này vốn cũng không phải là người như phụ vương đã thấy đâu, anh ta quyết định muốn con tiếp tục làm vợ anh ta, là bởi vì anh ta không thể nhẫn nhịn bị con lừa gạt, đùa bỡn, phụ vương cứ mặc anh ta đi, tất cả chẳng qua là vì lòng tự ái của anh ta.....”

“Kathi Nhã, ta biết con nói như vậy tất cả đều là vì Calne Ti.”

“Cái gì?” Kathi Nhã lẳng lặng nhìn phụ vương. Việc này thì có liên quan gì đến Calne Ti?

“Phạm Tích cũng nói với ta, cậu ta nói con vẫn rất để ý mình trong tình huống không biết chuyện đoạt người yêu của chị, lo lắng hơn là cả đời con bé cũng sẽ không tha thứ cho con, cho nên con rõ ràng yêu cậu ta, lại cố gắng vạch rõ giới tuyến, cậu ta bây giờ không muốn như thế, cho nên trước đó đã cùng ta giải thích rồi, ta tin tưởng cậu ta là thành ý, thật lòng, con cũng phải nắm chắc hạnh phúc của mình, biết không?”

“Không, phụ vương, anh ta là lừa người.....” Cô cảm thấy thật vô lực!

“Được rồi, được rồi chuẩn bị làm cô dâu đi, còn lại mọi chuyện để phụ vương lo, yên tâm đi, hửm?” Mạch Nạp Mã thương yêu tiến lên, vỗ vỗ tay của cô, “Kathi Nhã, con là đứa con gái phụ vương trân ái nhất, chỉ cần con hạnh phúc, ta nhất định cho con, đừng nghĩ Calne Ti, phụ vương sẽ thay con tìm một hôn sự tốt, để cho chị con với con đều hạnh phúc, con không cần cảm thấy áy náy, hiểu không?”

“Phụ vương.....” Hiện tại, bất kể cô nói gì cũng vô dụng?!

Cái tên Phạm Tích giao hoạt gian trá đó trước đó đã dùng miệng lưỡi tác không và sự đáng thương của mình để tẩy não phụ vương, hôm nay cô có đem miệng nói toạc rồi, phụ vương cũng sẽ không tin cô.

“Thế nào, cảm động quá à? Cô có phải rất muốn trốn khỏi nhà ra ngoài chơi nửa năm hay không, phụ vương cũng không thương yêu cô nữa?”

“Đúng vậy a.” Thật là im lặng hỏi ông trời, cô thật là muốn khóc quá.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22: Chương 8 (tiếp)

Trước dạ tiệc, ba vị công chúa Saudi Calne Ti, Tạt Anna, Kathi Nhã ngồi một chỗ cùng Mạch Nạp Mã và ba vị Vương Phi ngồi chung một chỗ, ánh mắt mỗi người đều rơi vào một ngoại nhân duy nhất —— Phạm Tích.

Tạt Anna là lần đầu tiên nhìn thấy Phạm Tích, thoáng chốc ánh mắt sáng lên, trái tim thầm động. Calne Ti thì đối với Phạm Tích tràn đầy lưu luyến si mê, ánh mắt u oán thỉnh thoảng hướng tới em gái bên cạnh anh ta, về phần ba vị Vương Phi, tất cả đều biết rõ đạo lý chỉ mỉm cười, bày ra phong thái Vương

Phi, không người nào muốn ở trước mặt Mạch Nạp Mã quốc vương, bày ra nửa điểm sai sót nhỏ.

Phạm Tích biểu hiện dĩ nhiên là càng tốt hơn, nhiều ánh mắt như vậy nhìn anh, anh cũng không sợ không loạn, giống như một siêu sao có thói quen trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt, anh thảnh thơi mỉm cười lễ độ, vuốt cằm, chỉ kém chưa phát tay chào hỏi mọi người, ưu nhã mê người đến cả ba vị Vương Phi đã gần năm mươi như trở lại tuổi hai mươi mặt đỏ ửng nhanh.

Trừ Kathi Nhã và Mạch Nạp Mã, biểu hiện của mọi người cũng khác thường cực kỳ, giờ phút này Kathi Nhã vẫn cảm thấy xem thường hành động của anh, huống chi, bộ dáng trong ngoài không đồng nhất này cô nàng đã xem qua không dưới mấy chục lần rồi, đã sớm miễn dịch, mà Mạch Nạp Mã người bình thường còn lại là vì ông là người đàn ông.

“Tôi đây, kính con gái của ta phò mã.”

“Tạ quốc vương.” Phạm Tích mỉm cười đón lấy ly.

Mạch Nạp Mã càng nhìn càng hài lòng, có qua có lại uống vài ly rượu.

“Chúng ta coi như là người một nhà, con gái ta được cung chiêu lại ngây thơ tùy hứng, cậu cần phải khoan dung nhiều hơn chút, không nên so đo với nó.”

“Dạ, quốc vương, điểm này tôi nhất định làm được.” Phạm Tích khẽ mỉm cười, dưới gầm bàn lúc này cũng đang thỉnh thoảng bị người ta hung hăng đá cho một cước.

Đau chết mất! Phạm Tích sắc mặt có chút trắng bệch, lại như cũ mỉm cười.

Ánh mắt của anh quét về phía mọi người, có ngưỡng mộ, có lưu luyến si mê u oán, có động tâm, cuối cùng cũng có người mang theo ánh mắt khiêu khích . . . . .

Kathi Nhã nhìn thẳng vào mắt anh, cười ngọt ngào, đưa bánh pút-đing vào miệng từ từ nhai lại nhai, càng cảm thấy gò má lưu hương.

Mạch Nạp Mã thật cao hứng, không có chú ý tới bên cạnh hai người này sóng ngầm mãnh liệt, tiếp tục vui vẻ nói, “Tốt, tốt lắm, tốt lắm, ta tin tưởng cậu nhất định sẽ rất yêu Kathi của chúng ta, coi như ta nói nhiều rồi, cậu biết, lòng cha mẹ thiên hạ, làm một quốc vương như ta cũng như vậy thôi.”

“Đây là dĩ nhiên, quốc vương, Phạm Tích đối với Tam công chúa đích thực là chân tình có nhật nguyệt chứng giám, tất nhiên sau này sẽ yêu thương Tam công chúa, xin quốc vương yên lòng.”

Đau đến cau mày, lời ngon tiếng ngọt còn có thể nói thuận miệng như thế, này Phạm Tích thật đúng là không đơn giản a!

Kathi Nhã nghĩ tới lại tức, chân mang giày cao gót lại một lần nữa đá vào bắp chân của anh ——

“A!” Phạm Tích bị đau khẽ kêu lên.

“Làm sao thế?” Lúc này, cả bàn mọi người nhìn về phía anh.

“Không có gì. . . . .” Anh khẽ cười, đau đến mồ hôi lạnh cũng từ trán toát ra.

“Thật không có gì sao? Anh xem anh đi, toát cả mồ hôi lạnh.” Kathi Nhã đột nhiên trở nên hết sức quan tâm anh, ánh mắt xinh đẹp nháy mắt lại nháy mắt, “Anh không phải là có bệnh cũ gì đó mà tôi không biết chứ? Tôi không muốn trẻ như vậy đã phải sớm thủ tiết, có vấn đề gì phải nói rõ ràng đó.”

“Kathi Nhã!” Nghe vậy, Mạch Nạp Mã nhỏ giọng khiển trách.

Kathi Nhã tỉnh ngịch le lưỡi, “Con chỉ là nói đùa thôi, phụ vương.”

“Tam công chúa xin yên tâm, thân thể tôi rất khỏe mạnh, cảm ơn Tam công chúa quan tâm” Phạm Tích giận đến cắn răng, nụ cười trên mặt lại như cũ có thể sánh ngang Thiên vương siêu sao, sức quyến rũ vô cùng.

“Ồ, vậy a?” Kathi Nhã cười đến ngọt, chân lại không chịu yên lần nữa nhấm ngay chân của anh, đá một cước.

A....a...a! Đó là cú đá như sắt.

Chân của cô bị một cái tay thật chắc chế trụ, cho dù cô có cố gắng thế nào cũng không rút ra được, đáng chết! Anh ta thật là giáo hoạt.

Buông chân tôi ra! Cô dùng ánh mắt cảnh cáo anh.

Phạm Tích làm như không thấy, cúi đầu ưu nhã dùng một tay tiếp tục dùng bữa.

Thật muốn cầm búa gỗ đầu anh ta, anh ta sao có thể ở trước mặt mọi người giả bộ đối với cô vô cùng tốt, nhưng lại lém lút coi thường cô như thế này!

Cô tức giận thừa lần nữa rút chân của mình về, không nghĩ tới một giây sau, anh ta tháo giày của cô ra, bàn tay dưới bàn vuốt ve chân cô.

Thật thoải mái. . . . .

Cô cơ hồ phát ra tiếng thở dài rên rĩ, cả người bất an giãy dụa, trong lúc bất chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, chịu đựng một luồng sóng dục vọng quấy rầy điên cuồng làm cô sắp khóc thút thít hồng mắt.

Anh ta là cô ý, cố ý hành hạ cô, ở trước mặt mọi người muốn bêu xấu cô, anh ta lợi dụng thủ đoạn hèn hạ này khiến cô khó chịu không thôi. . . . .

Đáng chết! Cái tên tiểu nhân đáng khinh này.

“Kathi Nhã, mặt của em sao lại đỏ thế? Chỗ nào không thoải mái sao?” Người khôi xướng đang thâm tình nhìn cô.

Cô nhìn chăm chăm anh, muốn đem anh bầm thây vạn đoạn.

Giờ phút này, bàn tay dưới mặt bàn đã sờ lên bên trong đùi cô. . . . .

“A!” Cô kêu lên một tiếng, cả người từ trên ghế nhảy lên.

Phạm Tích động tác mau lẹ, cũng đứng lên theo cô, “Sao vậy? Dưới bàn có bọ, hay chuột sao? Tôi giúp em xem thử.”

“Bọ? !”

“Chuột? !”

Hai công chúa và ba Vương Phi quát to một tiếng, từ trên ghế nhảy dựng lên, liên tục không ngừng lời kéo váy vẩy ra, chỉ sợ những thứ kia quý đồ dính vào người.

“Trời ạ! Sẽ không thật có bọ, chuột chứ? Nơi này là hoàng cung đó!”

“Bữa ăn hôm nay phong phú, khó tránh khỏi dẫn đến côn trùng.”

“Nói rất đúng! Phạm Tích, cậu phải nhìn kĩ, đừng để chúng chạy!”

“Tôi biết rồi, thưa quý bà.” Phạm Tích dịu dàng cười, ánh mắt đặc ý quét nhìn Kathi Nhã.

Muốn đùa với anh à, kiếp sau đi!

Tức a, tức đến đỏ mắt, những người này là không có đầu óc sao? Phạm Tích tùy tiện nói một câu đã đem các người đùa bỡn xoay quanh, căn bản không có người nào biết anh ta trong bóng tối khi dễ cô thế nào. Kathi Nhã cảm thấy vừa úy khuất vừa xấu hổ, không quản mình chỉ còn một chân đi giày, xoay người chân thấp chân cao chạy đi.

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Án Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 23: Chương 8 (tiếp)

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

Cô ghét anh ta! Ghét chết anh ta!

Anh ta tại sao có thể ngoài mặt làm một mặt, sau lưng liền một bộ mặt khác? Cái tên tiểu nhân âm hiểm này, nhưng tại sao cô phải gả cho anh ta.

Không, cô không muốn gả! Anh ta chỉ vì muốn trêu đùa cô, trừng phạt cô, mới thay đổi suy nghĩ không cưới công chúa quyết định cưới cô, thật gả cho anh ta, anh ta nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp hành hạ cô, làm nhục cô, giống như việc vừa rồi anh ta làm với cô ở bàn ăn.

Ngồi ở thềm đá dài, cô có thể nghe được tiếng nhạc bên trong hoàng cung không ngừng truyền tới, dạ vũ bắt đầu, cũng không có vì cô vắng mặt mà thay đổi, một khúc nhạc cung đình Arab vang vọng trong cả cung đình, cô có thể tưởng tượng mọi người đang khiêu vũ, gương mặt mỗi người đều cười.

Chân của cô thật là ngứa ngáy, mũi chân cũng không nhịn được muốn nhảy múa, nghĩ tới, cô đã đứng dậy, quên đi chiếc giày bị rơi, kéo làn váy dài, kiễng mũi chân khiêu vũ.

Sang trái, sang phải, khép hờ hai mắt, khiến làn gió nhẹ nhàng lướt qua gương mặt, cảm giác này giống như thân thể bay lên bầu trời, trôi lơ lửng những đám mây trắng mây xanh tuyệt vời.

Thật đẹp a, đây là hình ảnh đẹp nhất anh thấy, mở ra linh hồn cho điệu nhảy, cô giở tay nhấc chân, một cái nhún mồm một nụ cười, còn có khi cô than nhẹ, thỏa mãn, dịu dàng toát ra, uốn éo, cũng làm cho cảm của anh có mỗi lần là một thể nghiệm khác nhau, giống như trêu đùa. . . . .

Phạm Tích lẳng lặng đứng thêm đá phía trước, trước mắt là bức tranh tuyệt mỹ, anh có một ước muốn, muốn tiến lên ôm Kathi Nhã, cùng cô khiêu vũ, nhưng anh cũng không có làm như vậy, bởi vì giờ phút này cô vui vẻ anh không nỡ phá hư, không thể để thân thể thể tục của mình phá hủy.

Đối với anh mà nói, cô là một cô gái hết sức đặc biệt, một phút trước còn chọc giận sắp khóc lên, một giây kế tiếp, cô đã có thể dương dương tự đắc khiêu vũ một mình trong gió, hơn nữa, cô cười đến tốt như vậy, điềm tĩnh như vậy, tựa như trên đời này không có người hoặc chuyện nào có thể làm cô phiền não, vênh vênh lạc quan, gan dạ, đầy sức sống.

Anh thích nhìn thấy cô cười, nhưng anh cũng phải thừa nhận, anh thích hơn nhìn cô bị dục vọng trêu chọc không thể khống chế bản thân, cái loại cảm giác làm người ta thấy yêu tiếc, trúc trắc xấu hổ, tình khiết nhưng nhiệt tình đáp lại liên tiếp quá trình, có thể kích thích dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông, đem hai người hòa lại làm một đẩy tới đỉnh cao. . . . .

Anh chưa bao giờ phủ nhận muốn cô, chỉ cần nghĩ tới, phần dưới bụng đã một hồi đau đón cùng co rút nhanh.

Anh cũng không muốn phủ nhận muốn hoàn toàn đoạt lấy cô, muốn anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cả đời người đàn ông của cô là anh, đời đời kiếp kiếp cũng là anh.

Về đẹp của cô chỉ có thể một mình anh thưởng thức, cho nên, anh chỉ có thể cưới cô, đem cô giữ ở bên người.

Có phải là yêu hay không đây? Anh đối với việc này thật ra thì rất mơ hồ, anh đã qua lại với rất nhiều người phụ nữ, nhưng họ chỉ là người qua đường, anh cũng không đặc biệt quyến luyến người nào, cũng không có ý nghĩ muốn đem người nào giữ ở bên người, cho nên, dùng cái này suy luận, Kathi Nhã đối với anh hoàn toàn khác.

Nhưng, có yêu hay không đây?

Suy nghĩ nhiều, anh cảm thấy hơi nhức đầu.

Nhắm mắt lại đưa tay vuốt vuốt huyết Thái Dương, lúc Phạm Tích mở mắt ra lần nữa đã nhìn thấy Kathi tao nhã đứng trước mặt anh, kỳ quái nhìn anh.

“Anh đứng ở chỗ này nhìn lên tôi bao lâu rồi hả?” Bị nhìn khi khiêu vũ thật ra thì cũng không có gì, nhưng là đối tượng nếu như là anh ta, cô sẽ cảm thấy mình giống như không mặc quần áo trước mặt anh ta khiêu vũ, thật khó chịu.

“Không lâu.” Ánh mắt của anh mỉm cười nhìn cô, có lẽ là tối nay phong thái ôn nhu, làm anh nói chuyện cũng đi theo ôn nhu.

“Anh rốt cục muốn chơi tới khi nào?”

“Chơi đến khi tôi không muốn chơi nữa thì thôi.”

“Anh biết rõ thân phận hai chúng ta bất đồng, bứt dây động rừng. . . . .”

“Cho nên cô càng phải giả cho tôi, thiên hạ liền thái bình.”

“Anh cũng không phải là vì thiên hạ thái bình mà cưới tôi, không phải sao? Hơn nữa, muốn thiên hạ thái bình có thể có rất nhiều phương thức.”

“Không sai, nhưng là chúng ta đã nổi lên một cái đầu, nếu trò chơi đã bắt đầu, mà tôi cũng không muốn kết thúc, vậy cũng chỉ có thể tiếp tục.” Anh thâm tình chân thành đi về phía cô, duỗi tay ra, ôn nhu ôm cô vào ngực, “Tin tưởng tôi, tất cả đều sẽ rất tốt thôi.”

“Tôi rất khó tin tưởng. . . . .” Cô tự mình lẩm bẩm, hai tay chống đỡ trước lồng ngực anh, ra sức kháng cự lần nữa bị ánh mắt ôn nhu của anh ta mê hoặc.

Nhưng, rất khó. . . . .

Không còn kịp suy nghĩ nữa, đôi môi mềm mại của cô đã bị bao phủ, kháng nghị không có hiệu quả cũng thể phát ra không thanh âm nào.

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 24: Chương 8 (tiếp)

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

“Xem ra cậu ta là cam tâm tình nguyện rồi.” Vu Hoài Lý quay lại khách sạn, lưu loát cởi cái áo đen xuống, đi tới tủ lạnh nhỏ, mở ra, cầm một bình rượu rót ra uống, trong nháy mắt, chất lỏng nóng cay xò xuyên qua đến tứ chi, thoát khỏi không khí ban đêm lạnh như băng lạnh lẽo ở Arab.

Anh ở ngoài cung đình Saudi đợi quá lâu, lâu đến nhiệt độ cơ thể anh đã không thể tự động điều chỉnh trở về bình thường, thiếu chút nữa đã chết rét trên thềm đá bên ngoài hoàng cung.

“Đúng vậy a, còn thiếu chút nữa làm hại chết tôi rồi.” Trên người Jon Tư cũng một thân áo đen giống như Vu Hoài Lý không có vớ và cớ quần áo, ngược lại trước tiên pha cho mình một ly cà phê luôn mang theo người, ngồi trước bàn liêu mạng thổi hơi nóng.

Người được mùi cà phê hương này, đã cảm thấy hạnh phúc vô cùng, phải biết, mới vừa rồi anh ta còn đợi ở ngoài cung điện bị gió lạnh thổi đến thập tử nhất sinh, trong giây lát, anh lại có thể còn sống ngồi ở đây uống cà phê, há có thể không cảm thấy hạnh phúc được chứ?

Hạnh phúc, hạnh phúc quá đi mất, tên Phạm Tích kia có bị đối xử vô nhân đạo, không có bị hãm hại đến gãy tay gãy chân cưới công chúa, bọn họ cũng không cần quan tâm nữa, cứ chờ uống rượu mừng của bọn họ là tốt rồi.

Vốn dĩ, mấy người bọn họ là cùng một phe, cứ coi như Tổng Thống muốn Phạm Tích có thể cưới Arab công chúa để yên ổn thoát khỏi hỗn loạn, nhưng nếu Phạm Tích không muốn, bọn họ cũng không thể ngồi yên nhìn được, cho nên anh và Vu Hoài Lý lên lút đi tới Arab, kiên quyết, cho dù phải mạo hiểm tính mạng, khi cần thiết bọn họ sẽ trực tiếp đi cứu Phạm Tích.

Thật may, không cần đi tới bước đường kia.

“Chờ một chút gọi điện thoại cho Arthur An, nói cho cậu ta biết Phạm Tích căn bản là vui đến quên cả trời đất.” Vu Hoài Lý nói thầm một câu.

Phạm Tích người này hại anh bỏ lại lão bà đại nhân chạy đến cái nơi quỷ quái này! Kết quả thật đúng là không đáng giá, sau này nhất định phải khiến Phạm Tích tự mình đến trước mặt Hải Ninh tạ tội.

“Được đấy.” Jon Tư gật đầu cười, vẫn thổi ly cà phê, lại không uống một hớp.

“Làm gì vậy? Không uống, chờ chút nữa là lạnh đó.”

“Hơi nóng còn bốc lên mà, nhìn đã cảm thấy ấm áp rồi.”

“Uống vào không hơn ấm sao?”

“Khác nhau nha, uống vào liền không thấy được nó bốc lên khói trắng nữa, ít đi một chút ấm áp.”

“Cậu là muốn nhìn hơi nước?” Vu Hoài Lý kéo nhẹ môi, phục lời nguy hiểm của cậu ta, “Vậy cậu cứ đốt một cây đuốc đem đến nơi này, bảo đảm khói trắng vừa nồng đậm vừa ấm áp, nóng chết cậu luôn.”

“Hắc, không buồn cười.” Jon Tư vừa nói, vừa đặt ly cà phê để sát vào bên mép uống một hớp, “Oa, uống ngon thật đó! Thật tuyệt.”

Vu Hoài Lý cười cười, đối với bộ dáng ngây thơ của cậu ta không có cách. Anh lớn hơn Jon Tư mấy tuổi, anh trải qua nhiều tang thương, Jon Tư thoát nhìn giống như đứa trẻ chơi đến không biết trời cao đất rộng, chẳng qua, anh cũng hiểu, nhìn Jon Tư như tiểu ngoan đồng, thật ra thì suy nghĩ còn chu đáo hơn bất kỳ trong bọn họ, đầu óc cũng nhanh nhạy hơn bọn họ nhiều, thật sự rất phải khôn khéo.

Chỉ là, vừa vui vẻ lại vừa lười, cho nên luôn là làm cho người ta ấn tượng xấu không thể đặt trách nhiệm nặng nề lên cậu ta.

Cậu ta có ý sao? Như vậy, Cậu ta có thể lười hơn, ít làm rất nhiều chuyện, ít gánh vác nhiều trách nhiệm hơn, vừa đúng với mong muốn của cậu ta.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn tên Jon tư này thông minh, không giống anh, trốn nhà chạy mấy năm, cuối cùng vẫn là phải một phụ trách cả xí nghiệp.

Bất quá, nếu Hải Ninh yêu tiền như vậy, anh cũng chỉ có thể cố gắng kiếm tiền.

Cô nói: tình yêu có sự hòa thuận mới quan trọng, đây mới thực sự là hạnh phúc.

Mà anh, có thể thỏa mãn cô.

Chỉ cần cô muốn, anh sẽ làm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ấn Xin* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 25: Chương 9

Tình huống như thế này thật rất quý dị, Phạm Tích mỗi ngày đều cười chờ đợi cuộc sống chính thức của chú rể, dường như nội tâm anh thật hết sức mong đợi hôn lễ này, thật giống như, anh là bởi vì yêu cô thật lòng mà cưới cô, như anh nói, tất cả đều sẽ tốt đẹp.

Cô thì không lạc quan như vậy, cho dù cô bị nộ hôn của anh nhiều lần mất phương hướng, quên vốn mình muốn kiên trì chuyện này, nhưng chỉ cần anh ta giữ khoảng cách đừng quá gần. Lý trí của cô sẽ quay lại, nhớ tới anh ta đáp ứng cưới cô làm vợ là bởi vì muốn hạnh hạ cô.

“Thiên hạ thái bình” đối với anh ta mà nói bất quá là hư vinh thêm giá trị, nếu như anh ta thật có thể hy sinh cái tôi hoàn thành cho tập thể, ban đầu, anh ta cũng không vì cự tuyệt Calne Ti mà vứt mặt mũi cưới một kẻ ăn mày giả làm vợ mình, giúp anh ta lừa gạt thiên hạ.

Kathi Nhã xa xa nhìn Phạm Tích ngang nhiên cao ngất, anh tuần ưu nhã giữa đám đông, trong mắt có nhân nhạ mê hoặc cùng không hiểu.

“Cô nhìn anh ta như vậy, tôi bây giờ rất khó tin phụ vương nói với tôi cái câu kia ‘cô đã từng nghĩ không lấy Phạm Tích làm chồng’.” Calne Ti không biết lạng lẽ đứng bên cạnh đã bao lâu, cũng nhìn Phạm Tích xa xa như Kathi Nhã, trong lòng ghen ghét khó chịu.

Kathi Nhã hoàn hồn, theo thói quen cười, “Đại tỷ.”

“Là thật sao? Cô vốn tính toán không lấy anh ta làm chồng?”

Kathi Nhã liếc nhìn cô ta, gật đầu, “Là thật, trên thực tế, tôi đến bây giờ cũng vẫn muốn như vậy.”

“Cô thật là quá đáng, Kathi Nhã, người kia yêu cô như vậy, cô cũng không để anh ấy vào trong mắt, nếu để cho anh ấy biết, anh ấy nhất định rất đau đớn, rất khó chịu.”

Nghe vậy, Kathi Nhã sững sờ nhìn Calne Ti.

Tình huống này thật rất quý dị, đại tỷ lại nói giúp Phạm Tích?

“Chẳng lẽ chị nguyện ý tôi gả cho anh ta?” Cô cho là đại tỷ sẽ vì chuyện này trêu tức cô, không nghĩ tới chị ấy thế nhưng. . . . .

“Tình yêu là không thể miễn cưỡng, nếu anh ấy đã yêu cô sâu sắc như vậy, tôi chỉ có thể chúc phúc.” Calne Ti đột nhiên vẻ mặt chậm lại, ôn nhu cười một tiếng, “Phạm Tích nói anh ấy rất thương thức tôi, nói tôi có tâm hồn lương thiện, đây còn quan trọng hơn vẻ bề ngoài xinh đẹp.”

Calne Ti nói đến Phạm Tích với cô thì cả người giống như là đang nghe người yêu tỏ tình, ánh mắt lộ ra hạnh phúc, an tường mà vui vẻ.

Để cho một cô gái yêu anh ta chân thành có thể chúc phúc anh ta và một phụ nữ khác kết hôn, cô không thể không nói Phạm Tích vô cùng cao can mà miệng lưỡi lại trơn tru, hết lần này tới lần khác, lời ngon tiếng ngọt từ trong miệng của anh ta phun ra luôn mê người mà chân thành, giống như phát ra từ đáy lòng.

Đến tốt cùng, lời của anh ta đâu là lời thật, đâu là giả đây?

“Sao lại đứng ở chỗ này? Coi chừng bị lạnh.” Áo khoác mềm mại đã phủ lên vai cô, Kathi Nhã mắt vừa nâng lên, vừa đúng lúc bắt gặp phải ánh mắt ôn nhu thâm tình của Phạm Tích.

“Em ấy chỉ mới vừa đứng chỗ này, nhìn anh đến gần người, tôi nghĩ con bé thật khẩu thị tâm phi, nó thật ra là rất yêu anh, anh không cần quá lo lắng.”

“Hả?” Mắt Phạm Tích chợt lóe lên, cao hứng cười, “Có thật không? Tôi thật hạnh phúc.”

Trời ạ! Anh hành động như một tên ngốc.

Cô chịu đựng đủ rồi! Thật chịu đủ rồi.

“Đương nhiên là giả, Phạm Tích tiên sinh.” Kathi Nhã bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, xoay người đi. Calne Ti không nghĩ tới cô lại vô lễ đến vậy, liên tục không ngừng cười, “Phạm tiên sinh, em ấy chẳng qua là xấu hổ, anh cũng đừng để ở trong lòng.”

Phạm Tích mỉm môi cười cười, “Tôi hiểu, cảm ơn Đại công chúa quan tâm, tôi muốn đi xem cô ấy một chút, tôi xin cáo từ trước.”

Anh đi nhanh, bước chân ưu nhã như cũ, mang đầy tức giận, ở khúc cua ở cầu thang anh bắt cô lại, mạnh mẽ kéo cô tới vườn hoa.

“Tôi cho là chúng ta đã hiểu nhau.” Mấy ngày nay, cô không phải là khéo léo giống như cá mè con sao? Thế nào hiện tại lại không đưa móng vuốt.

“Hiểu nhau cái gì?”

“Ngoan ngoan làm vợ tôi.”

“Đừng mơ! Tôi sẽ không gả cho anh đâu.”

“Cô——” cắn răng, tay nắm quyền, anh thật muốn cho cô tức chết.

“Muốn đánh tôi sao?” Kathi Nhã hất cằm thật cao, “Đánh đi đánh mới đúng là bộ mặt thật của Phạm đại công tử anh chứ, đánh đi!”

“Vậy sao? Trong mắt cô, tôi chỉ là một kẻ thô lỗ, đồ tể?”

“Đúng vậy!” Tức chết anh ta đi, cô mới không nói cho anh ta biết anh ta có nhiều mê người.

“Gả cho tôi cô rất ủy khuất?”

“Công chúa với đồ tể, dĩ nhiên ủy khuất.”

“Thì ra là vậy, nói cho cùng, Tam công chúa là ghét bỏ thân phận thấp kém của tôi, cho tôi là một kẻ bình dân không với tới vị công chúa cao cao tại thượng là cô đây.”

Đây mới là nguyên nhân thật sự cô không muốn gả cho anh? Bởi vì cô vốn không đem anh để vào mắt, cho nên lúc đầu cô mới có thể dễ dàng như thế chủ động mở miệng nói muốn bội ước, không thừa nhận quan hệ hôn nhân của bọn họ, muốn anh khôi phục độc thân, còn cô được tự do.

Cô yêu sự tự do hơn anh, và cô vốn cũng không yêu anh?

Đúng vậy, điều này làm cho anh phiền não không dứt, không quản mọi việc muốn kết hôn với cô, vì muốn ngăn chặn cảm giác mất mát này.

Anh có thể không yêu cô, nhưng cô tại sao có thể không yêu anh?

Anh cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới cô sẽ không yêu anh, vì anh cho tới bây giờ không gặp qua người phụ nữ cùng anh lên giường lại không yêu anh, phụ nữ yêu anh say đắm đối với anh mà nói là chuyện đương nhiên.

Cho nên anh mới tức giận, giận đến muốn chinh phục cô, bất kể dùng thủ đoạn gì, anh cũng muốn trả thù sự kiêu ngạo của cô đã gây tổn thương anh mang mất mát cho anh.

Nhưng, nghĩ lại một chút, đây không phải thể hiện anh rất để ý đến cô sao?

Bởi vì anh rất để ý, nên mới không chịu nổi cô không quan tâm đến quan hệ của hai người.

“Anh vốn không xứng với tôi.” Nói thật hay chốt dạ đó, bất quá vì đánh lui anh ta, cho dù trong lòng cảm thấy trống rỗng, thẳng hướng hạ xuống, cũng phải nói.

“Cô yêu tôi không?” Đây là lần đầu tiên anh hỏi phụ nữ loại vấn đề này, rất ngu xuẩn, nhưng anh vẫn không tự chủ mà hỏi.

“Không yêu.” Trái tim dường như càng trống rỗng, mơ hồ đau.

Kathi Nhã vuốt ngực, cảm giác nhịp tim mình tựa hồ càng đập càng chậm, sắp chết rồi.

“Được, tôi biết rồi.” Phạm Tích gạt đầu, buông cô ra, xoay người đi.

Cô yếu ớt nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh dừng lại bước chân dần dần biến mất sâu trong vườn hoa, trong lúc bất chợt, chớp mắt đau xót, lòng giống như cũng rời đi theo anh.

Bóng lưng của anh, thoát nhìn thật cô đơn.

Mà lòng cô, thiên hồi bách chuyển, làm thế nào cũng không giải quyết được rối rắm này, một mớ hỗn loạn.

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Án Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 26: Chương 9 (tt)



“Không xong rồi, không xong rồi! Tam công chúa.” Một cô gái vội vàng chạy vào vườn hoa, chạy về phía Kathi Nhã đang ngồi chồm hổ trên mặt đất cắt bỏ hoa kều to.

“Chuyện gì không xong? Em không phải thường thường nói với ta lúc đi trong cung phải đoan chính trang à? Bây giờ cả em cũng chạy như thế này. . . .”

“Phạm tiên sinh đi, anh ta đi rồi!”

“Cái gì?” Hoa trên tay xuống, Kathi Nhã giật mình nhìn cô gái.

“Nhanh đi, Tam công chúa, quốc vương đang ở đại sảnh chuẩn bị triệu kiến công chúa đấy!” Lôi kéo Kathi Nhã chạy, tiểu nha đầu còn gấp gấp hơn cả cô.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, làm cô thật kinh ngạc, hốt hoảng, luống cuống, thanh âm là ở trong phút chốc giống như bị ma quỷ cướp đi, một câu cũng nói không nên lời.

“Phụ vương.”

Các cô đi tới đại sảnh thì đã có nhiều người ở đây, cô theo bản năng kêu một tiếng, đầu óc hỗn loạn hò hét .

“Hôn lễ hủy bỏ rồi, Kathi Nhã.” Mạch Nạp Mã khò sờ nhìn cô, “Con thật đã đã thương tâm Phạm Tích, cậu ta đi.”

Đi . . . . .

Anh ta đi? Đi thật sao?

Nhẹ nhàng lắc đầu, Kathi Nhã nhưng vẫn là không nói một câu, giống như đối với việc anh rời đi không động không trung.

“Kathi Nhã, con thật không yêu cậu ta sao?” Mạch Nạp Mã cẩn thận quan sát thần sắc của cô, trên trán khó nén nét quan tâm.

Cô không yêu anh ta sao?

Cái vấn đề này, trước kia có thể cô không biết, nhưng bây giờ không thể, bởi vì anh đi, linh hồn của cô cũng đi theo.

“Kathi Nhã, con thật sự là đứa con gái ngốc nhất trên đời này, buông tha cho người đàn ông tốt như vậy, về sau đi đâu tìm? Con không biết lúc Phạm Tích rời đi ánh mắt đau thương đến cỡ nào đâu, ngay cả nói tạm biệt với con một tiếng cậu ta cũng không muốn, có thể thấy được con đã tổn thương cậu ta nặng nề.”

“Đúng vậy a, chị, Phạm đại ca rất buồn, anh ấy thoát nhìn không được tốt cho lắm.” Tạp Anna khó được chen miệng, nhưng cũng khó nén trách cứ.

“Hiện tại thì tốt rồi, hôn lễ không có, phen này vốn là hôn lễ quốc tế được mọi người chú ý vậy mà trong một đêm biến thành một chuyện cười cho thiên hạ.” Mẫu thân Calne Ti không vui nói.

“Được rồi, các người đừng nói nữa .” Mẫu thân Kathi Nhã ôn nhu đi về phía cô, nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, “Con đã không yêu cậu ấy, vậy cứ coi như cậu ấy có tốt hơn nữa, cũng không có gì tiếc hận, hạnh phúc của con mới là quan trọng nhất, hiểu không? “

Kathi Nhã gật đầu, lại gật đầu một cái nữa, hai chân vô ý thức đi ra ngoài hoàng cung.

Hôm nay, bụi bay, mặt trời quá gay gắt, cô vẫn đi về phía trước đi, đôi mắt vô thừa tìm kiếm gì đó.

Nhưng, hôm nay trời bỗng trở nên thật to, thật rộng a, mỗi mắt chờ mong, rốt cuộc cũng không tạm biệt bóng dáng cao lớn đó.

Cước bộ rất nặng nề, lại dừng không được, cô chỉ muốn đi như vậy, có lẽ, anh ấy sẽ chờ cô ở nơi đây.

Hy vọng xa vời đi?

Không biết tại sao nghĩ như vậy. . . . .

Cô nghĩ sự tồn tại của anh không quan trọng với cô chút nào, cô cho là mình căn bản không muốn gả cho anh, càng không thể nào yêu anh, cô luôn luôn muốn được tự do, không phải sao? Cô cho là không kết hôn, cô vẫn có thể giống như trước tự do tự tại, chơi đến long trời lở đất.

Sai lầm rồi, tất cả sai lầm rồi, anh vừa đi, trái tim của cô có bên cô cũng vô ích.

“Tam công chúa. . . . .” Tiểu nha đầu đi theo cô phía sau thật lâu, thấy Tam công chúa hoàn toàn mất đi nụ cười vui vẻ thường ngày, làm cô cũng thật khó chịu.

“Thật lâu không có trời mưa, đúng không?” Ngửa đầu đang nhìn bầu trời, Kathi Nhã nheo mắt lại, cười.

Nụ cười kia, lại giống giọt nước mắt đau thương.

“Đúng vậy a, thật lâu trời không có mưa.” Tiểu nha đầu phụ họa.

“Có một nơi trời thường mưa, nó chiếm cứ ở nơi thật cao trên núi, trên mây, đứng ở nơi đó giống như có thể ngắm nhìn toàn bộ thế giới.”

“Toàn bộ thế giới ? Thật là lợi hại! Đó là nơi còn đẹp hơn cả hoàng cung chúng ta sao?”

“Đúng vậy, nó rất đẹp, cũng rất thần kỳ, là một nơi có thể tìm được hạnh phúc.” Kathi Nhã nghĩ, chủ ý cũng định rồi, tâm, thoáng chốc bay thật là xa.

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 27: Chương 9 (tt)

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

“Vậy được không?”

Tại khách sạn ở Arab, có một bóng dáng không an phận liên tục đi tới đi lui trước mặt người khác.

“Được chứ, chia lìa ngắn ngủi có thể cảm thấy tương tư.” Một người khác đang nhắm mắt dưỡng thần, thần giác còn mang theo nụ cười có chút tàn nhẫn.

“Trọng điểm là —— anh xác định cô ấy sẽ nhớ anh sao?”

“Cô ấy không thể không nhớ.”

Jon Tư sờ sờ lỗ mũi, lập tức nhảy đến trước mặt anh, “Anh quá tự luyện rồi, Phạm ca ca.”

Phạm Tích mở mắt, vỗ đầu cậu ta, “Anh đây gọi là tự tin, có hiểu hay không? Đúng rồi, các người tới Arab cũng không cho tôi biết một tiếng.”

“Là quốc vương phái người đến sân bay đón bọn em?” Jon Tư phát tay một cái, “Địch ta còn chưa rõ, thì nên ít phô trương.”

Phạm Tích cười châm biếm, “Mấy người có thể tới, tôi thật rất cao hứng, các người có thể thuận tiện tham gia hôn lễ của tôi rồi trở về.”

Jon Tư cười gật đầu, ngồi bên cạnh anh, nghiêm túc hỏi: “Nếu như Kathi Nhã không có yêu anh, anh vẫn cưới cô ấy sao?”

“Cô ấy yêu tôi, chẳng qua cô ấy còn chưa nhận ra mà thôi.”

“Em nói là nếu như.”

Ánh mắt Phạm Tích trầm xuống, bắt đầu dĩ hừ lạnh, “Nếu như cô ấy thật không yêu tôi, vậy tôi cũng làm cho cô ấy yêu tôi.”

“Trời ạ! Anh là nghiêm túc?” Jon Tư hú lên quái dị, từ dưới đất bò dậy, “Cho nên, anh cũng cho là có chuyện lâu ngày sinh tình sao? Nếu như em cưới một người mà em không thương, cô ta cũng không yêu em, chúng em vẫn có thể lâu ngày nảy sinh tình yêu với đối phương, đúng không?”

“Cái này logic này trên căn bản là thể.” Phạm Tích như có điều suy nghĩ nhìn cậu ta một cái, “Thế nào, cậu liên quan gì đến loại việc này?”

Ngón tay thon dài đặt trên cằm, Jon Tư buồn bực một hồi lâu, mới nói: “Em có thể sẽ phải cưới một thiên kim tập đoàn Khóa Quốc, nghe nói cô ta là nữ cường nhân, hai mươi bảy tuổi, làm buôn bán nhiều mảnh khéo cứng rắn, rất vô tình, cho nên cha cô ta mới đem tập đoàn giao cho cô ta quản lý, mà không giao cho con trai.”

“Cậu tại sao muốn cưới cô ta? Cô ta lớn hơn cậu hai tuổi đó.”

“Arthur An sang năm tranh cử Tổng Thống Mĩ, cần nhà tài trợ khổng lồ.”

“Nhà cậu đã rất có tiền rồi.”

“Cha em nói muốn đem ngân hàng nhà em phát triển ra toàn bộ thế giới.”

“Thật vĩ đại, cho nên thả hy sinh hạnh phúc chung thân con trai mình?”

“Không phải là. . . . . Chúng ta từ nhỏ đã có hôn ước. . . . .” Rốt cục, Jon Tư áp úng đưa ra nguyên nhân chân chính, hai gò má xinh đẹp còn lộ ra xấu hổ, nhàn nhạt phản hồng.

“Cái gì?” Phạm tích ưu nhã thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, “Trời ạ. . . . . Cô ta so cậu lớn hơn hai tuổi! Cha cậu là chuyện gì xảy ra, làm sao để cho cô ta với cậu từ nhỏ đã đính hôn đây?”

Jon Tư cười cười, “Cha nói cô ta xinh đẹp thông minh vô cùng, không lập hôn ước trước thật là đáng tiếc, em cũng đã nhìn qua cô ta, thật sự rất đẹp.”

“Cho nên, cậu thích cô ta?”

“Có lẽ vậy, ai biết được?”

“Jon Tư, tôi nghĩ cậu nên thận trọng suy tính thì tốt hơn. . . . .” Phạm Tích còn chưa nói hết lời, điện thoại vang lên, “Alo, tôi là Phạm Tích. . . . . Cái gì? Kathi Nhã mất tích!”

FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046FM1046

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28: Chương 9 (tt)

Mộng ảo cổ bảo

Vừa xuống xe, Phạm Tích liền đi thẳng đến cửa khách sạn mộng ảo cổ bảo, vừa vào cửa, liền nghe được âm thanh ngọt ngào quen thuộc kia.

“Hoan nghênh đến mộng ảo cổ bảo!” Mạc Nhi ngọt ngào cười, đối với việc anh xuất hiện không ngoài ý dự liệu, “Phạm tiên sinh hôm nay muốn thuê phòng sao?”

Homan lúc này bưng một khay thủy tinh từ bếp đi ra, trên mặt thủy tinh trang trí hình nhiều loại động vật tạo hình nước trái cây, trông rất sống động.

“Tôi muốn tìm người.”

“Vậy ngài tìm nhầm nơi rồi, nơi này của chúng tôi là khách sạn, không phải là cục cảnh sát.” Homan đặt khay thủy tinh ở trước quầy, dùng nửa xiên một hươu cao cổ tạo hình nước trái cây cho Mạc Nhi, “Ném thử một chút đi, ngay cả Ái Ny Ti cũng khen không dứt lời, cô nhất định cảm thấy không giống bình thường.”

Mạc Nhi cười ném thử một miếng, gật đầu, “Ăn thật ngon, Homan.”

“Tôi đã nói rồi! Anh làm gì đó nhất định ăn ngon.” Quyết định không để ý tới sau lưng tên đàn ông thối, Homan chỉ cần chiếm không gian nói chuyện giữa hai người, còn thuận tiện xiên một linh dương tạo hình nước trái cây cho mình! Gần đây Ái Ny Ti khẩu vị hình như không tốt lắm, tôi hỏi cô ấy, cô ấy cũng không nói, Schuch khi dễ cô ấy à?”

“Không có, hai người bọn họ gần đây thường đi tản bộ, tình cảm rất tốt.”

“À, là thế này phải không?” Homan gật đầu, vẻ mặt có chút như đưa đám, nước trái cây trong miệng cũng thực vô vị.

“Homan. . . . .” Mạc Nhi quan tâm nhìn anh ta.

“Đúng là làm cho người khác hâm mộ tình cảm đúng không? Thật tốt a.”

Rốt cục, bị anh ta ngăn ở phía sau tính nhẫn nại của Phạm Tích đã dùng hết, vươn tay về phía vai anh ta, định trực tiếp đẩy người đàn ông dài dòng này sang một bên, dự liệu được từ trước, người đàn ông này thân thủ không phải bình thường, anh không những không chiếm được thượng phong, giao thủ hai ba lần đã gần như yểu thế.

Phạm Tích nheo mắt lại, liên tục quan sát người trước mắt người này như Jon Tư xinh đẹp phi phạm, đối với mộng ảo cổ bảo lòng nghi ngờ càng lúc càng lớn.

“Nơi này không có người ngài muốn tìm, Phạm tiên sinh.” Mạc Nhi ôn nhu nói rất nhanh dời đi sự chú ý của Phạm Tích.

“Cô biết tôi muốn tìm ai?”

“Vợ của ngài.”

“Một công chúa, ừ? Cô đã nói tôi sẽ cưới một công chúa, thật là Thiết miệng thẳng đoạn a!” Phạm Tích có chút bức mình nói, “Cô nếu thần thông quảng đại như vậy, tôi tới tìm cô thay tôi tìm người là không sai, đúng không? Cho nên tôi tới đây.”

Đối với thái độ của anh, Mạc Nhi nửa điểm cũng không động khí, “Rất xin lỗi, tôi không có vĩ đại như vậy, cũng không có loại năng lực có thể thay ngài tìm người mà ngài đang nghĩ đâu.”

“Mạc Nhi!”

“Này, tên của cô ấy cũng không phải là để cho người lạ như anh tùy tiện gọi.” Homan nín lấy cổ áo anh, “Không đặt phòng thì rút đi ra ngoài ngay!”

“Homan, không được đối xử vô lễ với khách của chúng ta như vậy.”

“Anh ta không đặt phòng, cũng không thể coi là khách của chúng ta.” Trời mới biết Lạc Lôi đối xử với những người khách khác như thế nào, thế nhưng lại hạ lệnh, người đàn ông này có thể không cần đặt phòng trước lúc nào cũng có thể ở lại mộng ảo cổ bảo.

“Anh. . . . .”

“Tôi thế nào?” Thân thể cao lớn Homan đi phía trước, không vì quần áo trên người mà giảm bớt khí thế của anh ta chút nào.

Mạc Nhi lắc đầu thờ dài, khom người lấy từ dưới đáy bàn ra một bức tranh, “Phạm tiên sinh, lần trước khách sạn đưa cho ngài một bức tranh nhưng ngài không mang đi, bây giờ tôi đem nó trả lại cho ngài.”

Lúc ấy, bốn người bọn họ rời đi không lâu, Ái Ny Ti ở đồng rác ngoài cửa tìm được những thứ này, tổng cộng bốn bức, không có một người mang đi, ngay cả giấy dai bộ (giấy gói bên ngoài) cũng còn bao bọc lại, nếu không phải là cảm thấy nhìn quen mắt bắt bọn họ nhặt nó về, bọn họ đã sớm đưa vào lò thiêu, chỉ cần nghĩ đến đây thôi, Ái Ny Ti hỏa khí cũng đủ đốt một khu rừng.

“Tôi không cần những thứ này!” Phạm Tích sững sờ nhìn chằm chằm nó, giống như nhìn thấy quỷ.

Nói đến cũng buồn cười, ban đầu anh chọn ở đây để họp vì chính vì lời tiên đoán trong bức tranh, nhưng lần đầu tiên nhìn nó, anh lại đem nó trở thành năng thủ son dụ (việc khó giải quyết), không cho phép bất cứ người nào đụng vào bức tranh của bọn họ, tự quyết định bắt bọn họ ném toàn bộ vào trong đồng rác.

Vu Hoài Lý không có ý kiến, bởi vì anh ta cảm thấy chung hại người, Jon Tư cũng không có ý kiến, bởi vì cậu ta cũng không tin những thứ đồ chơi mê tín này, Arthur An thì càng không có ý kiến, anh ta luôn luôn trầm ôn nội liêm, chính phải quang minh, không được tên cũng không cầu xin lợi, tự nhiên sẽ không ngại anh đem bỏ những bức tranh kia.

Chẳng qua là, tranh đã mất, tìm vẫn nặng trĩu, hơn nữa, khi anh biết được mình cưới một kẻ ăn xin lại mang thân phận là công chúa thì đối với bức tranh này càng thêm canh cánh trong lòng.

Chạy không khỏi số mệnh, cho nên tranh này cũng đại biểu cho một loại lực lượng vô hình, mà anh ghét cảm giác bị trói chặt như thế, ghét cực kỳ!

“Ngài không phải muốn tìm người?” Giờ phút này, Ánh mắt Mạc Nhi chớp chớp, giống như Thiên Sứ.

Phạm Tích cổ quái ngẩng đầu lên, nhìn cô, một hồi, chợt nhận lấy bức tranh.

Có lẽ, nó có thể dẫn anh tìm được cô. . . . .

Mở bức tranh ra, bên trong là một nhà thờ lớn, bên cạnh giáo đường còn có lá đồ đang bay, bay tán loạn xung quanh, ở một góc giáo đường, một bóng dáng nhỏ nhỏ đang ngồi xổm, trước gót chân của cô để một cái chén bẻ, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 29: Chương 10

Trước nhà thờ lớn Thánh Witt, Phạm Tích tìm được Kathi Nhã, cùng với cảnh trí trong tranh vẽ giống nhau như đúc, lá rục rờ rụng, khi cô nhìn thấy anh, lộ ra nụ cười hạnh phúc vui vẻ.

“Anh đã đến rồi?” Kathi Nhã khéo miệng mang theo ý cười, chân mày cũng mang theo cười, cả người phảng phất tung bay, sau đó, cô chạy về phía anh, đánh lên ngực anh, giống như gấu koala nhảy lên hông của anh, hai chân bám thật chặt vào hông của anh.

Anh nhìn ra được cô rất vui vẻ, như không ngoài ý, tựa hồ biết anh nhất định sẽ tới, tự tin đến mức làm anh không có một chút tư vị.

“Em biết anh sẽ tới?” Anh buồn buồn hỏi.

“Đúng vậy a.” Cô thỏa mãn ôm anh, gật đầu.

“Tại sao?”

“Bởi vì em tin tưởng nơi này là nơi có thể tìm được hạnh phúc, em và anh gặp nhau là mệnh trung chú định, nếu đã là mệnh trung chú định, anh sẽ lại lần nữa, nơi chúng ta lần đầu gặp nhau, sau đó lấy em làm vợ.”

Cô suy nghĩ như đúng rồi, nhưng ánh mắt của cô lại nghiêm túc mà kiên định.

“Nếu như anh không có xuất hiện ở đây?”

“Em cứ một mực chờ anh ở nơi này đây.”

Phạm Tích không đồng ý nhìn cô ở trên bậc thềm lan can, “Em sẽ không định làm một tên ăn xin chờ anh ở đây chứ?”

“Anh không thích bộ dạng của em khi em là một đứa ăn xin sao?” Cô trừng mắt nhìn, lại cúi đầu nhìn mình, “Em lại cảm giác mình mặc như thể rất hiện đại mà.”

Phạm Tích hừ nhẹ hai tiếng, vẫn không đưa tay ôm cô, “Anh sẽ không cưới — tên ăn mày.”

“Anh không có mắt!”

“Anh là vậy đấy”

Kathi Nhã không hài lòng chu cái miệng nhỏ nhắn, “Nếu như em không phải là công chúa, anh cũng không cưới em!”

“Có lẽ vậy.” Cái vấn đề này căn bản cũng không tồn tại, cần gì phải suy tính.

“Quý thể lực, mắt anh vốn sinh ra đã ở trên đỉnh đầu mà!” Mắng thì mắng, hai tay của cô vẫn cuốn chặt lấy cổ anh không thả.

Trong nội tâm, cô sợ anh bị cô chọc tức giận mà đi, không bao giờ để ý tới cô nữa, nhưng cô không nhìn được muốn mắng người đàn ông thói này, bởi vì anh thật rất xấu lại thực tế vô cùng.

Nhưng, cô vẫn không thể thiếu anh được, không thể thiếu được, nên đối với chút khuyết điểm của anh cũng chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt bỏ qua, dù sao trừ thực tế, bá đạo, giao hoạt ở ngoài, anh cũng ôn nhu, mê người, ưu nhã khiến cô động tâm.

Có lẽ, anh không phải là người đàn ông mà cô muốn gả, nhưng, anh lại là người đàn ông cô không cẩn thận đã yêu rồi.

Yêu, cũng không lui trở lại được, không thể làm gì khác hơn là gả cho anh.

Đúng vậy, cô đã quyết định phải gả cho anh, coi như anh đàn ông xấu nhất thế giới cô cũng sẽ gả cho anh, cô không bao giờ muốn lặp lại cái loại cảm giác tìm như bị lấy mất đi nữa, không bao giờ muốn trải qua cảm giác làm cho người ta đau buồn khổ não như thế nữa. Không muốn lại có cảm giác giống như mất linh hồn nữa.

“Anh là vậy đó, anh từ nhỏ đã là người quyền lực rồi, ánh mắt cũng cao vậy đó.” Thở dài, Phạm Tích trở tay ôm chặt cô, “Vậy em rốt cuộc muốn thế nào? Gả hay không gả?”

Kathi Nhã xoay mình rơi vào lồng ngực của anh, một quyền lại một quyền, “Em cũng vì anh mới lại lần nữa rời nhà trốn đi, anh còn hỏi em vấn đề này?”

“Là em nói không yêu anh, anh không muốn miễn cưỡng em.” Được tiện nghi còn khoe mẽ. Phạm Tích lại đứng đắn đến mặt không đổi sắc.

Biết rõ cô là phát hiện ra có tình cảm với anh mới chạy đến Bồ Lạp Cách chờ anh, biết rõ trong mắt cô đã sớm viết rõ quan tâm cùng chân tình với anh, nhưng, vì đền bù anh đã từng bị một câu không yêu của cô làm tổn thương lòng tự trọng của đàn ông, anh cần phải chính tai nghe được cô nói với anh.

“Anh——” bại hoại!

“Em bây giờ yêu anh sao?” Anh đắc ý liếc nhìn cô tức giận.

“Phải”

“Rất yêu rất yêu anh?”

“Phải”

“Yêu đến thế giới của em không có anh thì không được?”

“Đúng! Rốt cuộc anh muốn hỏi tới khi nào mới chịu hôn em?” Cô điềm điềm đáng yêu nhìn lại anh, môi hồng kiêu kiêu khẽ mở.

Cô rõ ràng là ở trên đũa anh, ở trên đường, bên là một tên ăn mày thật sự cũng đang hứng thú không dứt nhìn hai người.

Cô nàng này được lắm, rất can đảm, cũng rất không coi ai ra gì.

Nhưng mà, anh thích thế.

“Nói em rất yêu rất yêu anh, hơn nữa không thể chờ đợi muốn gả cho anh.” Đã xa tũy côn thượng ( Xem xét thời cơ, thuận theo tình thế mà có những hàng động đứng đắn, khôn ngoan để đạt được mục đích), anh muốn lần nữa gặt gao ăn cô, trọn đời thoát thân không được.

“Em rất yêu rất yêu anh, hơn nữa không thể chờ đợi được muốn gả cho anh, như vậy được rồi chứ?” Kathi Nhã nhìn chăm chăm đôi môi hấp dẫn kia, khát vọng không dứt.

Anh mà không hôn cô, cô sẽ tự mình dính lên, cô bảo đảm.

“Được rồi, hôn lễ sẽ được tổ chức vào ba ngày sau, y như kế hoạch đã định mà cử hành.” Nói xong, không đợi đến cô hoàn hồn, Phạm Tích đã thâm tình hôn lên môi cô.

Ba ngày sau. . . . .

Đó không phải là ngày bọn họ ban đầu dự định kết hôn sao?

Hôn lễ không phải là hủy bỏ sao? Mới ba ngày mà thôi, căn bản không có thể nhanh như vậy là có thể chuẩn bị xong một hôn lễ, chẳng lẽ. . . . .

Kathi Nhã nghĩ đến cái gì đó đẩy anh ra, hai gò má ửng đỏ bỏ nhào vào người anh, mắt tròn thật lớn, “Hôn lễ vốn không có hủy bỏ đúng không? Anh lúc ấy căn bản không có rời Arab, tất cả chẳng qua là anh dở trò thôi, anh căn bản cũng không định rời em đi, mục đích của anh chỉ là muốn em. . . . .”

“Anh chỉ là muốn em nhìn rõ lòng mình thôi.” Anh cười hôn nàng, hôn rồi lại hôn, “Có lúc con người rất mù quáng, chỉ có dùng phương pháp mới có thể làm cho chân tướng trở nên rõ ràng.”

“A, trời. . . . .” Khuôn mặt cô đỏ bừng, cảm giác mình giống như kẻ ngu, “Anh thật là tên giáo hoạt, ghê tởm tên lường gạt!”

“Anh chỉ muốn em ở bên cạnh anh cả đời.” Anh một chút cũng không cảm thấy cách làm của mình có chỗ nào không đúng, trừ. . . . . Cô rời nhà trốn đi là ngoài dự liệu của anh.

“Đại lường gạt!” Hại cô ngàn dặm xa xôi chạy đến Bồ Lạp Cách tìm anh, hại lòng cô đau đớn nhiều đêm, hại cô mỗi ngày không ngừng chờ đợi rồi chờ đợi, cầu nguyện lại cầu nguyện.

Thật ra, cô cũng không nghĩ như lời ngoài miệng, tin tin chắc đây gọi là số phận.

Muốn cô tin, còn không bằng nói cô tin phụ vương nhất định sẽ vì cô mất tích mà tìm Phạm Tích, để anh tìm cô.

Thật có chút hèn hạ đi?

Cô cùng anh vốn là người tám lạng kẻ nửa cân, cũng không có cái gì tốt để so đo.

“Anh xin lỗi.” Thấy hốc mắt cô rung rung, Phạm Tích không khỏi mềm mỏng, giọng nói cũng mềm mại.

Biết cô đến bây giờ, anh cũng không thấy cô thật sự thương tâm mà khóc, giờ phút này, chắc chắn trăm phần trăm là anh chọc cô, làm sao không làm anh đau lòng ngay ngừng được chứ?

Cô không nói, điềm điềm đáng yêu nhìn anh.

Đột nhiên, cô phát hiện nhược điểm nhỏ của Phạm Tích. . . . .

“Muốn thế nào em mới có thể tha thứ cho anh?” Cô không nói lời nào làm anh có chút bận tâm, đem cô ôm chặt, mặt dựa vào mặt cô, anh giống như con mèo nhỏ đang liếm cô.

Anh đã thể hiện thiện ý của anh, cô có thể cảm giác thật sâu được.

Chưa nói yêu cô, nhưng cô có thể cảm nhận được anh rất yêu cô, giống như cô sợ mất anh, vừa mất đi, cả người đều vô dụng.

“Anh thật sự hối cải?”

“Đĩ nhiên.” Ánh mắt Phạm Tích sáng lên, mặt cũng sáng. “Em nói, anh nhất định làm được.”

“Em muốn anh dùng thời gian cả đời để yêu em, thương em, che chở em, vĩnh viễn vĩnh viễn không để em khóc.”

“Tuân lệnh, công chúa đại nhân.” Phạm Tích cười, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên hôn.

Nụ hôn này, thật dài thật lâu, trùng điệp vô tận, tất cả mọi người chạy tới xem, bốn phía vang lên tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

“Này cô dâu mới hình như em rất thích biểu diễn trước mặt mọi người.” Trong đám người Ái Ny Ti lạnh lùng bình luận. Đối với việc người đàn ông này “Bất kính” vẫn còn canh cánh trong lòng, khiến cô rất khó nhìn anh cho thuận mắt.

Thư Hách nghe vậy kéo cô vào trong ngực, “Chớ ghen tị, chúng ta cũng có thể làm vậy mà, bảo đảm đặc sắc động lòng người hơn bọn họ, tiếng vỗ tay cũng nhiều hơn.”

Ái Ny Ti buột miệng cười, đẩy anh ra, “Thần kinh!”

“Vậy anh nghiêm chỉnh là được, em khi nào thì mới chịu rời mộng ảo cổ堡, xây dựng tổ ấm tình yêu với ông xã em đây?”

“Thư Hách, em. . . . .”

“Bụng em đã có bảo bảo, anh không cho phép em cực khổ vẽ tranh nữa.” Anh đã nhịn hơn một tháng, không thể nhịn nữa.

Ái Ny Ti cúi đầu, nhẹ nhàng vô cùng bình thản vượt bụng, trên mặt nhàn nhạt hạnh phúc, đó là nụ cười của người mẹ, cô chưa từng nghĩ tới những thứ tốt đẹp này.

“Nơi này giống như là nhà của em, Thư Hách, em không bỏ đi được.”

“Em có thể thỉnh thoảng trở lại thăm, giống như về nhà mẹ đẻ vậy.” Anh cũng có thể cứ vậy rời đi nơi này, không cần đáng thương xử lý ba bữa cơm của mình, còn phải nhìn sắc mặt tiểu tử Homan kia.

Quan trọng nhất là, Homan đối với Ái Ny Ti quá tốt, anh không yên lòng.

“Schuch ——” cô vẫn không nỡ bỏ, cô muốn ở lại, không vẽ tranh cũng được.

“Chẳng lẽ, em vẫn đối với Lạc Lôi nhớ mãi không quên?”

Ái Ny Ti liếc mắt, cô không nghĩ tới anh lại nói với cô lời tàn nhẫn như vậy, thân thể không khỏi mơ hồ rung động.

“Nếu như không phải vậy, hãy cùng đi anh.” Lâu đài ăn nhờ ở đầu lại nhìn sắc mặt người ta, Thư Hách anh cũng không phải là bước đường cùng, làm gì ủy khúc không thể cầu toàn như vậy.

Ái Ny Ti tức giận, hơn nữa còn cực tức giận, không nói thêm gì nữa, cô xoay người tránh ra.

Vì trong bụng có Bảo Bảo, cô không thể chạy, nhưng cước bộ của cô rất gấp, giống như là thoát khỏi anh.

“Ái Ny Ti!” Schuch kêu, tiến lên đuổi theo cô, một bóng người cao lớn lại ngăn ở trước mặt.

“Cô ấy không muốn để ý lời của anh, xin để cho cô ấy yên lặng một chút.” Là Homan, điều này làm cho sắc mặt Thư Hách lập tức trở nên xanh mét.

“Anh đúng là âm hồn bất tán, cút ngay!”

“Chú ý dùng từ, Thư tiên sinh.”

“Anh mới phải chú ý thái độ của mình đó, đừng cho là tôi không biết anh có ý với Ái Ny Ti, cô ấy đã phụ nữ đã có chồng, chết tâm đi!”

Homan nhìn chằm chằm Thư Hách, Thư Hách cũng nhìn chằm chằm anh. Vốn là bị đè ở dưới mặt bàn chuyện tình một khi bị dòi đến thai diện thượng mà nói, nên cái gì cũng không cần nói chuyện.

Đề ý tới, không nói được.

Không đề ý tới, càng không nói được.

“Tôi sẽ dẫn Ái Ny Ti rời đi.” Thư Hách nhàn nhạt nói.

Lần này, Homan biết anh ta là nghiêm túc, nhưng anh không có tư cách gì để nói chuyện.

Yêu vợ người khác là bi ai của anh, cũng không sai, sai là, anh nên theo đuổi cô khi cô chưa trở thành vợ của người, sau đó cưới cô.

Hôm nay mộng ảo cổ bảo đầy áp suất trầm thấp, Ái Ny Ti bị Thư Hách mạnh mẽ mang đi, chỉ đem hành lý đơn giản rồi đi vào buổi sáng, mua một đồng thực phẩm dinh dưỡng dành cho phụ nữ mang thai trở về Homan biết, trốn vào phòng bếp băm gà, giết cá, nấu ăn, cả hai giờ cũng chưa ra phòng bếp một bước.

Mạc Nhi bắt đầu đi ngồi trước quầy, cũng ngăn người. Mất đi Ái Ny Ti cuộc sống không biết sẽ vô vị đến cỡ nào, nhân tài đã đi mấy giờ rồi, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Lạc Lôi Phu vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt cô, nhìn cô hồi lâu, cô mới nhận ra anh ta đang đi tới, trên mặt cười ngọt ngào có chút tịch mịch.

“Lạc Lôi Phu, Ái Ny Ti đi rồi.”

“Tôi biết rồi, Thư Hách đã nói với tôi, Ái Ny Ti mang thai Bảo Bảo, tôi cũng nên để cô ấy đi.”

“Bảo Bảo?” Homan vừa vặn đi ra vừa nghe, vút cái khay, “Cái gì Bảo Bảo?”

Lạc Lôi Phu nhú mày, nhìn anh, “Cậu không biết Ái Ny Ti mang thai sao?”

Homan mắt mở thật to, không nói tiếng nào.

Mạc Nhi đến gần anh, cầm tay anh.

“Mạc Nhi!” Lạc Lôi Phu không đồng ý nhìn cô.

“Không sao, U Linh.” Mạc Nhi khẽ mỉm cười, định thần, hít một ngụm khí, hai mắt nhắm nghiền, một hồi lâu mới mở mắt, buông tay anh ra.

Homan hỗn loạn suy nghĩ thoáng bình tĩnh lại, không khỏi nhìn cô, “Cô mới vừa làm cái gì tôi đây?”

“Tôi đang thử xem vợ tương lai của anh.”

Homan tâm căng thẳng, khổ khổ cười một tiếng, “Nhìn thấy không?”

“Không có, hình ảnh quá mơ hồ, nhìn không rõ lắm.”

“Trừ Ái Ny Ti, tôi sẽ không cưới cô gái khác, cho nên, cô nên không nhìn thấy vợ tương lai của tôi, bởi vì tôi sẽ không lấy vợ.”

Mạc Nhi cười cười, lắc đầu, “Không, vợ của anh chưa bao giờ là Ái Ny Ti.”

“Mạc Nhi, cô như vậy thật tàn nhẫn.”

“Tình yêu chính là vậy đó, đi một ngày đang học một sàng khôn, anh phải luyện tập bỏ đi những gì không thuộc về duyên phận của anh, như vậy mới có thể vui vẻ, hướng chi, nếu Ái Ny Ti chưa bao giờ là vợ của anh, đời này anh với cô ấy vốn là vô duyên năm phần, cần gì phải sinh lòng tiếc hận?”

“Cô nên nói cho tôi biết sớm hơn, trước khi tôi yêu cô ấy.”

Mạc Nhi cười ngọt ngào, “Anh cho tới bây giờ không có nói cho tôi biết anh cần tôi giúp một tay.”

“Ai dám a?” Homan liếc Lạc Lôi Phu một cái, “Cô có một thần giữ cửa vĩ đại vô cùng, nếu chúng tôi có can đảm làm phiền cô, nhất định phải trả giá vô cùng thâm.”

Lạc Lôi Phu lạnh lùng nhìn anh, không bằng lòng, ngược lại nhắc tới một chuyện khác, “Ái Ny Ti đi, nhất định phải tìm thêm một người để giúp Mạc Nhi.”

Mặc dù, việc anh muốn làm nhất chính là đóng cửa khách sạn mộng ảo cổ bảo, nhưng anh biết không có việc gì làm sẽ khiến Mạc Nhi buồn chán, Homan cũng sẽ không ăn uống không mà ở lại đây, không thể bỏ được suy nghĩ này.

“Tìm thêm người?” Homan nheo lại mắt, trong lòng cảm thấy có chút không có tư vị. Ái Ny Ti vừa mới rời đi, có lẽ cô ấy sẽ trở về, không phải sao?” Nơi này cũng không phải là nơi bình thường, người bình thường đi vào đối với chúng ta đúng là đại phiền toái, Lạc Lôi Phu.”

“Tôi biết.”

“Cho nên. . . . .”

“Ái Ny Ti sẽ không trở về nữa đâu, cô ấy trở lại cũng chỉ làm khách, cậu có thể chết tâm đi.” Lạc Lôi Phu đánh gãy lời anh.

Như vậy, mộng ảo cổ bảo thật sự sắp tuyển người rồi?



Nếu như, Bồ Lạp Cách không xếp hàng tràn trề người, rất có thể ngay cả viết hết thổ địa Bồ Lạp Cách cũng không xong . . . . .

“Toàn văn hết”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ăn Xin* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.